

Rejtő Jenő
Tigrisvér

A GYÁVA

1.

A vendéglő ajtaján egy kalap repült ki. Nagy kacagás. Ezután következett a fiatalember. Még harsányabb kacagás.

A kidobott illető felkel a porból, a kalapját is felemeli, és gyűlölettől villogó, de igen szomorú szemekkel ütögeti két tenyerével a nadrágját.

Tom kilép a kocsmából. Széles, csúfondáros szája bántó vigyorra húzódik.

- Hordd el magad a kocsmá környékéről. Megértetted?

- Azért is ide jövök, amikor csak kedvem tartja.

- Én akár mindennap kidoblak, ha kell!

Valaki odakiáltja:

- Gyáva ember ne járjon kocsmába.

Egy másik:

- Minek hagyod magad, mi?

- Férfiruhában jársz, fegyvered is van, miért nem állsz ki Tommal?

- Nem akarok! - feleli panaszkodva.

Vörös hajú leány jelenik meg az ajtóban:

- Menjen szépen, Robin, látja, hogy itt csak kicsúfolják...

- Én magához jövök, Amy, és csak az érdekel, hogy maga csúfol-e.

A leány egy másodpercig rosszkedvűen habozott.

- Én nem csúfolom... de azért... jobb lesz, ha nem jön...

- Most már takarodj! - kiáltott rá Tom Connor. - Amy is megmondta neked, hogy mit tart gyáva emberről!

A megalázott férfi csendesen elkullogott a lovakhoz. Látták, hogy eloldja a szürkéjét, nyeregbe ül és elnyargal.

Valamennyien visszamentek a kocsmába. Az ajtó becsapódott.

- Miért bántják mindig? - mondta a leány.

- Mert gyáva és csökönyös - feleli Tom Connor. - Ötször is felszólítottam, hogy ne forgolódjon körötted, Amy. Négyyszer leütöttem, mégis újra jön mindig.

- Fogadhatok velem, hogy holnap megint csak itt lesz - szólt közbe egy borízú hang.

- Akkor laposra verem! - jelentette ki Tom Connor.

- Nem szép tőled - dünnyögte Green, a kovács. - Gyáva embert bántani, az alapjában véve szintén gyávaság. Robin nem üt vissza, és a fegyvert sem kezeli jól.

- Akkor maradjon otthon!

- Hozzám jár - nyelvelt élesen Amy.
- Talán szívesen látja?
- Nem az a kérdés, hogy szívesen látom-e, hanem hogy maga mi jogon féltékeny rám?
- Rövidesen felelek erre, Amy - mondta Tom jelentősen, és a leány rámosolygott.

2.

Robin kétségbeesett elkeseredéssel nyargalt haza. A gyűlölet és a megalázottság forrt benne... Gyáva! Mindenki tudja róla, hogy gyáva. De hát miért gyáva? Miért fél, ha valaki ráemeli a kezét, miért nem mer a pisztolyához nyúlni? Miért fut át valami hideg érzés a szívéen, ha valaki ökölbe szorított kézzel szemben áll vele?

Felnézett az égre. Mintha a hűvösen ragyogó csillagoktól várná a feleletet kérdésére. Ő jól tudta, hogy mi ez a gyávaság voltaképpen, ha valaki ráemeli a kezét vagy a fegyveréhez nyúl...

Tudja, hogy mi ez, és még sincs neve.

Zavaros képek sorozata, egészen elmosódóak: Lövés tüzfénye... füstszag... vér... jajgatás... Jelentés nincs. Csak zsibbadt félelmet érez, mint lelki aláfestést...

Valami történt vele, amikor még kisgyermek lehetett, négyéves vagy annyi sem. Jeff Olsen azt mondja, hogy ez mind képzelődés. Robin egy nagybátyjának a fia, és négyéves korában árvaságra jutott. Akkor Jeff Olsen örökbe fogadta. Így mondja az öreg Jeff. De mégis látta azt a furcsa képet. Ha revolvért fogott valaki, ha megfenyegették, nyomban sikoltásokat hallott a múltjából, lőporszag fojtogatta, és fegyverdörrenés jutott az eszébe. Ilyenkor végigfutott rajta az a hűvös zsibbadás, amiért az mondták, hogy gyáva.

Belovagolt a szegényes Olsen-tanya kapuján, megkötötte az istállóban Rimbow-t, felsietett a szobájába, és végigvágódott ruhástól az ágyon.

3.

Olsen hallotta jól a lépéseket, amint végig döngnek az előszobán és elhalnak a nyikorgó falépcső felső fokain.

- Hazajött - mondta jelentősen a seriffnek. Mert nála volt éppen az öreg Patterson, akivel sokszor éjfélig is elbeszélgettek, ha nem volt dolog sem a farm körül, sem a hegyekben, ahol a gazemberek bujkálnak. Ilyenkor a vén farmer és a seriff időt szakítottak egy kis beszélgetésre.

- Nem szokása, hogy bejöjjön köszönni?

- De bejön mindig. Úgy látszik, valami baja van... - mondta Olsen.

- Hm... a legények nem szívlelik... Mert... gyáva.

Hallgattak.

- Miért nem küldöd Keletre? Ott nem fontos a bátorság - szólt Patterson.

- Már küldtem.

- Nem megy?

- Nem. Szenved, de nem megy. Makacs, dacos...

- Nem jól nevelted, Jeff.

- Ostobaság! Különb nevelést kapott a legtöbb nagyszájú cowboynál. Kíváncsi vagyok rá, hogy melyik tudta kilencéves korában, amikor alig ért el az ujja a kolt fejétől a ravaszáig, száz lépésről eltalálni a fán gubbasztó madarat. Mert Robint megtanítottam rá. A balkeze tizenhat éves korábban jobb volt, mint a tied húsz év előtt, tizenhét éves volt, amikor becserkésztem az Ezüst Király-t, ha emlékszel.

- De mennyire emlékszem. Olyan vadló nem sok szaladgált errefelé.

- Robin velem lovagolt. Negyvennyolc óráig, csak percekre állhattunk meg. Hegyen-völgyön át nyomában voltunk a lónak... A fiú végig kitartott...

- És mégis...

- Gyáva... Fél...

Az öreg Jeff Olsen nagyot sóhajtott. Patterson a pipáját tömte.

- Azt mondják, beleszeretett Amyba...

- Igen. Tudom.

- De nem kell a lánynak. Azután Tom Connor néhányszor csúffá tette a kocsmában.

Jeff Olsen nagy, ráncos ökle az asztalra csapott, hogy megrezdültek a poharak.

- Majd én csúffá teszem Connort! Egyszer felveszem a revolveröveget, Patt, és odamegyek a sok nagyszájú közé, hogy mutassák meg, amit tudnak.

- Ostobaságot beszélsz, Jeff. Ha Robin nem lenne gyáva, akkor befogadnák maguk közé. Te sem szeretted a gyáva embert legénykorodban.

Patterson felállt.

- Megyek. Holnap érkezik a kormányzó. Egypár csavargót összefogdosok a környéken. Bejárnak a városba lopni.

- Jó éjszakát, Patt.

- Jó éjszakát, Jeff.

Kikísérte a seriffet az udvarig, azután visszament a házba, és megindult felfelé a falépcsőn.

A VÍZ VÉRRÉ VÁLIK

1.

...A fiú még mindig úgy feküdt az ágyon, arcra borulva, mintha aludna. Jól hallotta, hogy nyílik az ajtó, de nem kelt fel.

- Robin - mondta csendesen az öreg. - Patterson volt nálam, és rossz néven vette, hogy nem üdvözölted.

Robin felült. Olyan volt az arca, mintha nagy fájdalom gyötörné.

- Ne haragudjon. Nem akartam látni senkit... senkit!

Jeff figyelmesen nézte Robint. Értelmes, jellegzetes férfiarca volt. Kissé kiugró sasorral, sűrű, engedetlenül kemény fekete haj, nagy, sötét szem és széles, de nem csúnya, energikus száj. Talán ha ellenszenves, sápadt, bárgyú az arca, nem olyan szörnyű tény, hogy gyáva! Sovány, de vállas, kissé túl hosszú termete még jobban aláhúzza ezt a szerencsétlen körülményt.

- Mi történt?

A fiú összeszorult gégéje tiltakozott, hogy kimondja. De kényszerítette magát.

- Megverték.

- Miért... Hagytad?...

- Gyáva vagyok...

Felállt, és járt egypár lépést.

- Beteg vagyok. Mert ez már nem is gyávaság. Ha bántanak, ha ütni akarok... megdermed minden izmom.

Az öreg sokáig gondolkozott.

- Gyere velem - mondta azután komoran, és elindult. Robin követte. Abban a szobában voltak, ahol az imént Pattersonnal üldögélt. Olsen meggyújtotta a lámpát.

- Ül le.

- Mit akar?

- Megtudod az igazat. Talán jobb lenne, ha elhallgatnám. Mégis megmondom. Nem bírom tovább...

Kihúzott egy fiókot, és sokáig matatott mindenféle ócska holmi között. Azután egy régimódi, nagy ezüstórát vett elő. Felkattintotta a fedelét.

- Az édesanyád...

Az órafedélbe kép volt beillesztve. Egy finom arcú, szép szomorú fiatal nő, karján kislányokkal. Robin különös érzéssel nézte.

- A gyermek te vagy. Kétéves korodban.

- És ki volt... az apám?! - kérdezte izgalomtól lüktető, száraz torokkal.

Az öreg az ablakhoz ment. Kibámult a csendes éjszakai tájra.

- Ki volt az apám?! - ismételte a kérdést türelmetlenül.

Olsen visszafordult, és keményen mondta:

- A Tigris.

Robin elhűlten nézte a képet, a szép arcút nőt a gyerekekkel.

A Tigris! Már régen csak a híre élt az Államokban. Elfogták, még amikor Robin kisgyerek volt, de a híre még ma is friss. Legendás hírű rabló volt.

- Mondjon el mindent...

- Megteszem. Lehet, hogy nagyon megbánom majd, de most úgy érzem, hogy rosszabb, ha hallgatok.

És Jeff Olsen elmondta a történetet.

2.

- Az édesanyád egy tekintélyes Hiller nevű ügyvédnek volt a leánya. Hiller Bostonban élt, és két leánya közül az egyik Jack Rower neje lett. Jack Rower akkor örökölte a híres Rower-gazdaságot, amely azóta is Nevada legszebb farmjainak egyike. Rower elvitte nyugatra a feleségét, Lilian Hillert. A másik leány, Anna Hiller velük utazott, hogy megismerje kissé a Nyugatot. Mint nővérének a vendége, követte Rowert és csapatát. Útközben Tigris és az emberei rajtuk ütöttek. Elfogták valamennyiüket. Váltásdíjat követeltek a hozzátartozóktól, és azt meg is kapták. De a Tigris beleszeretett Annába és elrabolta. Valahol kikényszerítette, hogy összeeskessék Hiller leányával. Mások szerint Anna beleszeretett a fiatal rablóvezérbe... Ma már nem lehet tudni. Annyi tény, hogy a Tigris nem követett el újabb gaztettet, eltűnt, elbújt valamerre, és nem találta meg senki egy évig. A Tigris nem rabolt. Más néven, messze, Kalifornia északi vidékén telepedett le a feleségével, mint tisztességes ember. Csendesen élt az asszonnyal meg újszülött fiával. De valaki felismerte és elmondta Rowernek. Rower átlovagolt Kaliforniába, és a jó útra tért rablón rajtaütött egy üldöző csapattal. Fred Norwich, Jimmy Hall és egy Weller nevű orvos vezették a csapatot. Fred Norwich és Jimmy Hall akkor szegény csapdaállítók voltak. A vérdíjból gazdagodtak meg. Hiller a szenzációs újsághírek és szemérmetlenül kíváncsi emberek elől elrejtette leányát a távoli Virginia államban. Anna csakugyan megszerethette a Tigrist. A férjéhez akart menni, a börtönbe, erőszakkal lehetett csak otthon tartani.

- Ehhez nem volt joguk - mondta hevesen Robin, és a szeme szokatlan fénybe hevült.

- Halálra ítélték, de kegyelmet kapott, mert a kaliforniai két csendes évvel bizonyítva látták, hogy jó útra tért már, amikor elfogták. A felesége még a tárgyalás előtt meghalt.

Robin felkattintotta az óra fedelét, és merev, fakó arccal nézte a finom vonású, szép nőt, aki a kisgyermekre mosolygott.

Az anyja!

Nem érzett ellágyulást, csak mintha egy nagy, hideg kő feküdne a szívéen...

- Folytassa - mondta csendben.

- Nincs már sok hátra. A gyermeknek én lettem a gyámja, és ez a gyermek te vagy. Igyekeztelek úgy nevelni, hogy a vér vízzé váljék. Mert tudd meg, nem csak az apád volt rabló. A nagyapád, a dédapád és minden ősöd az volt. Valamennyi olyan legendás bandita lett,

amilyen ritkaság. Erő, vakmerőség, ész, hidegvér, ügyesség, gyorsaság dolgában csodás hírük volt, és nagy kort értek meg, mert apád az egyetlen Tigris, aki valaha rendőrkézre került. Ezért féltettelek. A Tigrisek vére nem válik vízzé... Rettegtem, hogy egy napon kiüt belőled. Örültem, hogy gyáva vagy...

- Nem tette helyesen! Meg kellett volna mondania!

- Azt hittem, jót teszek veled, amikor azt mondom, hogy az unokafivérem árvája vagy...

- Még egyre feleljen - szakította félbe nyersen. - Az a kép, amit látok, sikítás, lövés...

- Annak a napnak az emléke, amikor az apádat elfogták... Később még egyszer sikerült megszökni neki a börtönből. De cserbenhagyta az ősi szerencse. Rower farmja környékén elfogták. Ott vadászott rá az üldöző csoport, mert tudták, hogy az első útja lesz: Roweren bosszút állni. Azután következett volna Fred Norwich, az egykori csapdaállító Backford Lane-ben, és utána felkereste volna bizonyára Jimmy Hallt. De mielőtt még elérhette volna Rower farmját, hurokra került, s életfogytiglanra ítélték.

- És miért... tört rá Jack Rower... akkor a Tigrise?

- Mert... szégyellte, hogy a sógora rabló...

A fiatalember arca merev volt és gipszfehér. Gépiesen cigarettázott.

- Azt hittem - hebegte a vén cowboy -, hogy jobb, ha megóvlak a múlttól.

- Viszontlátásra, Olsen. Nem haragszom magára, mert jó volt hozzám mindig...

- Robin! Hová mész?

- Nem tudja?

- Ne... nem...

- Hát akkor megmondom: kiszabadítom az apámat, és elintézem a fennálló számadásait. Megölöm Rowert. Jó éjszakát...

- Megállj!

De mire az udvarra ért, a fiú nyomában, Robin már elvágatott.

3.

Patterson, a seriff csodálkozva nyitott ajtót.

- Az ördögbe... Jeff, mi történt veled?

Olsen sápadt volt, és remegett a keze.

- Beszélnem kell veled, Patt. Azt hiszem, hogy nagy ostobaságot követtem el.

- Igyál egy korty pálinkát. Hiszen rossz rád nézni.

Olsen reszkető kézzel emelte szájához a poharat.

- Beszéltem a fiúval... és egy bolond ötletem támadt... Uramisten!

- Micsoda?

- Előbb, tudd meg az előzményt. Én... Anna Hiller rokona vagyok.

- Anna Hiller...?

- A Tigris felesége volt.

- Igaz... Emlékszem.

- Miután Anna meghalt... Akkor már az öreg Hiller nem élt, én lettem a Tigris fiának a gyámja... Magamhoz vettem a gyereket.

- Robin a Tigris... fia?

- Hallgass végig. A Tigrist meglátogattam a börtönben. Az volt az első mondata: „Jeff Olsen, megszököm innen és akkor megölöm Rowert, Jimmy Hallt, Norwichot, de megöllek téged is, ha úgy neveled a gyerekeket, hogy meghaljon.”

Újabb pohárkával ivott. Azután rekedten folytatta.

- Akkoriban én messze innen, Missouri államban, Princetownban gazdálkodtam. A gyerek egy napon beteg lett. Tüdőgyulladást kapott. Nem lehetett segíteni rajta, meghalt. Princetownban van eltemetve. Félttem nagyon az esetleg kiszabaduló Tigris bosszújától. Akkor fogadtam örökbe a négyéves Robint, Weller orvos árvaságra jutott fiát. A gyerek árvaházban nevelődött. A körorvost a Tigris hordája pusztította el, mert ő is Kaliforniában járt Rowerrel, amikor a Tigrist elfogták. A szabadlábon élő rablók bosszút álltak, és megölték Weller orvost. Az ő fia volt az örökbe fogadott gyermek. Robint elhoztam ide velem, ahol nem tudták, hogy meghalt a fogadott fiam, és Robin elfoglalta a Tigris fiának a helyét. Hiszem, hogy nem követtem el bűnt evvel...

- Nem... De azért nem is tiszta a víz a pohárban...

- Ma este jött egy örült gondolatom. Hallgass ide - felnyögött. - Bántott a fiú gyávasága. Mivel öntsek önbizalmat beléje? Tudod jól, hogy mennyit fecsegnek átöröklésről... gondoltam, az erőt ad majd neki... Azt mondtam, hogy ő a Tigris fia...

- Megörültél?!

- Ne kiabálj, Patt! Most már én is bánom. De azt hittem, nem lesz más következménye, mint hogy a fiú erőt érez magában, a vérében... tudod, az átöröklés...

- Pokolba az átörökléssel! Ilyent nem szabad csinálni!

- Mit tudhattam én?!... A fiú szeme fényleni kezdett. Gondoltam, mégiscsak visszaüti Tom Connort, ha azt hiszi, hogy rettegett ősök természetét örökölte... Nem akartam mást, mint erőt és önbizalmat önteni beléje...

- És mi történt? Ó, de bolond voltál Olsen!

- Elmeséltem neki a Tigris történetét úgy, ahogy valójában megtörtént... hogy Rower fogta el és Fred Norwich, Jimmy Hall... meg a többiek...

- A fiúnak nyomban meg kell tudni az igazat... Hol van?

Olsen lehorgasztotta a fejét.

- Felelj, te hülye! Hol a fiú?

- Késő... Már elnyargalt.

- Hová nyargalt?!

- Kiszabadítja a Tigrist...

- Mi?!

- És megöli Rowert meg a többit...

Dermedt szünet. Ugráló, sárga petróleumláng árnya remegett a falon és a mennyezeten. Azután a seriff megélénkült.

- Hej, Bob! Bob, te ördög, a lovamat...! Mit gondolsz, merre indult? - kérdezte a seriff Olsentől.

- Ha úgy van ahogy mondta, akkor Denver felé, ahol az apja ül.

- Vagy Folkstonba, Rowert megölni. Azt mondom, Olsen, imádkozz, hogy utolérjük, mielőtt valamit szerencsétlenség történik.

- Robin derék, jó lelkű fiú, és nem hiszem, hogy...

Egy rémült, vörös hajú leány jött lihegve.

- Mr. Patterson... siessen... szörnyűség... Robin agyonlőtte Tom Connort, Bill Hughest és Pete Wyomingot...

AZ ÖRDÖG ELSZABADUL!

1.

Tíz óra tájban nyílt az ivó ajtaja, és belépett Robin. Egyenesen a söntéspolchoz ment.

Egy másodpercig csend lett. Azután nevettek néhányan. Valaki az asztalra csapott, és káromkodni kezdett.

- Adjon sherryt, Amy - mondta Robin csendesen.

- Istenem, Robin, miért jött ismét, hiszen...

- Egy korty sherryt akartam inni.

Most Tom Connor odalépett hozzá.

- Nem mondtam, Robin, hogy ne gyere többé ide?

- Mondtad, Tom. De nem rendelkezhetsz velem. Te sem fogadnál szót, ha én tenném, miért teljesíteném a parancsaidat? - felelte csendesen és nyugodtan.

- Azért kell teljesítened, mert erősebb vagyok, és elbánok veled, ha rákerül a sor. Érted?... Hordd el magad!

- Nem vagy erősebb, mint én, Tom. Eddig még nem verekedtünk. Csak te ütöttél. Ha most ismét erőszakoskodni akarsz, akkor megöllek... - És elfordult tőle. - A sherryt, Amy...

Tom visszapenderítette a vállánál fogva.

- Te...

Tovább nem jutott. Talán ha számít rá, hogy az ellenfele megüti, akkor másképp történik. De nem volt elkészülve ilyesmire.

Az ivóban tartózkodók csak azt látták, hogy Robin ökle kilendül, orron, szájon találja Tomot, hogy az egy távolabbi asztal alá bukik.

Ez nagyon meglepett mindenkit.

Tom előmászott az asztal alól, és rávetette magát Robinra. De ekkor csodát láttak.

A „gyáva” eléje ugrott, a két test összezapott, Tom megingott, és ütés ütés után zuhogott rá, hogy recsegett a feje, míg végül egy rúgás az ajtónak röpítette. Csörömpölve zúdult rá a széttörő üveg... Ronggyá verve szédelgett, egy lépést tett visszafelé, és előrántotta a pisztolyát.

A cső vége még a tartóban volt, amikor Robin lövése dörrent, és Tom elcsukló hörgéssel arcra zuhant...

A revolver odébbgurult, és koppanva a kocsmapolc lábának ütődött:

Néhányan kiáltozva felugráltak.

- Állj! - süvített Robin hangja. - Gyalázatos módon belém kötött... Ezt nem tűröm többé! Értitek?! Aki a fegyveréhez nyúl, azt lelövöm...

- Ostoba tacsizó... - kiáltotta Wyoming, és meglökte a karját, de egy rúgást kapott, hogy elröpült, Bill Hughes kirántotta a pisztolyát. Robin félig elfordult helyzetéből, meglátta, és egy lövéssel leterítette, majd nyomban a másik oldalra lőtt, mert Wyoming is pisztolyt rántott... Azután kiejtette, és sikoltva elzuhant.

...Senki sem mozdult.

A másodpercek alatt lejátszódó dráma mindenkit megbénított.

Fullasztó lőporfüst köde feküdt a nagyrészt romokban heverő helyiségen...

Amy kisurrant közben, és rohant a seriffért.

- Láttátok, hogy mind a három ember rám támadt, fegyvert fogott... Bántani akartak, mert azt hitték, gyengébb vagyok. Ez gyávaság és aljasság... Jegyezzétek meg: mától fogva mindenki meghal, aki belém köt... Én a Tigris fia vagyok.

Elindult, és az ajtóig ment. Senki sem mozdult. Mintha hipnotizálta volna őket ez a jelenet... és különösen az utolsó szó, amit hallottak: „Én a Tigris fia vagyok”...

A küszöbről Robin visszafordult:

- Nem is jól mondtam, mert Tigris-vér nem válik vízzé! Tehát én a Tigris vagyok.

És elment.

2.

Sebesen ügettek. A leány mellettük lovagolt. Távol, a kocsmá előtt kis csődület látszott az ablakon kiszűrődő fényben. Látszott, ahogy jön Murphy, az orvos, leugrik a lováról, utat nyitnak, és besiet a kistáskájával.

- Meghaltak? - kérdezte a seriff rekedten.

- Nem tudom... Tom a bal mellkasához... kapott... és úgy dőlt el... mint egy liszteszák...

Patterson bólintott.

- Telitalálat a szívbe. Az kész...

Olsen megszédült a nyeregben. A seriff elkapta és fogta, amíg lecsúszik...

- Bátorság, Olsen... - dörmögte közben, mert sajnálta a barátját: - Még jóra fordulhat minden.

- Menj... siess... én nem tudok...

Leült az árok szélére, fejét a tenyerébe hajtotta. A lova harapdált az útszéli poros fűből.

- Visszajövök érted... Nyugalom, Olsen...

Elvágatott a leánnyal. A kocsmá előtt szétrebbentek az emberek. A seriff belépett. Jód- és karbolszag. Véres vatta, gézrongyok... Törött szék, üvegcserep, elgurult edény, feldőlt asztal... Mintha tömegverekedés lett volna...

Wyoming már magához tért. Bepólyált karját a nyakába kötve tartotta. Hughes lehunyta szemmel lihegett, a válla körül érte a lövés, a tüdején. A középén mozdulatlanul, halottféhéren, vértócsában Tom. Szétvágott inge helyén kötés púposodik, itt-ott már átvérzett.

Murphy doktor az ötödik szíverősítő injekciót adja. Az emberek némán állnak.

A seriff először Murphyhoz lép.

- Meghal? - Tomra mutat.

Az orvos vállat von.

- Ha megéri a reggelt, van remény. A szívet súrolta a golyó... Keleten egy nagyvárosban több esélye lenne. Ehhez kórház kell, asszisztencia, sokféle orvosság, műszer.

- Valaki sürgönyözzön, hogy a fiút szállítsák be Denverbe...

- Nem lehet szállítani.

- Hát jöjjön a legjobb denveri sebész, mondd meg, mit hozzon, műszert, orvosságot, asszisztenst.

- Az... az annyi pénzbe kerül, hogy...

- Olsen mindent fizet. Hughest lehet Denverbe küldeni?

- Ha betegszállító autót küldenek és orvos is kíséri...

- Azonnal intézkedj, hogy így legyen.

Azután Amyhoz fordult.

- Ki kezdte a verekedést?

- Hát... Robin bejött...

Többen is kiáltozni kezdtek:

- Gyilkos! Gazember!

- Csend! - mondta Patterson. - Szóval bejött Robin?

- Igen.

- Kihez beszélt?

- És italt kért - folytatta Amy.

- Azután Tomhoz lépett?

- Nem... Tom idejött, és azt mondta... hogy menjen haza...

- Úgy. És ti itt eltúrnétek, hogy Tom hazaküldjön benneteket?

Dörmögés... Kissé meglepődtek. Az ördög vigye... Ez a seriff egy kígyó nyelvével kérdez... Pedig valamennyien Robinra voltak dühösek.

- No és - folytatta Patterson -, Robin erre lelőtte?

- Nem. Azt mondta, hogy ne parancsoljon neki... és ne bántsa, mert megöli... Ez eléggé bizonyítja...

- A bizonyítás a bíró dolga, hé! Szóval, azt mondta Tomnak, hogy megöli. És utána revolvvert rántott?

- Nem... ugyanis Robin megvetően elfordult.

- És?

- És... Tom... megragadta a vállánál, visszarántotta...

- Úgy... Erre Robin lelőtte?

- Nem... megütötte... Verekedtek... És közben történt...

- Micsoda? Robin kivette a revolverét, és lelőtte Tomot, mielőtt az a fegyveréhez nyúlhatott volna?!

Csend.

- Ez fontos. Ki nyúlt először a fegyverhez. Ez a kérdés... Tessék felelni. Ezt láttátok, és nem hiszem, hogy ilyen ügyben hamisan merészel vallani valaki. Öt évet ülni nem csekélység. Ki nyúlt először a fegyverhez?

Hughes nagyon halkán mondta:

- Tom.

A seriff Hugheshoz fordult:

- Amikor rád lőtt, volt fegyver a kezében?

Szünet.

- Felelj, Hughes, hallják, amit mondani fogsz.

- ...Volt.

- És Wyomingra ő húzott először fegyvert?

- Nem...

- Akkor hát nem értem, mit követett el ez a fiú?

Most előállt Bruns.

- Nézd, Patterson... Te jóban vagy az öreg Olsennel, ezért mosod fehérre Robint...

- Jó. Hát nézzük. Álljon elő az, aki eltűri, hogy rángassák a vállát, és kiparancsolják a kocsmából. Van itt olyan köztetek?

Hallgattak.

- Álljon elő az, aki nem használ fegyvert, ha revolvert rántanak rá.

Senki sem mozdult.

- De - kiáltotta most az egyik -, azt mondta, hogy ő a Tigris fia.

- Nem hiszem, de ha így is van, itt eddig nem kutatták az apák bűnét annál, aki becsületes volt. Kezdjük el most a múlt felhánytorgatását?... Akinek az apja rabló volt, azt ne tűrjük itt ezután?... Mi? Bruns! Felelj!

Bruns mélyen hallgatott. Tudták jól, hogy az apja hírhedt rabló volt valamikor. De végre is régebben nem azért jöttek Nyugatra... Szóval, a többi derék farmer is végeredményben homályos múltú aranyásó, kalandor és egyéb kétes, Nyugatra vetődött ős ivadéka volt.

- Látom - folytatta a seriff -, hogy ti az én működésemmel nem vagytok megelégedve. És igazatok van. Elfogtam ugyan háromhetes hajsza után a behavazott Sziklás-hegységen Teddy Barbert, de ártatlan embert nem tudok romlásba vinni. Én nem vagyok Olsen barátja, hanem az igazságé. Tessék... Válasszatok új seriffet.

Levette a gomblyukából a csillagot, és ment.

Nagy hangzavar támadt. Egy tekintélyes farmer eléje állt.

- Megállj, Patt. Senki sem mondta, hogy más seriffet akarunk.

- Az ördög vigyen el, ha nincs igaza Pattnak - kiáltotta egy másik.

Jól tudták, hogy Patterson mit jelentett a városnak. A jó seriff ritka szerencse. Nagyon nagy baj lehet abból, ha az utódja nem megfelelő.

- De még azt is a szemetekbe mondom - kiáltotta a seriff visszafordulva -, hogy ti voltatok az okai a szerencsétlenségnek. Mert itt újabban szokás lett ütni és megalázni azt, akiről tudtátok, hogy nem üt vissza. Én most megpróbálom visszahozni Robint. Mert ez tiszta önvédelem volt eddig, és nem hiszem, hogy képes lenne bűncselekményre...

Egy riadt ember ugrott be az ajtón.

- Seriff... Siess... Robin agyonlőtte Tex Brandont...

Amy ájultan roskadt össze. Tex Brandon az édesapja volt, aki délben a városba lovagolt.

Döbbsenten álltak.

A seriff ismét visszatette a jelvényét.

- Fiúk - mondta -, öt perc múlva legyetek itt lovon. Üldözőbe vesszük Robint és elfogjuk. Élve vagy halva.

3.

Patterson a halotthoz sietett. Ott feküdt nem messze a kocsmától. Ha figyelnek, még a lövést is hallják... Tex Brandont szíven érte a találat, egészen közről, ez világosan látszott az ingre lerakódott lőporszemcséken. Nyomban meghallhatott, mert aránylag nem hosszú idő telt el a gyilkosság óta, és már hideg volt.

- Ki látta?

Baggins volt, a prémkereskedő, aki szemközt lakott, az üzlete mögött egy kis szobában.

- Mi történt?

- Veszekedtek. Éppen az üzletben jártam, hát kinéztem. „Hordd el magad, Robin - kiáltotta Brandon. - Egyszer kidobtalak, amikor a leányomat kérted, azóta tudhatnád, mit tartok rólad. Csak férfiakkal tárgyalok.” Robin feléje rúgott, mert lovon ült. Csendes, de fenyegetően lefojtott hangon felelt: „Az más volt, Tex Brandon... azóta itt megváltozott a világ! Jól vigyázz!” Itt a kocsmá előtt gyakori a szóváltás, nem érdekelt tovább, bementem a szobába. Egy perc múlva hallottam a lövést. Természetesen máris kirohantam. Robin már nem volt itt. Távoli lódobogás jelezte, hogy alaposan nekiiramodott. Tex pedig így feküdt itt mozdulatlanul.

Közben innen is, onnan is fegyveresek tűntek fel lovon.

A seriff megvizsgálta a halottat. Megnézte a sebet, azután egy kézilámpával addig kutatózott, amíg megtalálta a golyót. A seriff messze környéken a legelső fegyverszakértők közé tartozott...

- Nem kolt... - jegyezte meg egy közelben álló.

- Nem... Sokkal vastagabb...

Egyre többen álltak körülötte. Most utat nyitottak, szélesen, komoran valakinek, aki száron vezette a lovát, egy hajlott hátú, megtört ember.

Jeff Olsen.

Patterson végre megállapította a golyóról:

- Ezt egy új típusú belga hatlövetűből lőtték ki.

Hughes azonnal felkiáltott:

- Az egész környéken csak Robinnak volt ilyen pisztolya...

Olsen lehorgasztotta a fejét. Ő hozta fél év előtt Sacramentóból a pisztolyt Robinnak...

Az emberek most már felszólítást sem várva lóra kaptak.

De a seriff még mindig a golyót nézte. Azután odalépett Olsenhez, belekarolt és félrevonta.

- Nem kell szólni arról, hogy Robin nem a Tigris fia. Rajta nem segít már, te csak bajba kerülsz...

- De ez enyhít... Én vagyok az oka.

- Ostobaság! Aki gyilkos, az előbb-utóbb gyilkol. Aki nem az, annak mondhat sz bármit, nem öl embert!

- Én vagyok... az oka...

- A kocsmában még csak védekezett. Itt már ölt. Ha nem most, előbb-utóbb kiszabadult volna a gyilkos sátán belőle... De akárhogy is, neki már nem használ, hogy így vagy úgy végzi-e... Te meg börtönbe kerülsz, ha kiderül, hogy a meséd idézte elő a szerencsétlenséget... Eredj haza, Olsen, és fogadj szót nekem: hallgass!

- Hej, Patt! Mennyi előnyt adsz még a fiúnak?! - rikoltotta egy hang az éjszakában.

Lovak topogtak, horkantak türelmetlenül, zörgött rajtuk a szerszám.

Olsen némán megszorította Patterson kezét, és lassan imbolyogva elbandukolt.

A seriff lóra ült, és az üldöző csapat elvágatott az éjszakában.

4.

Délre érkeztek vissza... Tajtékozott, gőzölgött minden paripa, és az üldözők szürkén a portól, halálos kimerültséggel, eredmény nélkül érkeztek vissza. A seriff kivételével. Patterson nem adta fel a hajszát, Robin nyomát kutatta továbbra is, ott, ahol eltűnt a szemük előtt, egyre halványodva, a kemény talajban, a Mount St. Flower sziklás kanyarai között.

A seriff a vacsoráját főzte. Egy holt mederben táborozott. A két magas part megvédte a hegységről fúvó szél ellen.

Ha most utolérné a fiút, még segíthetne rajta. A kocsmái lövöldözésért minden nyugati ember felmenti. Még New Yorkban sem ítélik el, ott sem bűn, ha valaki lő, amikor fegyvert fognak rá. Hogy agyonlőtte azt a gaz uzsorást... Ez... ez súlyos. Ezért felkötik.

De ő, Patterson, tudja az igazságot: a fiúnak örült módon felkavarták a véré. Gonosz ember, ha gyilkolni tud. De nem lehet elítélni, csak ha Olsent is törvény elé állítja.

Jól látta a fiú nyomát a kövek között is. Olyan szeme volt, mint valami vén indiánnak... De az üldöző csapat előtt úgy tett, mintha ő sem tudná a sziklák között felfedezni a patanyomokat. Pedig az apró törmelékek jelzik a helyet, ahol a ló patája megütötte a követ.

Nem akarta, hogy a fiút meglincseljék. Ezért az egy gyilkosságért, amire Olsen örültsége mentő körülmény, futni hagyja. Megmondja neki az igazat a Tigris fiáról, ad kétszáz dollárt, ami nála van, és fusson a szerencsétlen, keletre.

Nem feküdt le. Vacsora után lóra kapott, és sebesen igyekezett Robin után, a sziklában kanyargó ösvényen.

Hajnalra, félholtan a fáradtságtól Backford Lane-be ért. Kis helység volt ez a Toronto River partján. Egyetlen főutcáján még nem járt ember. A seriff egy lélekkel sem találkozott útközben...

Különös, mert errefelé az emberek előbb kelnek fel, mint a nap, hiszen minden ház egy kis gazdaság, és főidénye ez a hónap a munkának... A seriffre rossz előérzet nehezedett.

Végre a vegyeskereskedés előtt megpillantott egy asszonyt, aki sietett.

- Jó reggelt - köszönt Patterson. - Hol vannak Backford Lane lakói? - kérdezte féltréfásan.

- Úton - felelte az asszony. - Egy gyilkost üldöznek. Az éjszaka érkezett, behatolt Fred Norwich házába, és álmában agyonlőtte az öreget...

A seriff torka összeszorult.

- Mi?... Hát csak úgy... belovagolhat ide valaki... és meglepi álmában az öreg trappert, mint valami gyereket?

- Ettől kitellett... A Tigris fia... Még arra is ideje volt... az áldozat vérével a falra mázolja: „*A Tigris fia bosszút állt!*” Ugyanis az öreg trapper vezette nyomra valamikor a Tigris üldözőit.

- Hogy... jutott be Fred Norwich házába?

- Senki sem tudja... Lövés dörrent, a kertész rohant be elsőként a házba, de valaki fejbe csapta, hogy lerogyott... Azután néhányan egy vágató alakot láttak, de csak másodpercekre.

- Mikor történt?

- Három óra felé. Még nem volt háromnegyed, de fél már elmúlt.

Patterson nagy lélegzetet vett... Azután hirtelen eszébe jutott valami...

- Hol a postahivatal?

- Ott a kútnál...

Megsarkantyúzta a lovát, és a postához vágatott. Berohant.

- Hé... Ki van itt?!

Egy álmos szemű fiatalember mászott elő valahonnan.

- Na... - Ez volt a köszönés és a felelet.

- Sürgönyözz azonnal Torontonba!

- Hm... minek, és ki maga... és...

- Seriff vagyok, és ha egy másodpercet késel, akkor börtönbe kerülsz! Ostoba!

A fiú dörmögve a távíróhoz ült, és jelzett Torontonnak.

Patterson diktált:

- Kezdd: Jimmy Hallt figyelmeztessék nyomban, stop. A Tigris fia útban van, hogy megölje, stop. Patterson seriff, stop...

- Megvan...

A seriff megigazította jókora ezüstóráját, és indult. A küszöbön megállt.

- Hány óra?

- Öt óra húsz - felelte a fiú, és még hozzátett: - De kérem... ki fogja ezt... megfizetni?

- Az állam. És...

Kattogás.

- Mi ez?...

- Úgy látszik, válasz - felelte a fiú, és a szalagról olvasta a jelzéseket, ahogy végigfuttatta a kezén: - „Toronton, 5 óra 18 perc, Jimmy Hallt fél óra előtt ismeretlen tettes lelőtte...”

5.

A seriff úgy járt fel és alá, hogy szinte rezgett bele a kis postaépület.

A távírdászfiú ásított.

- Visszafekhetek, uram? Az éjszaka vendégségben voltam.

- Táviratozz!

Olyant kiáltott, hogy a fiú rémülten leült a gép mellé.

- Folkston... Jack Rower...! Siess!

- Folkston... - nézegetett egy füzetet. - Nem találom, uram... Van Foldmon, Force-Mont és Jelweston... Nem lesz jó valamelyik ezek közül?

A seriff olyant kiáltott, hogy a fiú megdermedt ijedtében.

- Nem!

- Akkor... mit tegyek?

- Sürgönyözz Baksonwille-be.

A fiú máris kopogott.

- Azonnal... lovas... küldöncöt indítani - diktálta Patterson. - Folkston... Rower-farmra. Stop. Üzenet... Tigris fia... útban van... stop. Rowert akarja megölni... stop... Eddig... három gyilkosságot követett el... stop... rendkívüli... elővigyázat... ajánlatos... Patterson seriff.

- Kész?

- Igen.

Máris kirohant és lóra kapott.

Amikor a helység határába ért, egy pillanatra megállt.

A kormányzó!... Hű!... Ma érkezik körútja során Birkhamba, az ő körzetébe... Annyira mozgásba hozta a váratlan tragédia, hogy elfeledkezett a kormányzóról!

Bármennyire szerette volna is tovább követni Robin nyomát, visszafordult, és sebes iramban igyekezett Birkham felé. A kormányzó már bizonyára megérkezett... Szép dolog... A seriff ilyenkor nincs ott a pályaudvaron.

Holtra fáradt lovon érkezett meg délután, egyenesen a birkhami őrházhoz, ahol olyan ritkán áll meg vonat, útban az Atlanti- és Csendes-óceán között.

Elkésett!

Ott állt már a kormányzó különvonata. És sok-sok ember fogta körül.

A seriffet bántotta a kötelességmulasztás, bár mentsége volt. Leugrott a lóról, és sietett a szalonkocsihoz.

Az emberek utat nyitottak. De a kormányzó vidám, körszakállas arca csak nem tűnt fel. Ott állt a fűtő, a mozdonyvezető, egy titkár, egy kedves fiatal nő... Hunton kormányzó felesége...

Patterson odasietett, és mélyen meghajolt.

- Bocsánatot kérek, de egy rablógyilkost üldöztem.

- Most nem erről van szó, Patt! - mondta Bruns mellette. - A kormányzó nem érkezett meg.

- Miért?

- Robin, a Tigris elrabolta!

6.

Robin az alagút előtti kanyarban várt. A lovát messzebb egy fához kötötte. Cigarettazott. A nyugodt éjszakában, messze lent a völgyben üldözők nyüzsögtek... Minden idegesség nélkül nézte. Amióta vérében érezte négy rablógeneráció szerencsáját és erejét, azóta semmiféle ingerrel nem hatott rá a kockázat.

Ez a sorsa, az öröksége, mint ahogy a farkast ragadozónak, vadnak és kegyetlennek teremtette a természet. Hiába védekezne ellene.

Vér nem válik vízzé.

A hatalmas, békés, boltozatosnak tűnő, csillagos égre bámult, és hanyatt dőlt a fűvön... Millió tücsök ciripelt, és a szelíd suhanás, amellyel olykor a finom alkonyi áramlás átrezgett a fákon, megborzolta a leveleket, hogy emberinek tűnő, halk susogás vibrált Robin felett.

A szíve azért nehéz volt, ahogy így felmeredt a boldog, szép nyári égre. Nem is szíven érezte ezt a nyomasztó súlyt, hanem a szíve helyén, ahol mintha egy halott, mozdulatlan kő feküdne most.

Tompa dübörgés közeledett.

Robin eldobta a cigarettát, és felemelkedett. Lova figyelmeztetően horkant, és kapált néhányat az egyik mellső lábával.

- Csendesen, Rimbow... - mondta Robin, és a ló megnyugodott.

Nyújtott fütty jelezte, hogy a vonat alagúthoz ér, és sikoltva tapadtak a kerekek a sínhez.

A kanyar előtt fékezett a mozdonyvezető.

Azután kiragyogott a bokrok mögül a fényszóró... Robin még sohasem ugrott fel vonatra és mégis (úgy érezte), a vérében élő rablóösök gyakorlatával, biztosan kapta el az utolsó kocsit vaslétráját.

Fenn volt!

Gyorsan kellett cselekedni.

Két detektív beszélgetett a folyosón. Az egyik szivarozott.

Robin behúzódott a lejárattal szembe eső fal mögé. Két revolvert vett a kezébe. Az egyiket csövével fogva.

A detektívek saját szobájuk előtt álltak. Feljebb nyílt egy ajtó a szalonkocsiba. Itt lesz együtt a kormányzó és a családja.

A csövével fogott revolverrel villámgyorsan fölé szúrt az egyik detektívet, hogy lerogyjon. A másiknak nekiszegezte a jobb vállára lövésre kész revolvert.

- Fel a kezekkel, mert...

A rajtaütés sikerült. A detektív nem tehetett mást: engedelmeskedett.

- Adja ide a karperecét...

- De én...

- Ne próbálkozzék semmivel. A Tigris fia vagyok. Jól tudja, mit várhat.

Szó nélkül odaadta a karperecét.

A bilincs ketyent. Robin zsebre tette a pisztolyt, elvette mindkét ember fegyverét. Az aléltat is megbilincselte. Összekötözött lábbal, betömött szájjal az egyik szobába zárta őket.

Azután továbbment a folyosón.

A másik kocsi szoba volt. Belátott az átjáró üvegajtóján. A hatalmas, vidám arcú Hunton és a felesége egy civil úr társaságában vacsoráztak.

Azután felfedezett még egy személyt. Mégpedig közel. Az átjárófolyosón, az ajtó mellett, ahol Robin állt, egy lány kinézett az ablakon.

Jól tudta, hogy Huntonnak egy lánya van. Gyorsan papírra vetett néhány sort... a földre dobta és átguggolt a lány mellé a folyosóra, lezárta kívülről a szoba vezető ajtót...

- Mi az?... Mi történt?...

Csikorgás, hatalmas lövés... Mindenki elveszíti az egyensúlyát...

Robin megrántotta a vészféket!

A lány egy revolvert lát az arca előtt.

A vonat alig mozog... A vagonajtó kicsapódik, és a támadó leugrik a kocsiról, fél karjával a lányt fogja.

Csak most kezd sikoltozni, de a férfi könnyedén felkapja, és fut...

Néhány lövés dörren mögöttük...

A kormányzó és titkára először egymásra zuhantak, amikor a vészfék működésbe jött... Azután sikolyt hallanak... Az ajtó le van zárva...

A titkár a szobaablakon át két lövést ad le, de Hunton félrecsapja a kezét.

- Örült... A lányt is eltalálhatja...

Egy válltaszítással feltörik az ajtót.

- Hát ez mi?

- Levél!

Nagy, fehér lap fekszik a földön. Hunton gyorsan átfutja.

A kormányzó szálljon le. A dombtetőn várom. Ha öt percen belül nincs ott, megölöm a lányt. A vonat fusson tovább Birkhamig. Ha útközben megáll, akkor megölöm a leányt és a kormányzót is. A dombtetőről Birkhamig látok.

A Tigris

- Azonnal... - kezdte a titkár.

- Várjon, Smith - mondta a kormányzó: - Először is a feleségemet tegyük fel ide az ülésre.

Az asszony közben elájult.

- És most?... - kérdezte Smith.

- Most pedig megteesszük az egyetlen lehetséges tennivalót.

EGY MÁSIK TIGRIS

1.

A leány nem sikított, nem is kapálózott. Túrte, hogy az ismeretlen, aki cserjéken, bokrokon átgázolt, vigye.

Az első ijedtség után tisztában volt vele, hogy ellenkezéssel nem mehet semmire. A dombtetőn lábra állt. Az ismeretlen megfogta a csuklóját.

- Viselkedjék nyugodtan - figyelmeztette a foglyát.

- Mit akar tőlem?

- Az apjának levelet hagytam, bizonyára megtalálta.

- Mit... mond?... - csodálkozott a leány.

Vaksötétben álltak, mozdulatlan fák között.

- Levelet írtam Huntonnak - felelte a támadó.

- Mit írt?...

- Hogy jöjjön ide tárgyalni velem.

- És ha nem?

- Akkor megölöm magát. Nincs vesztenivalóm.

A leány megborzadt a nyugodt, szinte szelíd hangtól, amivel a férfi ezt a lehetőséget közölte.

Zaj hallatszott, egy messze sistergő kéményfűvás...

- Indul a vonat... - mondta döbbenet a leány.

- Igen. Én rendelkeztem úgy, hogy a vonat előremenjen, és ne álljanak meg Birkhamig. Az apjának pedig ide kell most jönni...

A leány nevetett.

- Mit nevet? - csodálkozott Robin.

- A kormányzó nem fog jönni.

- Ha a leányáról van szó?

- Én nem vagyok a leánya!

Robin meghökkent. A vonat tisztán látszott a holdfényes kanyarban.

- Most mi lesz?... - kérdezte a leány. - Megöl?

Zörgés hallatszott. Robin előrántotta a pisztolyát és várakozóan a hang irányába fordult.

Egy tömzsi árny lépett elő a bokrok közül:

- Tegye el a revolverét. Nincs fegyver nálam.

A kormányzó volt...

2.

- A vonat, óhaja szerint, tovább megy Birkhamig - mondta Hunton.

Robin a leányhoz fordult.

- Ön nem mondott igazat, amikor azt állította...

- Hogy nem vagyok Mr. Hunton leánya.

- Ez igaz. A leányom lefeküdt.

- És én csak vendége vagyok a kormányzó úrnak.

- De ez nem ok arra, hogy ne tegyek meg mindent önért éppen úgy, mintha a leányom lenne.

- Teljesítenie kell a kívánságomat.

- Mennyit akar? - kérdezte Hunton. - Figyelmeztetem magát, hogy nem vagyok gazdag.

- Nem pénzre van szükségem.

- Tehát?...

Robin egy pillantást vetett a távolba. Jól látta a vonatot, egy kis emelkedésre kapaszkodott fel a mozdony. A hold most a három embert is megvilágította, ferde szögben, ahogy lejjebb siklott a mennybolton.

A kormányzó közben a rablót figyelte. Szomorú, markáns férfifej... értelmes homlok. Ha ez a hideg elszántság nem tenné merevvé a vonásait, senki sem hinné, hogy rabló.

A leány is ilyesmit gondolhatott. Leült egy kőre, és úgy nézte Robint.

- Maga rabló? - kérdezte Hunton.

- Igen.

- Miért írta, hogy maga a Tigris?

- A fia vagyok.

- És mit kíván?

- Jogában áll önnek, kormányzó úr, kegyelem útján vagy más módon, szabadon bocsátani egy rabot?

- Hm... ez... jogomban áll, de csak nagyon indokolt esetben tehetem meg.

- Ne nyúljon a zsebébe, mert lelövöm.

- Szivarra akartam gyújtani.

Robin pisztolya csövét Hunton homlokának irányítva, kivette a kormányzó zsebéből a szivartárcát, és odaadta a saját gyufáját. Közben úgy helyezkedett, hogy a leányt is szemmel tartotta állandóan.

- Üljön oda a kisasszony mellé.

Nem beszélt gorombán, csak határozottan és egyetlen felesleges szó nélkül. A kormányzó leült a leány mellé, és hosszút szívott a szivarból. Piros fény parázslott fel az arca előtt.

- Szóval, mit kíván?

- Huszonnégy órán belül bocsássa szabadon a Tigrist. Én most felmegyek a leánnyal az Öreg Szél szakadékhoz. Onnan beláthatom a két hegyi utat. Ha üldözők közelednek, sokkal előbb észreveszem őket. Most három óra van. Igazítsuk össze az óránkat.

- Felesleges - mondta Hunton. - Az enyémen is pont három.

- Helyes. Ha holnap éjjel két órára nem érkezik az apám az Öreg Szél szakadékhoz, akkor a túszt megölöm.

Egyforma csendes, nyugodt hangon beszélt. A leány egyre nézte a kissé szomorú, merev arcot. A kormányzó idegesen dobolt a térdén az ujjaival.

- Ez... lehetetlen...

- Meg fogja tenni!

- Miért csak most foglalkozik az apja ügyével, hiszen már...

- Csak tegnap tudtam meg, hogy a Tigris fia vagyok.

Virradt. A csillagok kisebbeknek tűntek, beleolvadtak a derengés szürke árnyalatába.

A kormánybiztos soká gondolkozott. Azután felállt.

- Ragaszkodik ahhoz, hogy a vendégemet magával vigye?

- Igen.

- Akkor is, ha szavamat adom rá, hogy megkegyelmezek a Tigrisnek?

Robin a távolba nézett. Most már a lapályon futott a vonat, Birkhamhez közel.

- Én senkiben sem bízom. A Tigris fiát becsapni nem bűn.

A leány közbeszólt.

- Ha csakugyan teljesíti, Mr. Hunton, amit ez az ember kíván, akkor hagyjon vele nyugodtan magamra... Nem félek.

Robin egykedvűen állt.

- És mit fog tenni, ha kiszabadult az apja? - kérdezte Hunton. - Rabló lesz továbbra is?

- Mit tehetnék?... Ami az apám és a nagyapám volt. Vér nem válik vízzé.

Hallgattak. A madarak már ébredtek, itt is, ott is csicsergés hallatszott a lombok közül.

- Én nem hiszem, hogy magából olyanfajta rabló váljék, mint a Tigrisekből. Ismerte az apját személyesen?

- Nem emlékszem rá. Négyéves koromban elszakadtunk egymástól.

- Maga nem olyan, mint ő. Nincs az arcvonásaiban kegyetlenség...

- Azt a rablóélet vési fel, idővel.

- Ha szabadon bocsátom az apját, és tisztességes ember akar lenni, ezt a mai napot leírom a számadásáról.

- Ez szép öntől, Mr. Hunton - felelte. - De még számolnom kell valakivel.

- Bosszú...?

- Igen!... Nekem anyám is volt...

Most felfénylett a szeme egy másodpercre, sárgás, furcsa villanással, mert Jack Rowerre gondolt, aki rátört a szüleire, akkor...

- Lehet - mondta a kormányzó -, hogy tévedtem, és maga csakugyan méltó utód.

A reggelben nedvesen csillogtak a fűszálak, és rózsaszínű sugárzással az ég alján bejelentette érkezését a nap...

A kormányzó lassan lement a dombról. És a leány ott maradt Robinnal.

- Önnek mi a neve? - kérdezte a rabló.

- Molly Rower vagyok, Jack Rower folkstoni farmer leánya.

Rower!

Mintha mellbe csapták volna.

- Ön... Rower... leánya?

- Igen. Ismeri az apámat?

- Hallottam... már róla...

A leány semmit sem tudott arról, hogy Rower fogta el a Tigrist. Különben nem mondta volna mindezt ilyen nyugodtan, ez világos volt Robin előtt.

Azt látta Molly, hogy a férfi arca lassan szürke és merev lesz, mint a kő. De hogy mi okozza ezt a felindulást, arról sejtelve sem volt.

- Most elmegyünk innen - szólalt meg Robin szinte suttogva. - Lehet, hogy üldözni fognak...

- Senki sem fogja üldözni - felelte Molly Rower. - A kormányzó a világ legjellemesebb embere.

Robin nem felelt, csak a kezével intett, és félreállt az ösvényről, jelezve a leánynak, hogy induljon. Szótlanul mentek, elől Molly, mögötte a férfi. Amikor odaértek, ahol Rimbrow várakozott csendesen a fák között, Robin megszólalt:

- Üljön fel a lóra és ügessen lassan előttem. Ne próbáljon menekülni. Ha egyet füttyentek, Rimbrow megfordul és hozzám siet.

...Szép téli, napsugaras reggel volt, és a két szótlan utas lassan haladt a hegyek felé.

AZ ÖREG SZÉL SZAKADÉKNÁL

Az örökös hó felhőkbe vezető régiói felől friss, jeges ízű szellő fújdogált. Az Öreg Szél szakadék körül fenyőfák és zöld bozótok dús sora nőtte be a csúcsot. Innen két ösvény vezetett a völgybe. Egyik keleti irányba, a vasút mentén húzódó helységek felé, egészen a Chinto-folyóig; ez volt a szélesebb, a másik elhanyagolt, keskeny csapás, a nyugati lejtőn kanyaradott, elhagyatott, vad, terméketlen lapályra, a Bölények földjére, ahol valamikor egy indián departeman volt, államilag védett terület, a leigázott komancsok és sziúk számára. De a bölények kihaltak lassacskán, és az indiánokat is átköltöztették délebbre, az elátkozott Bölények földjéről.

E két ösvényen kívül az Öreg Szél szakadék megközelíthetetlen volt. Ormótlan, bazalt kiugrói húszméteres sima falakkal folytatódtak a hegy lábáig.

Egy menedékházszerű viskó állt a szakadék mellett, vadászok, seriffek, de legsűrűbben rablók tanyáztak itt, átutazóban. Molly egy hosszú padon ült, és nézte a fiút, aki tüzet gyújtott, és vizet tett fel egy lábasban.

A nap már rézsút hajolt az égen, közeledett az alkony. Összesen tíz szót sem beszélt hozzá Robin, amióta elindultak Birkham környékéről.

Délben szalonnát sütött kettőjüknek, azután egy zsákból szénát szórt a széles fapadra és leterítette pokróccal.

- Ha fáradt és pihenni akar, kimegyek a kunyhó elé.

- Köszönöm. Nem vagyok fáradt.

Ezt körülbelül fél négykor kérdezte, és azóta nem szólt. Fél hat lehetett, amikor feltette a vizet.

- Pirítsak kenyeret a kávéhoz?

- Köszönöm... Nekem mindegy, én nem vagyok éhes.

- Úgy hallom, hogy Keleten ilyenkor is villásreggeliznek.

- Uzsonnáznak. Errefelé nem esznek délután?

- Nem. - És minden tréfás hangsúly nélkül hozzátette: - Legfeljebb isznak.

Molly nevetett. A férfit ez meglepte és felnézett. Azután kávé szórt a gőzölgő vízbe.

A leány is csodálkozott magában. Adva van egy fiatalember. Ijesztően nyugodt, komor és elszánt. Valami rettegett Tigris nevű rabló nevét viseli. Megkötöz két titkosrendőrt, feltartja az expresszt, elrabol egy nőt, terrorizál egy kormányzót...

Azután kávé főz a rabnak, mert úgy hallotta, hogy Keleten ilyenkor is étkeznek.

- Tessék...

- Köszönöm...

Ott állt előtte a gőzölgő ital és néhány pirított kenyérszelet.

- Ha már ennyire udvarias a foglyához, akkor kérem, hogy uzsonnázzék maga is. Keleten a délutáni kávé ritkán issza egyedül az ember.

És helyett mutatott... maga mellett a padon.

- Nem iszom kávét - felelte röviden, és az ablakhoz ment. Lenézett a lejtő felé. Azután kitekintett az ajtón, ahonnan a másik ösvény látszott.

Molly nem vette le a szemét Robinról. Valamit nem értett. Miért barátságtalan vele a férfi? Ő itt csak tús.

Miért nem ül le melléje? Miért nem iszik kávét vele? Miért húzódik el a közeléből, komoran, ridegen, barátságtalanul?

Nem udvariatlan, sőt inkább jól neveltnek látszik olykor. Nem is bánik rosszul vele. Gondoskodik mindenről, szinte tapintatos...

De rideg. Barátságtalan.

Mintha gyűlölné. Most az ösvényt nézi, szomorú, mozdulatlan pillantással, és az arca...

Mint a kő!

Akkor látta ilyennek, amikor ott álltak a vonat közelében, és a kormányzóval tárgyalt.

- Mr... Mr... Tigris... - mondta, és elpirult, mert érezte, hogy ez nevetségesen hangzik. Maga dühös rám valamiért?

- Nem.

És az ösvényt nézte ismét, azután lesöpörte a tűzhely kövéről a hamut, és megtörölte a lábast.

A lány újra megszólalt.

- Szeretne sok pénzt összerabolni?

A kérdés olyan naiv és gyerekes volt, hogy Robin bizonyára elneveti magát, ha nem fekszik az a jégdarab a mellkasában, amely Jeff Olsen elbeszélése óta dermedti belülről.

- Nem akarok sok pénzt.

- Hát akkor miért rabló?

- Annak születtem.

A nap leszállt, és parázsszínű sugarakkal vonult ki a konyhából. Hosszú árnyak lopakodtak elő minden sarokból, és egyre nyúltak, ahogy mind lejjebb süllyedt a nap.

- Ha... kiszabadul az apja, akkor... rabolni mennek?

- Nem. Bosszút állni! Az apámat elárulta valaki. Annak az embernek meg kell halni.

Molly elgondolkozva játszott egy kenyérmorzsával.

- Hát... ha valaki rendőrkézre juttat egy rablót, az nem érdemel halált.

- Nem rablót juttatott rendőrkézre, hanem valakit, aki rabló volt, de megjavult. A Tigris akkor már régen nem követett el bűnt. Dolgozott. A feleségének és a gyermekének élt.

- Akkor... csakugyan nem tette helyesen az az illető, hogy rendőrkézre juttatta...

Robin nem felelt. Kifejezéstelen arccal nézte a leányt. Azután újra a keleti ösvény felé fordult. A mélyvörös sugarak a nyitott ajtón keresztül megvilágították az arcát, a homlokát, és ez a fény elvette a vonások keménységét. Csak szomorúnak látszott. Nagyon szomorúnak.

„Milyen szép férfi”, gondolta Molly. De nem erőszakolta a beszélgetést. Véletlenül azonban Robin szólalt meg.

- Hová készül most, Miss Rower?

- Az apámhoz. Folkstonban gazdálkodik. Mindössze kétszer voltam ott az elmúlt tizenöt évben... - Miután hiába várta, hogy a férfi valamit megjegyezzen erre, folytatta: - Intézetben neveltetett az apám. Karácsonykor mindig New Yorkban jött, és együtt voltunk. Öt év előtt először voltam otthon látogatóban, és akkor valami verekedés, lövöldözés kezdődött... Nagyon vad vidék Folkston. Messze van minden nagyobb várostól, és az emberek is sokkal elszántabbak arrafelé.

Derűsen, gondtalanul csevegett, és vidám, diákos arca olyan ártatlan, barátságos kifejezéssel fordult a férfi felé, hogy Robin nem állta a tekintetét, és a nap helyén szétfolyó ibolyaszínű fénymaradványokat nézte mereven a szemközi felhőgalléros csúcsok felett.

- Most sem akarta apa, hogy jöjjenek. De már vágyódtam utána, és karácsony olyan messze van... Mi nagyon szeretjük egymást.

Robin ismét feléje fordult.

- Miss Rower, azt hiszem, okosabban tenné, ha visszamenne New Yorkba.

Annyira meglepődött, hogy nem bírt felelni.

- Folkston környékén... úgy hallottam, félelmetes események fognak lejátszódni rövidesen.

Molly megijedt?

- Ezt komolyan mondja?

- Biztosan tudom, hogy így lesz.

- A duzzasztó miatt?...

- Mi?...

Nem értette, amit a leány mondott.

- Hát nem tudja, miért lesz ez a félelmetes valami? - kérdezte felelet helyett Robint.

- Nem tudok... közelebbit, de jó lenne, ha visszafordulna.

- Ha apát veszély fenyegeti, visszaforduljak? Ezt nem gondolja komolyan.

Hallgattak. Az égen már feltűnt néhány korai csillag. A fiatalember a táskájában kutatott valami után.

- Nincs semmi nálam, amivel világíthatnánk... - mondta azután.

- Nem félek a sötétben...

Már csak árnyvonalakban látták egymást.

- Bizonyára a zsilip miatt lesz felfordulás.

- Miféle zsilip?

- Apa szeretné Folkston vidékét közelebb hozni a világhoz. Villanyvilágítást akar, és ehhez energiaforrás kell. Ezért egy duzzasztógátat épít a folyóra... De senki sem akarja... Furcsa emberek élnek ott... Féltik a legelőket...

Robin nem is figyelt oda. Az ösvény felé nézett. Szerette volna, ha már itt lenne az apja...

Idegenszerű, furcsa, fájdalmas érzés fogta el.

A Tigris várja.

Az apját!

A leány megérezte, hogy Robin mire gondolhat, mert az a könnyedség, amellyel helyzetét felfogta lassanként elmúlt. Koromsötét volt a kunyhó belsejében, és az esti páráktól átnedvesedő fenyőgerendák szaga ránehezedett a levegőre.

Mégiscsak egy „vademberrel” volt itt együtt a sötétben.

- Már... itt lehetne? - kérdezte halkán.

- Már több mint két órája - hallatszott a láthatatlan útitárs hangja valóban valahonnan a sötétből, keményen.

Soká hallgattak.

- Akar vacsorázni?

- Ne... em - felelte Molly csendben.

Gyufa sercent, és egy cigaretta parazsa látszott, azután, ahogy időnként felfénylett.

- Megetetem Rimbow-t.

Robin kiment.

A leány most még jobban félt. A hegyi kunyhó halk neszei, rágcsálói ijesztővé tették a sötétséget.

Az ablakon át látszott a holdtalan szürkészöld éji táj, a felhőgalléros, örök hóval fedett csúcsok és néhány csodálatosan fényes csillag a hegyóriások kristályos légkörén át.

Reccsen a küszöb. Robin visszatért. Leült valahol a földre.

- És... és ha nem érkezik meg... az apja... két órára?

- Várunk háromig...

Hallgattak. Nehezen jött ki a szó a torkából, amikor ismét megszólalt.

- És ha háromig sem jön?... Ha nem jön egyáltalán?

Csend.

- Megöl?

Robin nem felelt. Nem tudott felelni. Ő is feltette magának a kérdést: mi lesz, ha a kormányzó nem áll szavának? Megölné Rower leányát?

Megtehetné. Rower rászolgált a bosszúra!

- Miért... nem... felel?... Megöl, ha a kormányzó nem teljesíti a kívánságát?

Finom, fehér sugárszálak hullottak be az ablakon. Jött a hold... A távoli csúcsok átlátszó pára koronái mögül.

A furcsa szagú kunyhó belsejében halvány derengéssel oszlott a sötétség. A leány már látható volt, Robint még eltakarta a homály.

- Nem fogom megölni - felelte végül határozottan. - Elviszem magammal, és a foglyom lesz, míg nem teljesítik a feltételt.

A leány megkönnyebbülten sóhajtott.

- Miért mondta Huntonnak, hogy megöl?

- Azt hittem... képes leszek rá.

- Nem lehetséges, hogy más feltevéséről is kiderülhet ilyesmi? Talán mégsem örökölte a Tigris természetét?

- Az apámról sem hallottam, hogy asszonyokat gyilkolt volna.

- És... Hová fog vinni?

Robin nem felelt. Az ösvényt nézte a nyitott ablakon keresztül. Izzó fehér fény világította meg a serpentin, végig messze a völgybe nyúló hágóig.

A leány elaludt. A friss hegyi levegő, a szokatlanul hosszú út, amit lóháton kocogott végig, kimerítették.

Homloka az asztalhoz koccant, úgy maradt, és mély álomba merült. Zűrzavaros, szaggatott képek nyomasztották... Lovon vágtatott... üldözték... revolverlövések... Az apja kiabált izgatott cowboyokkal... Készen állt a zsilip, és Robin lelőtt valakit, aki ott feküdt a kiszáradt mederben...

Rémülten ugrott fel. Valaki megérintette. Már virradt, a kunyhóban világos volt.

Robin állt mellette.

- Megszabadult, Miss Rower. Hozzák az apámat.

...A közeli kanyarban egy ember tűnt fel, aki az Öreg Szél szakadékhoz igyekezett, és egy katona elmaradt mögötte.

A vén Tigris kiszabadult!

A KÉT TIGRIS ÚTRA KEL

1.

A kormányzó igen rövid ideig tartózkodott Birkhamben. Az üldöző csapat, amely a seriff vezetésével az eltűnt kormányzó nyomát kutatta, az út kezdetén találkozott Huntonnal.

Örömmel fogták körül, de a kormányzó nem hagyott időt ünneplésre:

- Valaki nyargaljon előre, hogy a vonat álljon készen. Visszautazunk Denverbe, azonnal!

A kormányzó a felajánlott lovon, kissé távolabb a többiektől, a seriff társaságában ügetett Birkham felé.

- Egy veszett fickó megállította a vonatot, és elrabolta a társaságunkban utazó hölgyet.

- Sajnos, nem fogtam el. Az ő üldözéséről tértem vissza, amikor befutott a vonat.

- Mit tud erről a fiatalemberről? Csakugyan a Tigris fia?

Patterson nagyon nyelt. Most kellene elmondania, hogy Jeff Olsen ostobasága idézte elő a katasztrófát.

- Ez... nem bizonyos... Itt élt eddig Birkhamben, szelíd, sőt gyáva fiatalembernek hitték... És most egyszerre...

- Hogy került Birkhambe?

- Egy Jefferson Olsen nevű farmer hozta magával. Nevelt fia ennek az Olsennek. Tegnap este kezdődtek Robin szörnyűségei, és szégyenében, bánatában az öreg Jeff elutazott Keletre. Orvoshoz kellett menni a szívével.

Ez Patterson ötlete volt. Amikor meghallotta, hogy mi történt a kormányzó vonatával, néhány sort írt Olsennek és a néger szolga elvitte:

Azonnal utazz el, és legalább két hónapig maradj távol Birkhamtól! A fiú végzetes ostobaságot követett el. Megteszem érte, ami tőlem telik, de nincs sok remény. Ha bajba kerülsz, azzal nem segítesz rajta. Indulj nyomban!!!

Patt

Az egyik cseléd átvette a levelet. Olsen másnap eltűnt Birkhamből.

A kormányzó csak röviden érdeklődött az előző nap eseményei felől, és azonnal beszállt családjával együtt a szalonkocsiba. A kis vonat teljes sebességgel indult vissza Keletre. Patterson közölte Birkham lakóival, hogy Robin üldözésére indul, lehet, hogy soká elmarad, Pete Hall fogja helyettesíteni...

Másnap délelőttig huszonnégy mérföldet tett meg egyfolytában. Az első kocsmában, ahol megpihent, a Denverből érkező reggeli lapokban óriási betűkkel ezt a hírt olvasta:

„AZ ÉLETFOGYTIGLANI RABSÁGRA ÍTÉLT TIGRIS ELSZÖKÖTT A BÖRTÖNBŐL!

Apa és fiú együtt indulnak újabb gaztettek elkövetésére. Tízezer dollár jutalom annak, aki élve vagy halva kézre keríti őket!”

A kormányzó dolgozószobájában egy őszbe csavarodó, harcsabajuszu, ember ült szemben Hunton íróasztalával.

A vállas, zömök, ötven év körüli egyén jó állapotban levő, de igen gyűrött ruhát viselt. Mintha ez az öltöny hosszabb ideje raktárban hevert volna, mielőtt ismét felvették.

- Maga két hét múlva szabadulna csak, Barker, de olyan rendes magaviseletű rab volt, hogy már ma elbocsátották.

- Nagyon hálás vagyok.

- Nemcsak az a szándék vezetett, hogy megjutalmazzam. Nekem szükségem van önre.

- Ez esetben számíthat rám, Mr. Hunton.

- Olyan szívességet kérek, ami önt is gazdaggá teszi.

- Ez esetben minden áldozatot meghozok.

- Rendben van. Maga, Barker, most fillér nélkül szabadul és nagyzoló, úri életet kedvelő ember.

- Mit csináljak? Így születtem - felelte sóhajtva.

- Ha új szélhámosságot követ el, nem kerül ki többé a börtönből. Ezzel tisztában van, azt hiszem.

- Nagyjából. - Barker sóhajtott. - De hát élni kell valamiből. Mint színészt, nem méltányolnak eléggé.

- Hát most ajánlok egy szerepet, amiért olyan jutalmat kap, hogy végleg a tisztességes életre adhatja magát.

- Ez igazán csábító ajánlat.

- Maga külsőleg bizonyos fokig hasonlít egy régóta raboskodó híres banditára.

- Hm... Nem valami hízelgő... Fiatal színész koromban főhercegeket alakítottam.

- Az a bizonyos rabló, akire különösen lapos pillantású szemével és harcsabajuszával emlékeztet, nem mindennapi ember.

- Ezt gondoltam - felelte Barker, és elégedetten tapogatta vastag bajusza egyik szarát.

- A Tigrisről van szó.

Barker felemelkedett. Ijedtében nyitva maradt a szája, és csak némi késéssel kérdezte:

- Micsoda?... Egy állatot kell alakítani?

- A Tigris egy igen híres bandita népies neve.

- Értem. Olyasmi, mint Oroszlánszívű Richárd egy drámában.

- Mondjuk. Magának meg kell jelennie valahol ma éjjel két órára - sóhajtott Hunton -, mint a Tigris. A feladata az, hogy megtévesszen egy fiatalembert, aki a Tigris fia, de négyéves kora óta nem látta az apját.

- Hasonlót már játszottam, a „Windsori órásban”, ahol mint főherceg térek vissza...

- Annál jobb. Ön meggyőzi ezt a fiatalembert, hogy nem akar többé rabló lenni, őt is lebeszéli arról, hogy gazember legyen...

- Az ilyesmi jambusokban szép csak igazán.

- Lehet, de ön lesz szíves prózában beszélni majd. Elhiteti a fiúval, hogy maga az apja, azután elbúcsúzik tőle azzal, hogy ön megveti a rablást, a vért és a gazetteket.

- Ennyi az egész?

Hunton összevont szemöldökkel gondolkozott.

- Volna még valami... - mondta csendben, és dobolt az íróasztalon. - Mit szólna ahhoz, ha váratlanul tízezer dollárhoz jutna... Ugyanis annyi lesz kitűzve annak, aki kézre keríti a fiút és az apját...

- Kérem, én vállalkozom arra, hogy kézre kerítsem saját magamat... De verekedni nem tudok.

- Mindegy, hogy miképpen teszi ártalmatlanná! Itt egy fenevadról van szó, aki nyílt utcán lelőtte Brikkham vendéglőjét, aki ártatlan embert ölt, és további gyilkosságok sorozatára készül. Az ilyen embert... bárhogyan is, de meg kell ölni. Az emberiség érdekében jobb, ha elpusztul.

Nagy szünet következett.

- Én egyenes, igazságos ember vagyok, Barker... - mondta végre csendben a kormányzó. - De ha ezt az alkalmat elszalasztom, ismét egy Tigris teszi pokollá békés farmereim életét... Maga most a közelébe férközhet! Egy tús van nála az Öreg Szél szakadéknál, akiért cserébe az apját követelte. Magáért megkapjuk a túszt...

- De kérem... én mint művész, később mint szélhámos, majd mint rab, megszoktam a kényelmes életet. Most ott a szakadéknál, szabad ég alatt...

- Van ott egy menedékház!

- Tiszta?... Mert én nem bírom a szennyet.

- Tiszta hely... - mondta hidegen Hunton.

- És milyenek az ágyak? Én nem tudok rossz ágyban hálni.

- Hát... Jó ágyak vannak... - felelte kissé halkán Hunton.

- Friss huzat?

- Friss... - hagyta rá bizonytalanul. - Gondolja meg: tízezer dollár...

- Szép pénz egy vidéki fellépésért... De ha a fiú látja, hogy... milyen ügyetlen vagyok...

- Akkor sem szólhat. A Tigris tizenhat éves börtönbüntetés után, öregen, nem lehet valami ügyes cowboy...

- Ehhez a szerephez meglehetősen életerős vagyok. Hány évesnek tart kormányzó úr, úgy ránézésre?

- Legfeljebb ötvenkettőnek.

- Na ugye! És mindössze ötvenegy vagyok. Ha nem untatom vele, úgy közlöm, hogy rövidesen megnősülök.

- Fogadja szerencsekívánataimat. Lovagolni tud?

- Kitűnően. Természetesen nyugodt, hajlott korú paripán. Lovagolni és vívni megtanítottak a színiiskolában.

- Hm... és rövidvágóban nem megy?...

- Közvetlenül a rövidvágtá oktatása előtt otthagytam a színiiskolát, és Dakotába szerződtem. Sajnos, csak az első siheder szerepkörre, de később...

- Majd máskor elmeséli ezt, Mr. Barker. Most sietnünk kell, hogy ön elérje idejében az Öreg Szél szakadékot.

- Micsoda ötlet! Nem lehetett volna itt lent, egy kávéházban találkozni? Igazán ügyetlen...

A kormányzó sóhajtott.

- Kétségbeejtő, hogy éppen ön hasonlít az én emberemre... Most mindent elmondok, Barker. Megfelelő cowboyruhát szerez, gyűröttet, kopottat, amely látszólag sokáig feküdt az állami raktárban. Szóval...

- Szóval szörnyű. Mert ahogy itt a ruhákkal bánnak... - és végignézett önmagán. - Ez egy húszdolláros ruha, összesen kétszer volt rajtam, és mindössze öt évet ültem...

A kormányzó türelmetlenül csapott az asztalra.

- Hát most már vége legyen ennek!

- Én is azt mondom. Moly elleni megóvást a fegyencek ruháinak. Ez a zakó ártatlanul bűnhődött, fazonja az égre kiált.

A kormányzó úgy érezte, hogy vállalkozása csődöt mond saját idegein. Nem bírta már.

- Most ne szóljon közbe egy szót sem. Ön négy katona kíséretében gépkocsin elmegy a Vár-hegyig...

- Szép környék, egyszer egy vándorcirkusznál énekeltem Warwichban.

- Igen? Kedves... Szóval, ön gyalog megy tovább.

- Warwichba? Jól ismerem az utat...

Hunton egy ötkilós levélnehezítővel játszott, és egészen sápadt volt:

- Nem Warwich az a hely...

- De bocsánat! Csak tudom, hogy hol énekeltem...

- De most nem oda megy - suttogta könnyörögve Hunton. - Most felmegy gyalog az Öreg Szél szakadékig.

- Nem lehetne autón?

- Az ösvény nem alkalmas gépkocsi számára...

- Akkor vigyünk egy motorkerékpárt, és azon folytatnám az utat...

Hunton verejtékező homlokát törölte...

- Mr. Barker... Öreg, vadnyugati haramiák lehetnek hülyék és ügyetlenek, de mégsem közlekednek motorkerékpáron...

- A fegyházban kitanítják az embert zacskókészítésre, szobafestésre, miért nem lehetett az öreg állatszerű rabló kényszermunkája a motorozás...

- Gazember! Azonnal hallgasson! - kiáltotta tele torokból Hunton, és az asztalra csapott...

- De kérem - hebegte Barker. Ön kimerült a sok munkától... Szedjen vasat, mert a vérszegénység...

Rémülten elhallgatott, mivel a kormányzó a revolveréhez nyúlt.

- Most elmondom nagyjából a Tigris élettörténetét. Alaposan a fiú sem ismeri. A Tigris elrabolta egy Hiller nevű szenátor leányát, és tisztességes életet élt vele Kaliforniában...

- Hol mindig kék a mennybolt... - jegyezte meg dallamosan.

- Egy Rower nevű farmer és még néhányan elfogták, azóta egyszer kiszabadult, hogy bosszút álljon Roweren, de ismét elfogták. Felesége meghalt, gyermekét Hiller egy barátja nevelte. Nagyjából ennyit.

- Egyszerű dolog. Elraboltam egy Rower nevű szenátor felesé...

- Ember! Írja fel az adatokat! Nem játssza majd jól ezt a szerepet...

- Hát kérem, sugó nélkül minden szerep nehéz.

A kormányzó felírta egy papírra az adatokat, és Barker a kabátzsebébe tette.

- Most szerezze be a holmit, és jelentkezzen egy óra múlva a katonákat vezető altisztnél, itt a kapuban.

Egy óra múlva megjelent Barker, a „Bánya réme” című darabból felelevenített külsővel, és odaszólt a várakozó altisztnak:

- Előre! Két órára Warwichban kell lennünk.

3.

Némi késéssel érkeztek, mert miután kiszálltak az autóból, Barker az első fordulón túl leült pihenni.

- Nem bírom...

- Hiszen tíz perce sem megyünk még!

- De ilyen meredeken... Pihennem kell...

Később rémulten kapott a zsebéhez.

- Vissza. Azonnal!

- Megőrült? A túszerete forog a kockán.

- Ne vitatkozzon! Az adatok a zsebemben, a zsebem a másik ruhában! Belesülök a szerepbe...

- Gyerünk! Nekem parancsom van.

Kétségbeesetten bandukolt az altiszt előtt. Negyedóra múlva ismét leült.

- A tudóm... Ha nem vigyázok rá, vége az orgánusomnak!

Az altiszt már azon a ponton volt, hogy megveri Barkert.

Ahogy mind meredekebb lett az út, és feltűnt a távolban a kunyhó körvonala, Barker úr aggódalmaskodva fordult az altiszthez.

- Nem fedezi fel ez az... állatnevű utód... a csalást?

- Nem valószínű...

- Mi az, hogy valószínű?... Uram! Ez úgy lelő itt egyedül, a tetőn, mint a szöcskét.

- Ugyan... Ki lő szöcskét manapság...

- Ön tréfás ember. Én azonban visszafordulok.

- Ez esetben lelövöm.

- Maga képes!

- A tetőig kell kísérem, amíg a foglyot átveszem. Ha szökést kísérelne meg, akkor lelövöm...

Barker leverte a port egy kőről, odateregette zsebkendőjét és leült. Úgy látszott, hogy sírva fakad...

Virradt.

- Mr. Barker! Hármát számolok - mondta az altiszt.

- Csak tessék... engem nem zavar...

- De ha nem folytatja az utat, és veszélyezteti a túszejtét, akkor lelövöm!

- Örökké ezzel a lelövessel jön! - kiáltotta siránkozva, és továbbment, de ismét visszafutott a zsebkendőért a kőhöz. Végre odaért a menedékházhoz.

Az altiszt levette a fegyverét.

- Ön most félúton a kunyhó előtt megáll. Ha továbbmegy, lelövöm.

- Ezt már hallottam!

- Induljon!

- Jó! Jó! Talán fussak nem? De ideges...

- Hármát számolok...

- Számol vagy lelő, ez az egész művészete.

- Egy...

- Az ember szívességet tesz, és végül...

- Kettő...

- Jó! Jó!

Elindult. A kunyhó lakatlannak látszott. Ébredt a nap. Mr. Barker megállt. Pontosan félúton volt a kunyhó előtt.

Most a küszöbön a férfi jelent meg és egy nő. A nő rámosolygott a férfinak, és ment...

Az altiszt lövésre kész fegyverrel állt. Robin elővette a pisztolyát, és az ajtószárnyal fedezve magát, oldalt lépett.

Barker szabadon állt, igen szomorúan. Most melléje ért a nő.

- Jó reggelt - szólt nyájasan Barker, és megemelte a szombréróját, de a kalap nem mozdult, mert az álla alatt megerősítette egy vékony szíj.

Molly és az altiszt elindultak lefelé a szerpentin úton. Barker tétovázott. Mehet már?... Ez az altiszt elfelejtette megmondani, mi lesz, ha még tilos, és akkor a parancs szerint lelövi?...

Végül az altiszt annyira eltávolodott a leánnyal, hogy Barker rászánta magát, és a kunyhó felé ment.

A revolveres fiatalember is elhagyta a fedezéket, és feléje jött.

Ott álltak egymással szemben.

Barker széttárta a karját:

- Fiam! - kiáltotta érzelmesen.

Robin kissé tétován még két lépést tett. Az arcán inkább csodálkozás látszott, mint megilletődés. Kétségtelen. Ez a Tigris!

Az arc... a harcsabajusz... Mandulavágású, lapos szem...

A két kar átölelte. Viszonozta az ölelést.

- Örülök, hogy látom... Apám...

De furcsa szó ez... Különösen annak, aki először életében mondja ki.

- Menjünk a... házba - mondta Barker -, fáradt vagyok.

Robin előreengedte.

- Nem maradhatunk sokáig, bizonyára üldözni fognak - jegyezte meg közben.

Figyelmesen végignézte az „apját”, mialatt belépett a kunyhóba... Nagyon megviselte a tizenhat évi börtön... Bizonytalan léptű, bizonytalan hangú, riadt pillantású, idős ember. Nem is emlékeztet a Tigrisre, akitől rettegett mindenki. Szinte félénk... Vajon a szabad levegő, a kóborlás helyrehozza-e még? Vagy végleg megtört és megöregedett?

Nem érzett semmit belülről. Az apja. Sajnálta. De a hűvösség, ami három napja borzongatta belülről, nem múlt el.

Az öreg ott ült a padon, ahol az imént Molly, és szomorúan körülnézett. „Hol vannak itt az ágyak?”, gondolta Barker.

- Akar kávé?!... - kérdezte Robin.

- Igen, *kérek* kávé, fiam... Még *nem reggeliztem*...

Mialatt tüzet gyújtott, néhányszor féloldalt ránézett az „apjára”. Különösen beszél. Keletiesen. Mint Molly.

Barker sejtett valamit a fiú gondolataiból, ezért nyomban feltette a csizmáit az asztalra.

- Tudod, fiam, tíz éve a fegyház irodájában dolgoztam... urak között... Ott sokat változik az ember.

Ez ügyes volt. Robin elgondolkozva főzte a kávé.

- Csak néhány nap előtt tudtam meg, hogy a fia vagyok, Olsentől.

- Kitől?

- Olsentől - felelte Robin csodálkozva.

- Ja úgy... Ugyanis én azt hittem... Hm... No nem tesz semmit...

Miféle dolog ez? Olsenről még az elveszett írásban sem volt szó... Szép pácban van.

- Olsen mindent elmondott - folytatta Robin.

- Helytelenül tette!

- Miért mondja ezt?

Most következik a szerep.

- Fiam... - kezdte vibráló, de büszke hangon, mint az öreg Duval a „Kaméliás hölgy” című darabban. - Én nem vagyok már az a régi állat, akitől rettegett a Nyugat valamikor... Megtörtem, sokat olvasgattam a börtönben... mindent másképp látok... Nem térek vissza többé rablónak. Nem is tehetném... Elpuhultam... Fáradt vagyok, és megvetek minden erőszakosságot.

- És az anyám?... Nézze... itt az órája!

Felkattantotta az óra fedelét, és Barker csodálkozva látta a szép nőt a gyermekkel. Robin összehúzott szemmel figyelte...

- Igen... ez ő... - mondta Barker zavartan. „Ez a Hunton egy szót se beszélt az óráról!”, gondolta dühösen.

- Nem akar bosszút állni Roweren?

- Nem. És kérlek, te se tedd. Utazzunk el Keletre, én csendre vágyom, te próbálj elhelyezkedni valami ipari szakmában... Azt mondja a Biblia, hogy szeresd felebarátodat, mint tenmagadat...

Robin szomorúan nézte. Kétségtelen, hogy a Tigris kissé meghiobbant a tizenhat éves büntetés közben...

- Amit elhatároztam, azt befejezem. És maga is velem jön. Ha elértük a célunkat, akkor elviszem messzire, ahol nem ismerhetnek fel bennünket, és békességben fogunk élni...

Barker szomorúan konstataulta, hogy kár, ha valakinek nincs fia. Milyen jó lenne, ha ez a szép szál ember csakugyan elvinné valamerre, és gondoskodna róla öreg napjaira. De hát ez egy futóbolond rabló, ő meg nem az apja, hanem egy Barker nevű rovott múltú színművész.

- A két ösvény felől fognak megközelíteni, a Bölények földje és Birkham irányából - magyarázta Robin. - Talán már úton vannak...

- Akkor nem menekülhetünk, hacsak nincs harmadik ösvény...

- Kész tervem volt, amikor idejöttem - folytatta csendesen Robin. - De azonnal indulnunk kell. Sajnos, egyelőre nincsen két lovunk, és nem is lesz, amíg a hegyek között vagyunk...

- A hegyek között?... - hebegte Barker.

- Úgy van. Csak a havasok felé próbálkozhatunk kitöréssel.

Barker köhögni kezdett, mert torkára futott a kávé...

- A Balta-hágóig még alig jött le a hó, és a hegygerinc túlsó felén akadálytalanul elérjük Folkstont. Kissé nehéz utunk lesz, mert a Balta-hágó kétezer méter, de ilyenkor még járható.

- Kérlek, fiam... én megadom magam az üldözőknek... És te is okosabban...

- Ezt a szégyent nem! Két Tigris nem adja meg magát. Vagy harcban esünk el, vagy ha megöregedtél, megrokkantál, ha félsz... Hát végezzünk magunkkal.

Robin csendben kihúzta a revolverét. Barker elfehéredett, és a két térde összekoccant...

- Nem... nem!... Menjünk... ahová akarod... A Fejsze-szorosba vagy... mindegy.

...Néhány perc múlva ott lépegetett a keskeny ösvényen, lóháton, a távoli havas csúcs felé. A csúcs puszta látásától kirázta a hideg...

...És a komor tekintetű ifjú ott lépegetett a nyomában.

MAGÁNYOS TÖLGY A VIHARBAN

1.

Fele úton sem volt a leány az altiszttel, amikor lovascsapat igyekezett szemben velük felfelé, olyan gyorsan, amennyire csak a meredek ösvényen lehetséges volt.

Molly nyomott hangulatban indult el. Nem tudott úgy örülni a szabadságának, ahogy várható volt. A furcsa rabló gyengédségével, gyűlöletszerű hidegségével nagy hatással volt rá. Ahogy megpillantotta az üldözőket, érthetetlen aggodalom szorította össze a torkát...

- Ezek... utána indulnak? - kérdezte az altisztet.

- Igen. A két ösvény felől egy-egy csapat indul az Öreg Szél szakadékhoz. Kevés esélye van arra, hogy elmeneküljön.

- Az minden bűne, hogy elrabolt engem a kormányzó vonatjáról?

- Az a legkisebb talán - felelte az altiszt.

- Mit követett el még?

- Gyilkolt.

Molly összererezte. Ez nagyon fájt neki.

- Verekedés... közben?

Az altiszt tagadóan megrázta a fejét.

- Nem. Agyonlőtte a birkhami vendéglőst, bosszúból, mert a leánya kikosarazta. Agyonlőtt két embert, mert régebben trapperek voltak, és segítettek a Tigris kézre kerítésében. Az egyiket álmában ölte meg.

Molly nem szólt többet. Borzasztóan fájt ez neki. Már volt egy kis regényes képe kialakulóban az ő „rablójáról”, aki furcsa, nyers, de titokban jó lelkű ember... És most kiderül, hogy aljas gyilkos... Milyen szelíd, szomorú szeme van és okos arca...

A gépkocsi, amelyen Molly poggyászát is elhozták, Silver Cityig vitte. Itt a katonák megvárták, amíg vonatra száll Country felé. Ez volt az utolsó vasútállomás New Mexikó határán. Innen kocsin vagy lovon lehetett csak eljutni a távoli vad vidékre, ahol Folkston fontos helység volt. A környező gazdaságok mezővárosa, néhány kereskedéssel, orvossal, telepes bírósággal.

Silver Cityben az egyetlen érkező utas Molly volt. Egy ősz szakállú, köpcös cowboy már messziről integetett széles kalapjával.

Sokáig szorongatta Molly kezét.

- Gyönyörű nagy kisasszony lett, Miss Rower.

- Maga meg semmit sem változott, Bob apó! Hol van apa?

A vén cowboy egy pillanatig tűnődve nézte a kalapkarimáját, azután újra vigyorgott.

- Mr. Rower mostanában egy másodpercre sem hagyja el a birtokot. Sok a munka és vigyázni kell...

Felrakta Molly bőröndjét az állomás előtt várakozó homokfutóra. Felült a kocs ülésre, és nekivágtak a keskeny, gödrös útnak.

A vasúti sín, amely mind hosszabban ágazik szét a fővonalról, egyre több nyugati tájat nyel magába.

Folkston felé, ahol véget ér a sín, a táj is megváltozik. Olyan dús, őserdőszerű völgyek, hatalmas koronájú fákkal benőtt dombok, derékig érő, nedves földből nőtt fű, mindenfelé sima, természetes táj. Kunyhó, országút, falu, farm, a látóhatár széléig egy sem tűnik fel. A levegő hűsebb, párásabb, a legelők szabálytalan foltokban nyúlnak el, kidőlt törzsek, embermagasságnyira nőtt gyom, zegzugban vágató kis hegyi patakok, fenségesen szabálytalan és mégis félelmetes, roppant élő táj képe fogta körül Mollyt a sebesen guruló homokfutón, amely néhány lelket kirázó döccenéssel ugrott át a hepehupás ösvény egy-egy emelkedésén...

Ahogy távolodtak a vasútvonaltól, a táj egyre dúsabb, elhanyagoltabb, ősbibb lett, és néhány óra múlva sebes sodrú, széles folyóhoz értek.

- A Yakue! - szólt hátra jelentősen Bob apó, és ostorával a sellőkre ágaskodó, tarajokkal rohanó vízre mutatott hajtás közben.

- Készül a zsilip? - kiáltotta a leány.

Bob apó arca elkomorodott, és összeszorított foggal visszafordult a lovak felé.

Nem felelt.

Pedig az udvariasság úgy, mint a fák és a hegyek, éppen ezen a vidéken őrizte meg ősi, érintetlen, előkelő frissességét, ahová nem vitte el a vasút az új kor csodáit.

- Nem hallotta, Bob apó! - kiáltotta újra Molly. - Azt kérdeztem, hogy mi van a zsilippel?

Bob megrántotta a két szarát, hogy a félvad kanca felhorkant, és hátrarugdalt néhányszor.

- A zsilip készül, Miss Rower...

- Mikorra lesz meg?

Bob ismét előrefordult.

- A csoda van evvel a lóval? Farkast érez a szél irányából...

Molly nem kérdezett többet.

A folyókanyar felett egy zöld mohos, nedves palló vezetett át a folyón, itt keresztülhajtottak. Az út kissé szélesebb és laposabb lett, ami azt jelentette, hogy gazdaság lehet a közelben. Jobb felé a mezőn már feltűnt a folkstoni csorda egy része. De még mindig kihaltan tűnt a vidék, és vadul összegubancolódtott bozótok, cserjék, dombra futó erdőségek regényes panorámája fogta körül őket. Alkonyodott.

Azután elkezdődött a furcsa játék. Egy domb mögött két fegyveres cowboy lépett elő hirtelen.

- Hóóó!... - kiáltotta Bob apó, és visszafogta a lovakat.

- Ez Bob és a Miss - mondta az egyik fegyveres.

- Mit ijesztitek ezt a vad bestiát! - förmedt rájuk az öreg, és csak Mollyra való tekintettel nem szitkozódott.

Este lett. A holdtalan sötétség aljától csak egy fekete foltban vált el a dombok és erdőségek vonala.

Elérték a következő fordulót. Itt is fegyveresek tartóztatták fel őket.

- Lassan, Bob apó! - szólt az egyik cowboy. - A ló nekiszalad a drótnak valahol.

- Van annyi esze mint neked!

Csakugyan drótakadályok következtek. Szerteszét, kanyargó vonalban tüskésdrót húzódott a magas fű között, és a fegyveres örök kinyitották az átjárót a kocsni előtt. Tovább futottak egy ritkás erdőségen keresztül.

- Miféle háború készül itt, Bob apó? - kérdezte Molly.

- Még nem lehet tudni. Ez most az új rend. Örök, drótakadály, tán még üteget is hozat az a vén Rower egy napon.

Csak így beszélt a gazdájáról, aki a homokfutó utasának apja is volt egyben.

A ritkás erdő utolsó fáin mögött, mintha világító bogarak tűnnének fel imbolygó röppenéssel és különös zaj; nyikorgás, zörgés hallatszik.

Egy újabb fegyveres tovább engedte őket, és kiérték a folyópartra.

A fénybogárnak látszó pontok fáklyalángok voltak. A készülő zsiliphez értek. Már szinte befejezettnek látszott a kőgát. Mindenfelé homokot talicskáztak, csákányok zörögtek, kiáltások hangzottak...

Éjszaka is folyt a munka, fáklyafénynél. És a zsilip körül fegyveres cowboyok látszottak; a töltésen, az úton és az egyes dombtetőkön.

- Ott van apa! - kiáltotta Molly.

Egy feltűnően magas lovasra mutatott, aki lassan léptetett a zsilip körül kiszáradt mederben.

Bob nagyot rikkantott egy munkás felé.

- Hej, Buck!

A munkás csak feléjük nézett, de nem jött oda. Egyenesen a lovashoz futott, valamit mondott, és a homokfutóra mutatott.

Jack Rower megnyomta térdével az állatot, és körbefordult. Lassan léptetett a kocsni felé. Jack Rower nem jött indulatba. Örömének, bajának nem adott kifejezést.

A magas, vállas ember, bozontos, ősz szemöldökkel, széles állával, szürke-fehéres szemével és roppant vállaival ennek a fenséges, vad vidéknek a megtestesítője volt. Úgy illett bele Folkston környezetébe, mint az ősfa vagy a magányos bazaltkolosszus...

Hetvenöt éve ellenére úgy ült a nyeregben, mint egy szobor, szokatlanul nagy kezével lazán fogva a szíjat.

„Sovány lett... És szomorú a szeme”, ezt mondta magában Molly, miközben az apja nyugodtan léptetett feléje.

- Isten hozott, Molly - mondta, és leszállt a lováról. A lány kiugrott a kocsiból és átölelte.

A munka kissé megállt, mert sorra odajöttek azok, akik a lány legutóbbi látogatásánál már a farmon dolgoztak, és üdvözölték Mollyt.

- Vidd haza a lányt, Bob - rendelkezett Rower.

- Te... még nem jössz?... - kérdezte Molly.

- Itt kell maradnom, amíg megvirrad, majd holnap beszélünk.

És ellovagolt. Mollyra furcsa, rossz előérzet nehezedett. Mintha harctéren járna. Drótakadályok, őrszemek, fegyver és ellenőrzés mindenfelé.

Késő este volt, amikor a homokfutó begurult vele a farm udvarára. Nem messze a kis Folkston helység elmosódó lámpafényei látszottak. Mielőtt a kocsi behajtott, Bob apó átkiáltott a kerítésen.

- Mozgás! Miss Rowerrel vagyok!

Azután vártak. Az udvarról csaholás hallatszott, és valaki szitkozódott.

- Mi az Bob? - kérdezte aggódva Molly.

- Ilyenkor már szabadon engedik a vérebeket, most újra megkötik a sok csúf dögöt, mert még nem ismerik önt.

Vérebek!

Ezen a tájon, ahol nem ismerik a zárt kaput, és lopás, betörés emberemlékezet óta nem fordult elő.

Vérebek!

Robin szavai jutottak eszébe:

„Ne menjen Folkstonba. Utazzék vissza inkább...”

Úgy látszik, tudta, hogy miért mondja.

Amikor végre begördültek az udvarra és a fegyveres cowboyok egy üdvözlő, fáradt „Hurrá”-t kiáltottak kalaplengetve, a megláncolt vérebek keservesen üvöltő kórusa jelentette a volta-képpen fogadtatást.

2.

Késő délelőtt ébredt Molly. A sok fáradság után először pihent igazán kényelemben és biztonságban. Amikor az ebédlőbe ért, édesapját egy vitatkozó csoport közepén látta, a tornácon. A heves hangokra ösztönszerűen megállt.

Vad külsejű, durva arcú folkstoniak fogták körül Rowert, aki közömbösen, szivarozva nézette őket, mintha nem is lenne érdekelt az ügyben, csak pártatlan hallgató.

- Utoljára vagyunk itt Rower - kiáltotta egy gyapjas hajú, vastag orrú roppant cowboy, akkora négyszögletes fejjel, mintha kőből faragta volna valami ügyetlen szobrász. Lapos, nagy kezét ökölbe szorította, és az asztalra csapott olykor. - Nem tárgyalunk tovább!

- Én eddig sem tárgyaltam veletek - felelte a farmer nyugodtan. - Csak meghallgattam a fecsegéseketek.

- Szóval azt akarod, hogy vér folyjon? Mert itt az utolsó emberig harcolni fogunk az örültséged ellen. Jól tudjuk, mit várhatunk tőled, de sok lúd disznót győz...

- Azt hiszitek, hogy félek? Tőled, Allan? Vagy ezektől?... - kérdezte olyan nyílt megvetéssel, hogy a nagyfejű görcsösen megszorította a revolvere markolatát.

De mielőtt felelhetett volna Rowernek, félretolta egy hosszú, sovány, harcsabajuszú ember, akinek seriffjelvény volt a gomblyukában.

- Most én beszéled veled, Jack - kezdte nyugodtan, de igen határozottan. - Nem kell a zsiliped, érted? Ezen a vidéken mi döntünk arról, hogy mi történjék velünk! Az emberek nem akarják, hogy zsilip legyen. Kiszárad az alsó folyásnál minden legelő, és elköltözhetünk innen a marhákkal.

- IdetelepszeneK Keletről az adóhivatalnokok! - kiáltotta egy Hiron nevű izgatott, szeplős karvalyorrú. - Lemegy a marha ára, mert utat építenek, és Arizonából meg Nevadából áthajtják a felesleget.

- És a legelők! - lépett elő újra Allan, az ormótlan fejű. - Azt hiszed, tűrjük, hogy a zsilip összegyűjtse a vizet és kipusztuljon a dús rétság?!!

- Én a seriff vagyok - mondta újra az ősz hajú sovány vastag, félelmetesen öblös hangján. Vigyáznom kell a rendre, ezért választottak meg.

Rower olyan nyugodtan szivarozott a vihar közepén, mintha nem is kolt revolverek és marcona, megdühödött emberek fognak körül, hanem legyek döngicsélnének.

- Azt mondd, hogy seriff vagy, Hould - kezdte lassan, és leverte a szivarja hamuját. Jó, hogy ezt említetted, mert az ember szinte elfelejti.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- A seriff kötelessége, hogy a választókra való tekintet nélkül az igazságot képviselje. Megvédje a magántulajdont, és ne tűrjön erőszakoskodást. Most arról van szó, hogy emberek a törvény ellenére a tulajdonomban levő zsilipet erőszakkal megsemmisítsék, és te itt állsz az élükön. Ezért okos dolog, ha megmondod, hogy te a seriff vagy, mert az ember nehezen hisz ilyesmit...

Hould meghökkent, de a nagyfejű nem adott időt arra, hogy zavara feltűnjön.

- Igenis, a seriff a kötelességét teljesíti! Ha nyugodtan nézi, hogy épül a zsilip, akkor semmit sem tesz azért, hogy elkerüljék a vérontást, mert itt vér folyik, Rower, kegyetlen harc lesz! A zsilipnek pusztulni kell.

Rower kiegyenesedett és egészen eléje állt a beszélőnek.

- Elkészül a zsilip, Allan! Érted? És ha harc lesz, azt nem én fogom megbánni.

- A legelőkről van szó! - kiáltotta a szeplős Hiron. - Azt hiszed ölbe tett kézzel nézzük, hogy a folyó menti legelők kiszáradjanak, és arra kényszerülünk, hogy a marhákat lebunkózzuk?!

- Van legelő lejjebb a Pecos-folyónál is. De lehet legelő mindenhol, ha felépül a zsilip, mert lesz mesterséges öntözés. Még egyszer annyit hoz a gazdaság, mert kapunk vasútállomást, ide járnak a marhakereskedők, üzemeket létesítünk és minden négyszögölnyi föld a mostani árának a kétszeresét éri. Vakok vagytok és ostobák, ha ezt nem akarjátok.

- Nem akarjuk!

- Vesszen a zsilip...

- Száz évig jó volt így ahogy van! A nagyapáink is így éltek...

Összevissza kiáltoztak, az öklüket rázták, és szorosan Rower körül csoportosultak. Ez oldalt vágta a szivart a szájában, két hüvelykujját a revolverövébe akasztotta, és közömbösen nézett a távolba.

Molly rémülten szorította kezét a szívére...

Amikor végre elült a lárma, ismét Hould a seriff szólalt meg.

- Ismerünk, Jack. Tudjuk, hogy veszett ember vagy, ha megmakacsodsz. De eddig itt szerettek téged, mert úgy tudták hogy van szíved. Miért akarsz harcot?

- Azért, hogy Folkstonból boldog, fejlődő város legyen. Ezért kell a zsilip. Most pedig elég volt belőletek.

Allan egy szitkot fojtott el.

- Magadra vess, Rower azért, ami történni fog.

- Eddig is magam feleltem a tetteimért...

A folkstoniak morogva távoztak, és gyűlölködő pillantásokat váltottak az udvaron ácsorgó fegyveres cowboyokkal.

3.

- Mióta állsz itt? - kérdezte meglepetten Mollyt, amint az ebédlőbe lépve szembetalálkozott a leánnyal.

- Hallottam... mindent...

- Hm... Hát furcsa emberek... Nehezen fér hozzájuk a civilizáció. De ez sajnos, nincs másképp.

- És mit fognak tenni most?

Rower nem felelt nyomban. Vállat vont.

- Mindent megkísérelnek majd, hogy a zsilipet ne készítsük el...

- Revolverharc lesz?

- Lehetséges - felelte őszintén Rower. - Ez ugyan nem tisztességes eljárás, és itt becsületes „vademberekről” van szó, de lehetséges, hogy elfajul. A haladás mindig harcot jelent - mondta mintegy önmagának Rower, és elgondolkozva bámult ki az ablakon. - Legtöbbször azok küzdenek késhegyig minden újításért, akik később hasznát látják...

- Miért erőszakolod, ha nem akarják?

- Mert megszoktam, hogy ne változtassam a szándékaimat akkor sem, ha ez másoknak nem tetszik! Engem azért állított ide a sors, hogy ez a zsilip megépüljön, és Folkston ne legyen távoli Vadnyugat, ősi állapotban tengődő dzsungel. Ezek az ostoba alakok csak azt a pár legelőt látják, ami kiszárad az alsó folyásnál! Lehet, hogy harc lesz. Nem! Biztos, hogy harc lesz, de a zsilipet megépítem.

Eldobta a szivarját, és néhány lépést tett fel alá a szobában. Olyan volt ez a hatalmas, szálfagyenes, ősz ember, széles vállaival, fiatalosan csillogó szemével, mint a régi Nyugat valamelyik legendás regényhőse.

- Te visszamész természetesen New Yorkba.

- Nem.

- Tessék?

Meglepetten sarkon fordult. Rower nem szokta meg az ellentmondást. Molly azonban nyugodtan nézett a szemébe.

- Nem megyek New Yorkba. Ha téged veszély fenyeget, akkor itt a helyem. Nem lenne egy nyugodt percem New Yorkban.

Rower hosszan nézte Mollyt, azután megsimogatta a leány csillogó, szőke haját.

- Hát maradj. De ha elfajul itt a harc, akkor menned kell.

- Ha nem lennétek itt az isten háta mögött, akkor tudnád, hogy megálltam már a sarat, veszélyes helyzetben - kezdte vidáman Molly. Szerette volna a fogságát valahogy úgy elmondani, hogy ne hozza nagyon tűzbe az apját.

- Miféle veszélyben? - kérdezte gyorsan, és bozontos, ősz szemöldökeit összevonta.

- Tűz voltam... Hunton kormányzó vonatját feltartóztatta egy rabló.

- Mi?... - döbbsen felemelkedett, mert kezdte sejteni, hogy a leány apránként, óvatosan közöl valamit. - Beszélj, Molly. Mi történt?

- Hallottál te valamit a Tigrisről?

Rower most igazán elcsodálkozott. Két napja sincs hogy Countryből lovas küldönc hozta Patterson seriff sürgönyét, amelyben a Tigris fiának gyilkosságait közli, és figyelmezteti Rowert, hogy vigyázzon.

- Mit tudsz te a Tigrisről? - kérdezte olyan csendesén Mollyt, hogy a leány csodálkozott.

- A Tigris fia huszonnégy óráig fogságban tartott...

Elmondta sorjában, hogy mi történt. A vasúttámadást, az Öreg Szél szakadék közelében töltött napot. Rower szokatlan melegséggel nézett a leányra.

- Nagy veszélyben voltál, Molly... Igazán szerencse, hogy az a vérengző barom...

- Nekem azt mondta, hogy nem ölt meg senkit, csak önvédelemből egy embert...

Rower nevetett.

- És kettőt orvul. Egyiket álmában.

Molly maga sem tudta, miért szorul össze a torka keserűen.

- Honnan tudod?

Rower megmutatta Patterson sürgönyét.

- Olyan valószínűtlen... Nyers és szigorú volt, de mégis jó... és csak az apját akarta kiszabadítani.

Rower komoran nézett maga elé.

- Ez megnehezíti a zsilip dolgát. - Felállt. - Elhatároztam, hogy mégis visszaküldelek New Yorkba.

- Mondtam, hogy nem megyek!

- Akkor magam viszek, ha kell, erőszakkal.

- De hát miért?!

- Mert a két Tigris Folkstonba készül, tán itt is vannak már. Azért, hogy leszámoljanak velem. És ez olyan harc lesz, amilyenél te nem lehetsz a közelben.

Molly szeme megtelt könnyel.

- Te mit tettél, amiért gyűlölnék?

- Elfogtam a Tigrist... - egy szivart ropogtatott zavartan. - Talán helytelenül tettem, mert a Tigris akkor már jó útra tért...

- Miért fogtad el?

Rower hallgatott.

- Az ördög ágaskodott akkoriban a véremben... Kaland, embervadászat, harc... Azután ostoba hiúság... Az emberek tudták, hogy a Tigris a sógorom. Úgy éreztem, hogy ez a homlokomra van írva. Felkutattam, és...

- És még mindig erőszakkal tartotta fogva azt az asszonyt?

Rower mereven bámult a szivarból felszálló kék füstszálakba.

- Nem... - mondta azután tompán. - Szerették egymást...

- Akkor nem volt helyes...

Rower az asztalra csapott.

- Rabló, gyilkos, gazember volt!

- De jó útra tért, és...

- Mi?! Te véded?! - Egy másodpercig úgy nézett Mollyra, hogy a leány megijedt. Azután idegesen elnyomkodta a kétharmad szivart, és kurtán befejezte a beszélgetést. - A legelső jelre, ami a veszély kezdetét jelenti, New Yorkba utazol.

Felkapta a puskáját, és ment. Molly látta, amint lóra kap, és a töltés felé vágat.

KEZDŐDIK A HARC

1.

Nagy tanácskozás folyt a folkstoni vendéglőben. Allan vitte a szót.

- Végre is itt az dönt, amit az őstelepesek többsége akar.

- Úgy van! - mondta egy másik. - Rower nem lehet kiskirály a környéken. Elegen vagyunk ahhoz, hogy legyőzzük.

- Azt hiszem - szólt közbe a seriff -, hogy a kormányzó is mellénk állna, ha egy beadványban elmondanánk...

A kitörő zivaj elnyelte a szavát.

- Itt az a törvény, amit mi akarunk!... Nem kell olyan törvény, hogy Rower kiszáríthatja a legelőket... elvehet a folyó vízből... Nem hajtjuk másfelé a marhát, mert Rowernek úgy tetszik!

Valósággal fenyegetően fogták körül a seriffet.

- Nézd, Hould! Ha azt hiszed, hogy Rower pártjára kell állnod, akkor szólj csak!

- Én sem helyeslem, amit tesz, de a seriffnek a törvény parancsol...

- A törvényt pedig mi csináljuk - mondta a szeplősképű és nagyot csapott az asztalra.

Ezt valamennyien helyeselték. A vendéglős hordta az italt, és tanakodtak.

- Most az a kérdés, hogy mivel lehet megtörni Rowert - mondta az egyik marhatenyésztő.

- Ez nem könnyű kérdés - felelte egy másik dörögve.

Rowernek tekintélye volt itt. Az látszott.

- Ha nyílt harcot kezdünk, akkor sok vér fog folyni...

- Hát mit akarsz? Talán orvul támadni?

A kövér vendéglős, aki eddig hallgatott, utat csinált magának a könyökével, és a középre állt:

- Akarjátok tudni, hogy mi kéne?! Egy alkalmas vezető! Az! Itt összevissza beszélni, egymást feldühíteni, azután lehurrogni, ezzel nem értek semmit Rower ellen!

Morogtak. Csupa vad képű, ápolatlan hajú, torzonborz marhatenyésztő ült együtt. Csakugyan körülményesnek látszott, hogy ezek szép egyetértésben megállapodjanak valamiben.

- Allan egész jó vezető lenne - ajánlotta a szeplős.

De nem nagy lelkesedést váltott ki a társaságból. Mind azt hitte, hogy egyedül ő hivatott erre a szerepre.

- Asszondom - szólalt meg ismét a kocsmáros -, hogy azt válasszátok, aki elfogadható tervet mond, és aki vállalkozik is valamire.

Összenéztek.

- Szerintem - ajánlotta Allan -, Folkston és Country között bizonytalanná kell tenni a vidéket, hogy ne hozhassanak el semmit a vasútállomásról. Akkor nem lesz zsilip.

Ez jól hangzott. Csak a kivétel nem volt világos előttük.

- Néhány lovassal állandóan ott leszek a vasútállomás, és Folkston között. A többit bízatom rád - fejezte be Allan jelentősen.

Úgy látszott már, hogy ennél a tervnél maradnak, amikor egy csendes hang szólalt meg:

- Én jobbat tudok. Válasszanak meg engem vezérnek.

Meglepetten fordultak hátra. A közbeszóló egy fiatalos arcú, magas férfi, eddig csendesen ült az ivó távoli sarkában, és senki sem vette észre, hogy mikor közeledett a társasághoz.

- Válasszanak engem vezetőjüknek. Én tudom a módját annak, hogy halálos csapást mérjenek Rowerre. Régi számadásom van vele.

- Kicsoda maga? - kérdezte a szeplős, aki Allant szerette volna vezetőnek, és ezért máris dühös volt az idegenre.

- Nem fontos - felelte szelíden Robin, és az arca kissé átszínesedett a fejébe tóduló vértől. - Név az semmi. Itt csak tettekkel lehet bemutatkozni annak, aki túlságosan elbizakodott.

A szeplős egy rövid lépéssel közelebb ment, és végigmérte a beszélőt.

- Hm... - mondta csendesen. - Nem elég világos, mit mond. Talán azért cifrázza, mert fél?

Robin egy hasonlóan rövid lépéssel, test a testhez állt a szeplős Hiron elé.

- Tud valakit, aki félelmetes a számomra?

Mozdulatlan fejek meredtek a két embere. Itt nyomban kirobban valami. Ez tiszta dolog.

- Sokat lefetyel maga - jegyzi meg a szeplős. - Akar kirepülni?...

Ő maga repült. Robin ökölcsapása úgy zúgott az állára, mint valami pörölyütés, ugyanakkor beletaposott a megtántorodó Hironba, hogy ez az ajtónak zuhant, és kiszakítva a szárnyat, az utcára bukott, ájultan.

Mindenki felugrált...

- Hands up!

Robin két revolvert szegezett rájuk.

- Velem van elintéznivalójuk, vagy Rowerrel? Ha akarnám, most nyugodtan lóra ülhetnék, és jelentkezhetnék az ellenségénél. Ostobák, hogy Rower malmára hajtják a vizet... Ez az ember kint magához tér nyomban. Fegyverezzék le, mert agyonlövöm, és ennek semmi értelme.

Nyugodtan, szelíden szólt, és mégis egy parancsoláshoz szokott ember biztonságával.

A seriff odaugrott a szeplőshöz, és elvette a pisztolyát, miközben az támolyogva felkelt, és kissé meggörnyedt. A rúgás gyomron talála.

- Kicsoda maga?! - lépett az idegen elé Hould, a seriff hivatalos biztonságával. - Itt a kóborló revolverhősökkel elbánunk!

- Ezt nem figyeltem meg - felelte kissé gúnyosan a fiatalember. - Ön micsoda itt?

- Seriff! A mindenségit, ha nem látná.

- Látom, de nem hittem. A seriff nem verekedés után szokott közbelépni. Lett volna ideje megelőzni, akkor hol volt? - A pillanatnyi szünetben, ami Hould zavara következtében támadt, folytatta: - Azt mondták, hogy vezetőt keresnek Rower ellen, olyant, aki valamiféle tervet tud, és cselekszik is, ha kell. Erre jelentkeztem. Meghallgattak? Nem. Ezzel sem törődöm. Maguk nélkül is elintézem a dolgomat: jó napot.

Visszatette a pisztolyait, és az ajtó felé ment.

- Megálljon!

- Mit akar?

- Azt mondom - fordult a vendéglős a többiekhez -, hogy ennek az embernek igaza van. Meg kell hallgatni!

- Nekem nem kell ahhoz a maguk engedélye.

- Ne olyan hetykén! - kiáltotta Allan, és kilépett a csoportból. - A szeplős Hironnal nem verte meg egész Folkstont.

- Well - felelte Robin, és visszajött. - Megverem hát magát is.

Egyszerre nyúltak a revolvereikhez, de a seriff közbeugrott.

- Ebből elég legyen!

Úgy van! - csatlakozott a kocsmáros. - Ez a fiatalember nem kötött bele senkibe, és nekem például tetszik.

Most már többen közbeszóltak, elrángatták Allant, és barátságosabbak lettek Robinhoz.

- Mondja meg, mi a terve? - kérdezte az egyik.

- Mivel akarja megakadályozni, hogy a zsilip elkészüljön?

A seriff szép lassan kísért. Törvényellenes dolgokról lesz szó.

- Maguk nem látnak az orrukig sem - felelte Robin. - A zsilip munkálatait egy mérnök vezeti. Rabolják el azt a mérnököt, és nyomban megáll a munka.

Összenéztek. Ez a terv csakugyan egyszerű és jó volt.

Allan durván felkacagott.

- Jó tanács! És ki az, aki bemerészkedik Rower táborának kellős közepébe, hogy egy embert elraboljon?

- Én.

Nagy csend támadt.

- Ha megválasztanak vezérüknek, akkor elhozom ma ide a mérnököt.

A szeplős Hiron ordított közbe:

- Fordítva, hé! Ha elhozza a mérnöküket, akkor lehet a vezetőnk.

- Így is jó - mondta a fiatalember vállat vonva, azután szó nélkül lóra ült és elvágatott.

Barker sápadtan hevert a kunyhó földjén végigterített pokrócokon. Tíz nap óta tartott már a kálváriája.

Elsősorban a katonaság elől nekivágtak a havasnak. Mit bír el szenvedésben egy volt színművész még akkor is, ha később okirathamisításért bezárták?

- Kérlek, fiam - fordult Robinhoz azzal a zord pátosszal, amelyet egykor Schiller Haramiáiban alkalmazott, mint Moor Károly. - Én sokáig ültem most börtönben... Leszoktam a kemény zsványéletről. Ne erőltessük...

- Gyerünk! - mondta röviden Robin.

Így haladtak, Barker lovon, Robin gyalog, egyre erőltetettebb menetben az ezerhatszáz méter magas Farkas-csúcsig. Barker már nem volt sem élő, sem halott. Feltörte a nyereg, megfagyott az orra hegye, nyögött, és sípoló, rekedt hangon beszélt.

- Fiam... - suttogetta - prémek nélkül ilyen helyen nem lehet tartózkodni.

- Valamikor hetekig is meghúzta magát ilyen helyen - felelte kurtán Robin.

- Hol vannak azok a régi szép idők? A börtönélet elpuhít, lassúvá és művelté teszi az embert... Már azt is elfelejtettem, hogy mit kellett az orrhegyre kenni, ha viszketett a fagyástól...

- Majd ismét megszokja! Hát nem él magában a bosszúvágy anyámért?!

- Tessék?... - kérdezte ijedten.

- Azt hittem, hogy a bosszúvágyon kívül mással nem foglalkozott a börtönben.

- Na, igen... De azért kanapét is készítettünk. Az ifjú rablóból öreg kárpitos lett, és jó anyádat, isten nyugtassa, fiam, úgysem támasztjuk fel. Eressz vissza engem... én megadom magam.

- Egy Tigris?

- Na igen, de hát... - Hirtelen kissé lehajolt. - Hogy mondtad, fiam?

- Te egy Tigris vagy.

- Az biztos! - bólintott Barker. - De éppen a tigris az a vad, amelyik rosszul bírja a hideget.

Robin figyelte az ősz hajú embert. Ez lett hát a Tigrisből. Az anyját megölték, az apját megzavarta a bánat. De talán lassanként magához tér.

Az öreg közben ezt gondolta:

„Ha álmában agyonlövöm, sohasem találom meg az utat innen...”

Így értek el a hegygerinc tulsó felén vezető útig, és nekivágtak a völgynek. Az öreg közben érdekes megfigyeléseket végzett önmagán. Ugyanis amikor már mögöttük volt az elhagyatott vidék, többször elhatározta, hogy lelövi Robint. És rájött, hogy ez nem is olyan egyszerű.

Hányszor látja az ember filmen, olvassa regényben: előrántanak egy pisztolyt... és bummm! Azután rákerül az életben a sor, és furcsa, idegenszerű érzés zsibbasztja a kart, döbbenet nehezedik a mellkasra: elsütni a pisztolyt egy élő emberre. Ölni! Életet kioltani annak, aki sohasem tette ezt.

Egyszer már a kezében volt a markolat. Most lö! Behunyt szemmel kirántotta... És a kolt nem jött. Az ördög bújt belé: megakadt a tokban.

Robin megfordult, és segített kihúzni a pisztolyt. Barker zavartan állt. Most hogy löje le?

- Megakartam tisztítani - mondta halkan.

- Minek? Rendben van ez a pisztoly - felelte Robin, és elgondolkozva nézte a revolvert.

Barker nem merte elsütni.

Különben is kutyaül érezte magát. Minden tagja fájt. Legszívesebben sírt volna, ha Tigris létére ezt nem szégyenli.

Este Robin elment, hogy valamit vadásszon vacsorára.

- Rakjon egész kis tábortüzet - mondta az apjának.

Hogy történt, pedig Barker igazán vigyázott, percek múlva lángban állt a kis tisztás, a holmi egy része odaégett, és a visszasiető Robin épp hogy megmentette a vacogó, halálra rémült „Tigris” életét.

- Nem értem - hebegte - pedig egész kis tüzet raktam.

Robin nem szólt semmit, és Barker búsan állapította meg, hogy a zsványélet kellő előképzettség nélkül fabatkát sem ér.

- Mindent elfelejtettem, fiam - siránkozott Barker -, a kanapékészítés jámborrrá teszi a haramiát.

Robin hallgatott. Barker még kevésbé érezte magát alkalmasnak magát arra, hogy lelője ezt az ifjút. Az életét mentette meg, és most viszonzásul lelője?!

Nem...

„A hálatlanság bűne rútabb a gyiloknál!”, szavalta valamikor egy klasszikus műben.

Na! Nem is volt olyan klasszikus. A greenholdgrevi postás drámája volt. Eredeti bemutató...

Hopla!

A fene ezt a lovat! Ha csak megérinti a sarkantyúval, akkorát ugrik. De hát ki tudja állandóan oldalt tartani a két lábát, hogy a térde szinte letörik?...

Távol feltűnt Folkston néhány épülete.

- Ott a város melletti emelkedőn van egy menedékház, ahol meghúzzuk magunkat átmenetileg - mondta Robin, és lemutatott egy kisebb dombra.

- Milyen a berendezése egy ilyen menedékháznak? - kérdezte Barker aggódva.

- Két pokrócunk megmaradt, azt a padlóra teríthetjük.

Nem hangzott valami biztatóan. De ki mer itt szólni?

Az utolsó kanyarodóban megtörtént a baj. Ismét megérintette a lovat a sarkantyúval, Rimbow felágaskodott, de egy lapos kőről lecsúszott a patája...

Ló és lovas legurultak a lejtőn, Rimbow felugrott, és ügetett néhány lépést, de Barker fekvé maradt...

Robin odarohant:

- Mi történt?

- Meghaltam - nyögte Barker.

Kissé eltúlozta a dolgot, mert mindössze a bokája ficamodott ki, és néhány alapos zúzódást szenvedett. Robin kimosta a horzsolásokat, ezután levágta a csizmát Barkerről.

- Hunyja be a szemét, és szorítsa össze a fogát.

- Előbb tisztázzuk, hogy miről lesz szó...

- Helyrerántom a bokáját.

- Nem! Ez orvosi... Au!

A boka, bár igen dagadtan, de a helyén volt.

Robin fütytyentett a közelben legelésző lónak, hogy kövesse, azután könnyedén felemelte Barkert, és a kunyhóba vitte.

A két pokrócra helyezte óvatosan.

- Kíván valamit?

- Tetanuszoltást! Ennyi horzsolás után biztos a fertőzés...

- Mi az, kérem?

- Ezt a fegyházban tanította a főkárpos - magyarázta kínban - Homokos talajon a horzsolás tetanuszt okoz. Védőoltás kell!

- Ilyesmi itt nincs. Csak feküdjön nyugodtan, nem lesz semmi baja. Este visszajövök, hozok ételmet.

És ment.

Most igazán lelővi! Előhúzta a pisztolyát. De nem volt képes rá, hogy az ablakon át lelője a fiút.

Látta, amint Robin elvágat.

Kínjában és unalmában kinyitotta a tölténytárat.

Egy golyó sem volt benne!

Pedig ő töltve tette a tartóba. Robin vehette csak ki a töltényeket.

Te jó Isten! Ez az ember tudta, hogy ő csaló.

Nyögve bukott hátra, és átkozta a percet, amikor elvállalta ezt a különös megbízást.

3.

Este visszatért Robin. Kissé kimelegedve.

- Hogy van? - kérdezte csendesen.

„Megöl, az bizonyos”, mondta magában Barker.

- Nehéz a légzésem... kezdődő tetanusz... Reggelre meghalok.

- Szomorú. Ha azonban még életben lenne és enni akar, ide teszem a húst és a kenyeret. Igyekeztek kissé összeszedni magát, mert lehet, hogy futni kell, és ilyen állapotban sokat fog szenvedni.

- Csak nem képzeled, fiam, hogy én így... nyeregbe tudok ülni...

- Majd odakötözöm... Ne féljen.

- Dehogynem!

Robin választ sem várva kisietett a menedékházból, és elvágatott.

Barker sírva fakadt. Hiszen a Sing Sing ehhez képest Grand Hotel! Csípték a férgek, egyedül feküdt a kemény földön...

Azért később odamászott és evett, bár érezte, hogy a tetanusz egyre nagyobb mértékben elhatalmasodik rajta. Az bizonyos, hogy a fiú már rájött a csalásra. Nyilvánvaló, hogy most jól megkínozza, azután leöli.

E szörnyű tudat ellenére mélyen elaludt a földön, a férgek között, két pokrócon.

Robin vágatott. A félig kiszáradt folyókanyar haldokló és halálra ítélt legelőin keresztül, nagy félkörben, megkerülte a Rower-birtokot.

Útközben láthatta az okát, amiért a régimódi marhatenyésztők fanatikus gyűlölettel küzdenek Rower zsilipje ellen. Villany? Ipar? Vasút? Az öregapjukat sem érdekelte. De a fű! A szép zöld legelők, dús rétek kókadtan, összeszáradtan sínylődtek a zsilip miatt elkeskenyedő alsó folyás, iszapos, pocsolyás vidéke körül. A friss víz mocsárrá, a zöld levegő pusztává sorvadt.

Ez az igazság. A többi ostoba mese. Vesszen meg Rower a zsilipjével. Így gondolkoztak az emberek.

Rövidesen, a hegyek lábainál, körülbelül egy vonalba került a zsilippel. Itt leszállt a lóról, megkötötte Rimbow-t és elindult a sötétben.

Nyugodt volt és határozott. A Tigrisek vére most mint hűsítő, önbizalmat adó tudat keringett az ereiben. Az apja, a nagyapja, a dédapja, minden őse nyugodtan és biztosan cselekedett hasonló helyzetben. Ha tudta volna az igazat, hogy semmi köze a Tigrishez, talán megijed és összezavarodik.

Ha tudta volna, hogy a Tigris fia régen meghalt, akkor nem indult volna el most ilyen eszeveszett tervet megvalósítani. De ha az ember erősen hisz valamit, az majdnem annyi, mintha igaz lenne.

Úgy rohant bele vakon a kalandba, mint aki biztosan haladt egy magasban kifeszített sodronyon, abban a hitben, hogy született kötélháncs. Ha rákiáltanak, és felriad a valóságra, bizonyos, hogy nyomban lezuhan.

Jó fél óra múlva elérte a Yakue-folyónak azt a részét, amely a zsilip felett sellőről sellőre bukva rohan Rower földjein át.

Itt még nem szabályozták a medret. De már lerakták a kőhalmokat, szerszámkamrákat. A sziklás mederrel szemben sima hegylány. Ezt jó tudni. Innen a hegyről egyetlen ember lepuffanthat mindenkit, aki a meder szabályozásán dolgozik és a szikla sima falán át senki sem férhet hozzá.

Most hétrét görnyedve futott a part alámosott medre alatt. Lábát olykor ellepte egy kiszélesedő hullám.

Távolabb látszott a fáklyák fénye, csákányozás, taliganyikorgás és olykor egy nyújtott kiáltás hangzott. Most néhány reccsenés arra figyelmeztette, hogy valaki jár a parton. Óvatosan felnézett.

Egy fegyveres ember állt a drótkadály nyílása előtt. A drót szélső bakja felette volt leerve. Felmarkolt egy csomó iszapot, és messzire dobta. Az őrra fordult. Azt hitte, kígyó zörög a bokorban...

Robin óvatosan felhúzódkodott. Az őr még mindig a lehullott iszap nyomán zörgő bokrot figyelte...

Olyan csapással zúdult rá egy revolveragy, hogy hang nélkül a föbe esett. Egy perc alatt megkötözte kezét, lábát, a száját betömte, és továbbosont. A következő drótakadály nyílásánál két őr állt. Beszélgettek.

- Rower eltúlozza a dolgot - mondta az egyik. - A folkstoniak nem mernek itt megtámadni bennünket.

- Azért - mondta vontatottan a másik -, ha csakugyan kiszárad a legelő... meg nincs mit innia a marháknak az alsó folyásnál, akkor mi lesz?

- Te érted ezt a zsilipdolgót?

- Nem, de akármilyen furcsa ez... a gazda tudja, hogy mit csinál. Mindég is tudta.

- De ha egyszer sohasem kellett ide másképp, mint ahogy volt?

- Az öregapám is ezt mondta az elöltöltő puskájára. Mégis jobb egy Smith and Weston ismétlő vagy egy Mauser automata, és...

Elhallgatott. A bokrok között, mögötte, megzördült valami. Belépett a sűrűbe.

- Te... gyere csak, itt...

A másik elindult, de egy lépést sem tett, és eléje zuhant a társa, úgyhogy keresztülesett rajta, azután sok csillag fénylett fel a szeme előtt: jól tudta, hogy puskatussal fejbe csapták, de már elájult...

Ezután már csak egy poszt volt előtte. Három már megkötözve és elnémítva feküdt. Olyan izgalom, olyan mámoros öröm fogta el, hogy szinte remegett egész testében.

A Tigris!

Igen! Ez az, ami eddig bátortalanná tette: a vérében lappangó bűn, a gyilkolás, a harc öröklött tehetsége. Nem Tom Connortól félt, aki szemben állt, hanem önmagától...

Az utolsó őr talán száz lépésre állt a zsiliptől. Ez gyanútlanul bevárta Robint, hiszen a társai sem tartották fel.

Egyszer csak revolver feszül a gyomrának, és az érkező cowboy megragadja a zubbonyát.

- Egy hang, és meghalsz...

Feltartotta a kezét.

- Fordulj meg!

Engedelmeskedett. Mire felocsúdott az első meglepetéstől, már betömött szájjal, összekötözött kézzel feküdt ott.

Robin, elkerülve a fáklyafényt, a fák mögötti cserjék között lopózkodott, amíg egy vonalba ért a dolgozókkal.

Messze tőle egy magas, szikár ember lovon járta a töltést. Ez Rower!... Ráismert leírás után. Ilyen egyenes tartású, gögös ember...

Lelőhetné szépen, nyugodtan. A keze ott vibrált a revolvere agyán...

Most valaki megáll a gazda mellett, szintén lovon és egy rajzlapot mutat Rowernek, közben nagy ívet ír le a karjával... Kissé kövér ember. Szemüveget is hord.

Ez a mérnök!

Körül zuhogtak a gőzkalapácsok, nyikorogtak a talicskák, lobogtak a fáklyák...

Az idősebb lovas továbbüget a töltésen, a mérnök ide-oda léptet. Most várjon, amíg erre jön?

Nyugodtan kilépett a sűrűből, cigarettára gyújtott, és zsebre dugott kézzel elindult a mérnök felé. Ügyet sem vetettek rá.

Odament a szemüveges, kissé elhízott emberhez, és közben két beszélgetőt széttolt a könyökével. Amikor a ló mellé ért, jó hangosan mondta.

- Tessék velem jönni!

- Baj van valahol?

- Ott az erdei útnál nincs rendben valami.

És elindult a mérnök előtt. A szemüveges lóháton követte. Oda vezette, ahol az utolsó őrszem feküdt. Ide nem világított fáklya, és senki sem járt a közelben.

- Tessék nézni.

A mérnök leszállt a lóról.

- Mit nézzek?

- Rosszul lett egy ember - felelte Robin.

- No és? Nem vagyok or...

Szinte egyszerre csapott le a két ökle. Egyik az álla alatt, másik gyomorszájon találta a mérnököt.

Úgy dobta a vállára a köpcöst, mint valami zsákot. Egy kézzel száron vezette a mérnök lovát, azután sietett.

Az örök már mozgolódtak, de mukkanni sem tudtak a kötelékeikben, és csak halk nyögdcicsélés volt minden hang, ami a szájukba tömött kendő mögül hallatszott.

Ahogy kilépett egy drótsövény átjárón, nekifeküdt a baknak, eltörte vagy kinyomta, hogy dolguk lesz az összegubancolódott tüskésdróttal, amíg erre kijutnak.

...Tíz perc múlva a mérnököt lóra kötözve vitte. Egy lasszóval Rimbow nyergéhez erősítette a mérnök lovát, majd sebes vágatással elérte a kunyhót. Üldözött nem látott a nyomában. Barker mélyen aludt, amikor belépett.

- Hé! Szélhámos úr! Ébredjen! Beszédünk lesz!

Az öreg ál-Tigris rémulten ült fel. Most jön a leszámolás.

- Ide figyeljen! Az első napon tudtam már, hogy csaló. Magammal hoztam, mert esetleg szükségem lehet nekem is a szélhámoságára!

Nem tagadta.

- Uram... kényszerhelyzetben...

- Hallgasson! Ha nem használhatom fel a céljaimhoz, akkor megölöm. Kétszer is megmentettem az életét!

- Ez igaz, és kutya legyek, ha elfelejtem.

- Nem fontos. A kormányzó megszegte az ígétét. És ezt majd maga fogja bizonyítani, ha akarja, ha nem. Most egy foglyot hoztam. Vigyáz rá. Megtöltöm a revolverét, és maga felelős ezért...

- De kérem én nem értek az őrzéshez. Eddig csak fogoly voltam...

- Ezt az embert megkötözve hagyom itt! De nyitva legyen a szeme! Érti?! Ha visszatérek, és a mérnök eltűnt, akkor szitává lövöm! Mert maga ficamodott lábbal nem juthat messzire.

- Nem is akarok így mászkálni... Higgye el, kérem, hogy szeretem önt, nem árulnám el...

- Ne fecsegen! Ön most a Tigris, és ha árulásra lesz kedve, jegyezze meg, hogy gondom lesz magára. Egy gyilkosság színhelyén otthagytam a kabátját. Sok pénzt raboltak azon a helyen. Nehéz lesz tisztáznia magát.

- Szent Atyám...

- Ön éppolyan üldözött rabló e pillanatban, mint én. És egyedül nem menekülhet. Lehajolt Barkerhez, és megtapogatta a bokáját. Már lohadt a daganat. Hideg vizes borogatást tett rá. Azután sorra nézte a zúzódásokat.

- Rabló úr... Ön olyan jóságos hozzám, pedig én be akartam csapni.

- Maga egy vén hülye.

- Hm... vén még igazán nem vagyok... Au! Ott tessék vigyázni, a sebbe ragadt az ingem... Honnan tetszik tudni, hogy én nem az igazi vad Tigris vagyok?

- Magára néztem. Egy kétpúpú teve és egy tigris között kézenfekvő a különbség. Különösen ha nem tud egyenesen ülni a lovon, a bal keze ügyébe helyezi a revolvert, amikor jobbkezes... Kész. Most pedig ne feledje, amit mondtam, mert megjárja.

Kiment, a mérnököt leoldozta a lóról, de a keze-lába továbbra is megkötözve maradt. Ellátta tölténnyel Barker pisztolyát.

- Reggel visszatérek élelemmel.

- Egy lószőr matracot is hozzon, uram, könyörgöm. Lehet rafia, is ha jó a huzat...

A mérnök lovát a ház mögé kötötte, ellátta szénával, azután Rimbow-n ellovagolt, széleseben.

SZEMTŐL SZEMBE

1.

Éjfél után Folkston egyébként korán pihenni térő lakói még együtt ültek az ivóban.

- Az az alak hengegett, szó sincs róla, hogy visszatérjen!

- Régen Countryban van már - legyintett bánatosan a szeplős. - Csak azért bánt el velem, mert nem számítottam az ütésre.

- Legalább a nevét megtudhattad volna Hould - fordult a seriffhez Allan, a nagyfejű.

- Az ám! Legalább tudnánk, hogy ki volt az, aki az orrunknál fogva vezetett? - kiáltotta az asztalra csapva a marhakereskedő.

- Jobb így - felelte a seriff. Cigaretta sodort, nagy lapos, bütykös ujjaival, azután, mint valami szájharmónikát, végighúzogatta az ajkai előtt. - Nekem nem szabadott tudomást venni arról, hogy a mérnököt akarja elrabolni.

- Már megint Rowert véded?!

Zajongás támadt. A seriff nyugodtan felállt:

- Fiúk! Én nem akarom a zsilipet. Meg is mondtam ezt Rowernek. Aszondom, hogy eddig jó volt így, ezután sem kell más. Első a víz meg a legelő, és vesszen a zsilip, de olyasmiben nem veszek részt, amiért szigorú büntetés jár a seriffnek. Ezt beláthatjátok.

Akkorát szívott a laza cigarettaájából, hogy valóság pernyeeső hullott a kabátjára.

- Houldnak igaza van! - mondta Allan. Nem kell belevonni őt semmibe, ami nem a seriffre tartozik.

- Azt hiszem, felesleges erről beszélni - szólt közbe a szeplős. - Annak a fickónak esze ágában sem volt beosonni Rower táborába.

Hirtelen elhallgattak. Lódobogás hallatszott kintről. Valaki leugrott a kocsmá előtt, nehéz léptek döngtek a tornácon, azután belépett az ajtón...

2.

Jack Rower.

Szálfegyenesen állt ott a hatalmas, ősz ember, kemény tekintetét körüljártatta az ivóban, és dörgő, meleg hangon mondta:

- Jó estét, folkstoniak!

Egy másodpercnyi súlyos csend után valamennyien felemelkedtek, lassan, mintegy hipnotizálva. Allan keze a pisztolya agyára nehezedett.

- Csak húzd ki, Allan és lőjj! Orgyilkosság vagy emberrablás között alig van különbség.

- Hogy érted ezt?

- Mit komédiázol? Egy ártatlan embert elraboltak a munkahelyéről! Talán félnek a folkstoniak, és letagadják, amit elkövettek?

Összenéztek. A kocsmáros mélyet bólintott, Hiron az ajkát rágta. Egy helyen még látszott a friss seb, ahol Robin öklétől berepedt.

- Nos? Egyedül jöttem ide. Nincs velem egyetlen emberem sem!

Kissé valószínűtlenül hangzott, de tudták mind, hogy Rower nem hazudik. Furcsa egy ember.

- Megnémultatok?! Vagy nincs bátorságtok vállalni, amit tettetek? Ahány ember él és mozog körülöttem, el akart jönni a mérnököt keresni. Nem hagytam. De ha egyszer nekiindulnak, akkor itt Folkstonban elszabadul az ördög! Nem kell félni sem a legelőt, sem a vizet, mert nem lesz, aki a marhákat legeltesse. És nem lesz itt semmi! Értitek? Senki és semmi, csak a pusztulás! Semmi!

- Jack Rower! - mondta a seriff hivatalos komolysággal. - Ezek az emberek délután óta együtt ülnek itt, és nem voltak sehol! Ha valami történt nálad, ami törvénytelen, jelentsd nekem, és én eljárrok.

Rower durván nevetett.

- Neked, Hould? Te ma megfenyegetted a saját házamban. De ha akarsz, jelentést teszek. Tessék: valaki leütötte az őreimet, belopódzott a táboromba, és elrabolta a mérnököt.

Ámultan néztek össze.

- Miért őrizteted asszonyokkal a birtokodat? - szólt végre Allan csúfondárosan. - Férfiakkal ilyesmi nem eshet meg!

Rower arca elborult és tűzvörös lett.

- Elismerem - mondta rekedten -, hogy folkstoni embertől ezt nem vártam volna el.

- Hogy érted ezt?

- Ahogy akarsz, Allan.

Már érződött a puskaporszag a levegőben. Hould közjük állt.

- Becsületesen mondom, Rower, hogy közölünk senki sem tette. Rosszul teszed hát, ha belekösz itt valakibe.

- Ami pedig a poklot illeti - kiáltott közbe Allan -, az így is, úgy is elszabadul! Mert a zsilipet nem tűrjük! Harc lesz, kegyetlen és elszánt küzdelem az utolsó emberig!

- Miért nem terelitek az állatokat az Indián kanyonhoz? Ott van bőven fű és nincs messze!

- Itt akarunk legeltetni! Az ősök földjén!

- Nem te parancsolsz, Rower.

Fenyegető morajjal fogták körül az ősz óriást. Valaki túl közel furakodott hozzá, azt durván hátrataszította. A kocsmáros és a seriff állták el a kiáltozók útját.

- Mondd meg, Rower, hogy mit akarsz? - kérdezte Hould.

- Hol van a mérnök?

- Nem tudja itt senki.

- Becsületedre állítod itt mindenki előtt, hogy nem tudsz semmit az ügyről? - A seriff pislogott és körülnézett. Ennyi ember előtt hamisan adja szavát?

- Annyit tudok, hogy egy ember, aki ma délután érkezett, a nevét nem mondta meg, tett olyan kijelentést, hogy a mérnököt elrabolja. Nem hitte senki, hogy képes lesz rá.

Rower látta, hogy a seriff igazat mond. Körülnézett. Forrt a vére a gúnyosan vigyorgó arcoktól.

- Hogy nézett ki az az ember?

- Fiatal, csinos arcú. Nagy, fekete szeme van, kissé hajlott orra, vörös ingben jár...

Most nyílt az ajtó, és Rower előtt ott állt a fiatalember; nagy, fekete szemmel, kissé hajlott orral, vörös ingben. Robin volt.

- Jó estét! - mondta, és kalapját az ajtóba vert kampósszögre akasztotta.

3.

A kövér kocsmáros jellegzetes nehéz légzése tisztán hallatszott a csendben.

- Ez volt az? - kérdezte Rower, és a nyakán kidagadt az ér, úgy lüktetett. Azután az idegenhez lépett - A birtokomról eltűnt a mérnök.

- Nem egy olyan kövér szemüveges? - kérdezte élénken és mosolyogva Robin.

- De!

- Láttam Country felé az úton. Azt mondta, bemegy a városba iszogatni egy kicsit.

Rower megragadta a fiú kabátját.

- Le a kezekkel, hé! - kiáltott Robin.

Az öreg meggondolta magát és eleresztette. Nem sok reménye lehetett, ha verekedést kezd. Nyelt egyet, és hátralépett.

- Hol van Clayton? - kérdezte fagyosan.

- Claytonnak hívják? Nem is tudtam... Érdekes.

- Maga ma délután azt mondta, hogy el fogja rabolni a mérnököt. Igaz?

- Igaz. De meggondoltam magamat, és nem tettem.

- Seriff - mondta Rower -, azt állította, hogy teljesíti a kötelességét. Fogja el ezt az embert!

- Miért?

- Ő mondta, hogy elrabolja Claytont.

- De most tagadja. Ha van valami bizonyítékom, elfogom nyomban.

- Értlek, Hould. Úgy akarod megsütni a pecsenyét, hogy ne legyen kormos a kezed.

Robin közben leült, és italt töltött. A körülállók nézték. Tehát behatolt egyedül a zsiliphez, és elrabolta a mérnököt!

- Reggelig van időtök a mérnököt szabadon engedni. Ha hét óráig nem tér vissza, akkor elindulunk valamennyien, és megtaláljuk Claytont. Ebben biztosak lehettek!

- Elég volt a fenyegetőzéseidből! - mondta Allan.

- Nem félünk sem tőled, sem az embereidtől.

- Kissé elbizakodottak vagytok! - felelte Rower. - Mert ennek a fiúnak szerencséje volt.

Odalépett Robin elé.

- Te ki vagy? A nevedet akarom tudni!

- Névjegyem nincs, de egy családi képet mutatok.

Elővett egy zsebórát, és felkattintotta a fedelét.

- Mit mutatsz nekem? - kérdezte csodálkozva Rower.

- Lásd, hogy ütött az óra, Jack Rower!

Egy pillantást vetett az órára. Valami képféle volt a fedelében.

- Mi a csoda?!

Rower felkiáltott és hátralépett. Az arca halálsápadt lett.

- Bemutatkozom?... - kérdezte Robin.

A feszült csendben kissé megrökönyödötten álltak valamennyien. Egy szót sem értettek az egészről.

- Mit akarsz? - kérdezte rekedten Rower.

- Tudhatod.

- Verekedni?

- Igen.

- Mit törődsz a zsilippel?

- Semmit. Űrügy volt, hogy megüzenjem: ütött az óra, Rower!

- Rendben van. Gyere velem.

- Hová?

- Ahol négy szemközt beszélhetünk.

Robin felállt, megigazította a revolvercsövét, és mindenki látta, hogy kissé kihúzza, majd visszateszi a pisztolyát, mintha kipróbálná, hogy könnyen rántható-e. Azután követte Rowert.

4.

Egy ideig szótlánul álltak az ivóban.

- Én láttam, hogy veszett ember - mondta a kocsmáros.

- Ez legyőzi őket, ha mögötte állunk - mondta a szakállas. - Istenemre, az öreg szürke medve emberére talált.

Csak a seriff állt szótlánul és komolyan.

- Mi az, Hould? Miért nem beszélsz? Tán megnémultál ijedtségemben?

A seriff megköszörülte a torkát, mert úgy érezte, hogy fátyolozott lenne kissé a hangja.

- Tudjátok, ki ez a fiatalember? - kérdezte.

Várakozóan néztek rá.

- A Tigris!

Döbbsenten felkapták a fejüket. Mintha kísértet távozott volna, úgy meredtek az ajtóra.

- Három nap előtt jött az értesítés - folytatta a seriff -, hogy több embert megölt, akik az apja elfogatásában részesek voltak. Útban van ide, hogy Rowerrel is végezzen. De közben kiszabadította az apját.

- Az igazi Tigris!

- Láthatjátok, hogy ő is igazi Tigris. Nekem már beismerte egyszer Rower, hogy később, érettebb fejjel nagyon megbánta, amit a Tigrissel tett. Most megjelent a Tigris-kölyök leszámolni, és bizonyára az öreg is itt van valahol a közelben.

Az embereket kissé fejbe vágta a közlés.

- Nézd, Hould - mondta végre a kocsmáros. - Bennünket a Tigris sohasem bántott. Nekünk kell valaki, aki alkalmas arra, hogy szembeszálljon Rowerrel.

- Nagyon igaz - helyeselt Allan, miután a nagy rabló neve mentette a hiúságán esett csorbát. - A zsilip ellen kijátsszuk adunak a Tigris. Jobb kártyánk nincs. Azt mondtad az imént, Hould, hogy kedvezel nekünk, ahol csak lehet.

- Úgy van! Ezt mondtad!

- Ne vedd tudomásul, hogy ez a fiú kicsoda!

A seriff tanácstalanul vakargatta az állát.

A kocsmáros lesöpört egy csomó morzsát és hulladékot az asztalról.

- Nem ismerted fel és kész!

Hould hallgatott.

- Eddig csak fecsegtetek - folytatta a vendéglős. - De most az az érzésem, hogy végre történik is valami.

Ebben a pillanatban lövés dörrent élesen, messze hangzóan az éjszakában. Valamennyien kirohantak.

Keletről már virradt halványan, a fák koronája között tejszínű derengés látszott, és minden csendes...

Azután lódobogás hallatszott, és a távolban egy vágató árny sziluettje suhant el a hegyek felé vezető úton.

5.

Amikor Rower és a fiatalember kiléptek a kocsmából, még teljes sötétség borult a tájra.

- Ide hallgass, kölyök! Függetlenül attól, ami közöttünk történni fog, azt akarom, hogy tudd: én nagyon megbántam, amit akkoriban tettem. Nem lett volna szabad a Tigris bántani, miután jó útra tért. Ezt most megmondom.

Robin hallgatott.

- Ami volt, az megtörtént. Most helyt kell állni érte, és jobb is szeretem így. De van itt másvalami. A zsilip...

Csendben mentek egymás mellett néhány lépést. Már mögöttük volt a vendéglő. Robin cigarettára gyújtott.

- Mondd, te törödsz azzal, hogy itt zsilip legyen vagy nem?

A fiú vállat vont.

- Nem érdekel.

- Hát akkor figyelj: három hét múlva készen áll a zsilip. Messze vidéknek áldás. Villanyuk lesz, és bekapcsolódhatnak a keleti vasútvonalba. Ezek az alakok áldani fogják a nevemet, vademberekből polgárok lesznek, Folkston rossz nevű vadnyugati fészekből város...

Messze elhagyták a kocsmát, túl jártak Folkstonon. Robin a távolba fúrta éles pillantását.

- Itt megállunk, Rower.

- Jó.

Az öreg óriás is rágyújtott. Nyugodt volt, a gyufa nem remegett a kezében.

- Ha én nem állok az élen, akkor összeomlik minden. Egyet kérek tőled. Még senkitől sem kértem semmit.

- Nem teszem meg - felelte hidegen.

- Tudod, mit akarok kérni?

- Semmit sem teszek meg, amit te kérsz.

- Nem neked teszed. A Tigrisek mindig szerették a nyugati embereket. Ez volt a szerencsájük. Ezért találtak mindig cinkosra. Ez a nép itt elzúlik, kipusztul, felmorzsolják az apró harcok a peon indiánokkal, elpusztul, mert nem kering benne a nagy test vére: a vasúti forgalom. Ez a zsilip villanyt, ipart, vasutat, messzi hegyvidéken jólétet jelent.

- Nem akarják.

- A rabszolgákat sem akarták felszabadítani, és az első vonatot nem az indiánok, hanem a fehérek siklatták ki.

- Mit akarsz?

- Négy hét múlva találkozunk ott, ahol akarod; és megverekszem veled, ahogy tetszik. Akkor kész a zsilip, lesz itt katonaság, hogy őrizze, és nyugodtan leszámolok veled.

Robin sokáig nem felelt. Az arca, mint általában, valami unott szomorúsággal fordult a leg-sötétebb éjszakai homály felé, mintha ott látna valamit.

És csakugyan látott valamit. Egy asszonyt, aki szenved. De ezt az asszonyt csak ilyenkor és csak a sötét semmi mozivásznán lehetett élve látni.

Mert az anyja volt, akit sohasem ismert, és mindig szeretett. Furcsa szorongással érezte, hogy a vér, mely nem válhat vízzé, legalábbis hígabban csörgedezik benne. Nem rezdül a pillája sem, ha revolvert szegeznek rá, és hidegvérrel megtámad egy vonatot. De furcsa gyengédség fogja el, ha az öreg Barker kifecsegeti a lábát, és tehetetlen egy síró nővel szemben. Savó keveredett valahol a vérébe?

Az a leány a kezében volt. Itt áll mellette ez az öregember, akit megtörhetett volna, ha Mollyt elhurcolja vagy... megöli.

Mi ez egy Tigrisnek? És képtelen volt rá. Sokszor eszébe jut az a kedves arcú, finom leány. És ilyenkor még szomorúbb lesz.

De a legijesztőbb, hogy ez az öreg óriás itt „emberségről, villanyvilágításról” beszél... és nem tudja brutális röhögéssel azt felelni: „Mi közöm hozzá! Elő a fegyverekkel!” Csak áll és néz, és szomorú lesz, és lassanként eltűnik annak az asszonynak a képe, mert kissé halványul az ég.

Már virrad...

Rower nem szólt semmit. Hagyta gondolkozni.

- Mi hasznod van neked ebből a zsilipből?

- Semmi.

- Mit kapsz, ha elkészülsz vele?

- Tíz év múlva talán kitüntetést, és húsz év múlva elneveznek egy utcát az emlékemre.

- Akkor miért csinálod?

- Mert tudom, kell! Úgy vagyok vele, mint a Tigrisek a portyázással és rablással.

- Ezt nem értem - felelte egyenesen Robin.

- Megmagyarázom. Az apám Klondykébe ment aranyat ásni, és koldusszegényen halt meg, de ő csinálta az első kompot, fenyőkre erősített kötél segítségével a Yukon-folyón. Veszélyes, rossz vállalkozás volt. Ha aranyat keres, a legjobb lelőhelyek között választhatott volna. Az egyik nagybátyám Buffalo Bill-lel lovascsapatokat szervezett, hogy az első Pacific vasút előtt vágatva biztosítsák a közlekedést, az apám Mexikóban egy zászlóalj indiánt szervezett Juareznek, és oldalba kapta III. Napóleon katonáit, akik Miksa császárral jöttek át Franciaországból, és engem gyerekkorom óta izgat a zsilip, hogy Folkston bekapcsolódják a nagy keleti ütőér vérkeringésébe... Ilyenek vagyunk.

Robin ismét másfelé nézett, nem felelt.

- Most hazamegyek. Ha kész a zsilip, üzenj, hogy hol vársz, ott leszek.

Ment. Robin nem mozdult. Vagy ötven lépés távolságból még látta a hatalmas alakot, amint a lovára ült.

Rimbow és Rower kancája, ahogy eloldozták a kocsma elől, követte csendben a két beszélgetőt. Robin lova ott maradt állva a gazdája közelében, mintha ő is tűnődne mélabúsan. Nagy, csontos alakja tömör foltta domborodott a halvány derengésben.

Rower megsarkantyúzta lovát és nekirúgatatott.

Egy dörrenés...

A ló felágaskodik, és az öreg telepes kibukik a nyeregből.

A TIGRIS KÖZBELÉP

1.

A vendéglőből kisiető emberek még látták elvágatni Robint, legalábbis bizonyosnak látszott, hogy ő az, aki mint gyorsan elsuhanó árny, vágat a félhomályban a hegyek felé.

Hould letérdelt Rower mellé, megvizsgálta.

- Él? - kérdezte Allan.

- Igen...

- De hiszen... mindkét revolvère a tokban van! - mondta valaki csodálkozva.

A seriff felállt.

- El kell fogni a Tigrist, ha ismét látjuk.

- Miért?

- Orgyilkos! Rowert hátulról érte a lövés, miután lóra ült.

- Biztos vagy ebben?

- Igen. Valaki menjen Trickley doktorért, és szállítsuk haza Rowert. Azt hiszem, a golyó lecsúszott a lapockáról.

- Ha nem túl mélyen fúródott a tüdőbe, akkor megél - mondta a kocsmáros.

- De mielőtt elmagyaráznánk, Rower emberei szép lövöldözést kezdenek majd, ha a gazdájukat így hozzuk haza, miután nálunk járt.

Hould levette a kalapját, és megvakarta a feje búbját. Ez csakugyan „meleg” helyzet.

- Majd én előremegyek - mondta végül bizonytalan hangon. Közben valahogy rögtönzött kötéssel látták el Rowert. A seb nem vérzett erősen. A nyílás összezárult félig-meddig.

A vendéglős néhány emberrel kitolta a zöldségekocsi a fészerből, hogy elszállítsák rajta Rowert.

Valaki már vágatott Trickley doktorért. A többi utálattal, rossz érzésektől eltelve állt.

Orgyilkosság itt évszámra nem fordul elő. Talán még a rablógyilkos sem teszi, ha nyugati ember. Hátulról egy lovast lepuffantani!

Ilyesmi a legcsúfabb gyalázatosság. A seriff már ellovagolt, és a többiek is felcihelődtek a lovaikra, hogy kövessék a zöldségekordét, amelyen valahogy elhelyezték a sebesültet.

2.

- Állj!

Egy fegyveres fogadta Houldot.

- Beszélni akarok az öreg Bobbal. Hivatalosan jöttem.

Az őr bekiáltott.

- Hej, Bob! Jöjjön csak ide! Folkstonból érkezett valaki.

Nem mondta, hogy seriff az illető. Hould tekintélye itt erősen hanyatlóban volt. Az öreg Bob kijött.

- Hol a gazda?! - kérdezte nyugodtan, de különösen merev testtartással.

- Beszélnivalóm van veletek! Hívd össze az embereket.

- Hol a gazda?!

- Ide figyelj, Bob! Én ide mint seriff jöttem, hivatalos ügyben, és felelőssé teszek téged meg az embereidet mindenért, ami történni fog, ha megakadályozol munkámban.

Bob kivette pipáját és köpött. Aztán vállat vont.

- Mit akarsz?

- Az embereket hívd össze a közelből, és ha lehet, beszélnek Miss Rowerrel is.

- És megmondod akkor, hogy hol a gazda?

- Igen.

Rövidesen együtt voltak a farm legényei, és kisietett Molly is. Sápadt volt és kissé lihegve jött, de amennyire lehetett, megőrizte a nyugalvét.

- Mi történt az apámmal?!

A fegyveres cowboyok hang nélkül, de olyan arckifejezéssel fogták körül, hogy Hould meglepett.

- Ott kezdem, hogy Rower ma lenn járt a folkstoni kocsmában, ahol ismét nagy veszekedés volt, és sértetlenül távozott egy idegen ifjú társaságában.

- Mi történt vele? - kérdezte halkán Molly.

- Ezzel az emberrel szóváltása volt, és elhatározták, hogy megverekszenek egymással.

- És?

- Nem így történt. Az illető hátulról lelőtte Rowert.

Molly halkán felsikoltott, és Bobra támaszkodott.

- Rower él. Nem tudom, veszélyes-e a sebe.

- Ti ezt végignéztétek? - kérdezte Bob.

- Mi a kocsmában voltunk, lövést hallottunk, és mire kisiettünk, az idegen ellovagolt. A folkstoniak idehozzák Rowert. Előrejttem, hogy ha lehet, megakadályozzam a lövöldözést, mert azt hinnétek, hogy mi, folkstoniak lőttük le az öreget.

- Így is azt hiszük, seriff - mondta valaki keményen. - Az lőtte le a gazdát, aki a mérnököt elszöktette!

Hould állta a tekinteteket.

Bob nekivörösödve ugrott a seriff felé.

- Azt akarod mondani, hogy valami idegennek állott érdekében a zsilip ellen fondorkodni?

- Igen.

- Ki az az idegen?! Mi?! - kiáltotta egy másik.

A seriff megvárta, amíg csend lett.

- A Tigris - felelte azután.

Erre elült minden zaj.

3.

- Figyelmeztették rá Rowert. Én magam hoztam ide a küldöncöt egy Patterson nevű seriff sürgönyével. A folkstoniak még senkit sem lőttek le hátulról, és velem együtt üldözni fogják a Tigrist, mert az orgyilkos errefelé nem talál szövetségest.

Molly az első rémült zsibbadásból csak most tért magához. Az apja iránti aggodáson kívül egy új fájdalom is kínozza. Robin tette. Orvul. Ha kétkedett is eddig abban, hogy a fiatalember rablógyilkos, most már bizonyossá vált, hogy az.

- Seriff - mondta hangosan és határozottan. - A folkstoniak nyugodtan jöhetnek az apámmal, itt egy szóval sem bántják őket.

- Ez nagyon helyénvaló megnyugtató, Miss. Felesleges vérontás lenne.

- És a zsilip?! - kiáltotta Bob apó. - Számíthatunk...

- Csend! - Molly átvette az intézkedést. - Ennek az ügynek semmi köze a zsiliphez!... Veszélyes a seb?

- Nem tudom, Miss Rower. Elküldtem Tricklelyért, az majd megmondja. A lapocka alatt talált. De Rower még él.

Feltűnt a sebesültet szállító kordé, mögötte a folkstoniak.

4.

A golyó nem hatolt mélyen a tüdőbe, mert elcsúszott kissé. Azért veszélyes volt.

- Nyugodtan kell feküdni - mondta Tricklely doktor. - Ez az öreg medve kiheveri.

A doktor beszédmódja kissé nyers volt, de sokra tartották errefelé. Molly ott ült az apja ágya mellett. A beteg már magához tért, de nem szólt, gondolkozott. Később Bob jött be. - Miss Rower... csak egy fejbólintás, és egész... hogy a gazda felvilágosítson bennünket... Az emberek nyugtalanok, és hiába vigyázunk, valami kirobbanhat.

A beteg felemelte a kezét, és intett, jelezve, hogy kérdezzen Bob.

- A folkstoniak bűnösök ebben?

A beteg határozottan nemet intett a fejével.

- A Tigris lőtte le orvul?

A beteg lassan igent bólintott. Az öreg cowboy kiment, hogy megnyugtassa a legényeket.

Rower a leánya felé fordult. Nem volt szabad beszélnie, a szemével kért valamit.

Molly papírt és ceruzát hozott. Rower keze erőtlenül húzta az írónt.

„Keressétek Claytont. A zsilipet, akarom, törődj...”

Molly megértette. Este kisietett az emberek közé.

- Fiúk! Összeállítunk egy csapatot, és megpróbáljuk felkutatni a mérnököt. Én veszem át az apám helyét. A zsilipet felépítjük. Most már becsület kérdése, hogy megijedünk-e egy szál rablótól vagy akár száz folkstonitól.

Eltalálta a hangot a cowboyok szívéhez a hiúságukon keresztül.

- Miss Rower - mondta Bob apó. - Mi valamennyien az utolsó emberig ott állunk ön mellett.

Helyeslő moraj zúgott fel.

- És ha lehet - folytatta Molly -, akkor elfogjuk ezt a fenevadat is...

- És felhúzzuk az első fára!

- Nem! - mondta határozottan a leány. - A Rower-farm emberei nem lincselnek. A Tigris átadjuk a törvénynek! Ha lehet, élve!

Bement a házba, és végigsietett a folyosón, a szobája felé.

El kell fogni azt a fenevadat, alakoskodó, szelíd arcával, megtévesztő modorával.

Felkötni! Lelőni! - gondolta elkeseredetten, és benyitott az ajtón.

A szobájában, szemben vele ott volt Robin.

A Tigris!

HAJSZA EGY SZELLEM NYOMÁBAN

1.

- Ne kiáltson, Miss Rower. Fegyvertelenül állok itt. Ha tetszik, fedezze magát egy revolverrel.

- Gyilkos!

Ez volt az első szó, amelyik feltört belőle.

- Kérem - felelte nyugodtan, halkán a fiú. - Csukja be az ajtót, mert ha erre jön valaki és meglát, akkor elfognak nyomban.

- Azt hiszi talán, hogy innen távozhat anélkül, hogy elfogják?

- Valószínű. Ha ön bír annyi igazságérzettel, hogy végighallgatja, amit mondok, akkor remélem.

Molly becsukta az ajtót.

- Beszéljen! De röviden.

- Amúgy sem vagyok bőbeszédű. Rágyújthatok a szobájában?

- Nem.

- Kérem. Ma éjszaka beszélgettem az apjával.

- És orvul rálőtt.

- Nem lőttem rá.

- Tagadni próbál?

- Nincs mit tagadni. Azt mondta, halasszuk el a párviadalt, amíg elkészül a zsilippel. Beleegyeztem. Erre elment, lóra ült, és valahonnan lövés dördült, nem is messze tőlem...

Molly megvetően mosolygott.

- Ilyen átlátszó hazugságokkal áll elő?

- Hallgasson végig. Tisztán kivehettem, hogy lódobogás hangzik jobb felől. Én is lóra kaptam, utánaeredtem, és...

- És nem érte utol! - vágott közbe dühös gúnnyal Molly.

- De utolértem...

- És hol van az illető?

- Nem fogtam el.

- És miért?

- Mert az apám.

Molly habozva állt.

- Egy barlang előtt állt a ló, amikor a nyomok után beértem. Onnan szólt hozzám a sötétből, hogy ne jöjjek tovább utána.

- Ön együtt érkezett az apjával, hiszen énértem küldték cserébe!

- Hunton kormányzó becsapott. Valami komédiást küldött a Tigris helyett. Az apám, amikor utolértem, azt mondta, hogy ne kutassak utána. Nem akar látni. Azt sem akarja, hogy én lássam, mert a külsejét megváltoztatta, és gyűlöl, mert nekem kellett volna lelőni Rowert. Otthagytam a barlangnyílást, képtelen voltam rá, hogy kövessem vagy harcoljak vele.

Molly idegesen nevetett.

- Ezzel az otromba hazugsággal nem ússza meg. Talán a két trappert sem maga lőtte agyon? És a birkhami vendéglőst sem?!

Robin csodálkozva húzta fel a vállait.

- Erről most hallok először.

- Elég legyen! Azért jött ide, hogy nevetséges mesékkel tisztára mossa magát?

A folyosóról határozott lépések hangzottak, az ablak felől kiáltozás. Ha Molly akarja, akkor a Tigris elveszett ember.

- Miért jött ide? - kérdezte a leány, mert ezt nem értette.

- Meg akartam mondani, hogy tőlem ne féljen. Én megvárom, amíg elkészül a zsilip.

- És akkor?

- Akkor - felelte Robin lassan - megverekszem Rowerrel.

- Ezek után azt várja, hogy elengedjem innen?

- Mindegy, hogy mit tesz.

- Miért tagadja le a gyilkosságait? Az apja is így tett?

Robin kissé bután nézett maga elé.

- Kérem, én eddig egy embert öltem meg, Tom Connort, aki revolvért akart rántani, tehát jogos önvédelemből tettem. A többit nem értem.

Molly szinte kétségbeesetten, hogy mennyire képtelen rá: hazugnak hinni ezt az embert.

- És... a vendéglős?! Tex Brandon, akivel szóváltása volt?

- Csakugyan lehordtam Tex Brandont, és megfenyegettem. Piszok uzsorás, aki délután kidobott, amikor egy kölcsönre haladékokat kértem... És... a leányáról is szó... volt.

- Szerette... a leányát?

- Akkor azt hittem, hogy szeretem.

- Nem érzi, hogy milyen átlátszó, gyáva hazugságnak tűnik, amit mond? Tex Brandonnal szóváltása volt, és egy perc múlva holtan találták, lelőve. Az apámmal szóváltása volt, és nyomban utána hátulról lelőtte egy láthatatlan ember... Lehet itt mást hinni, mint azt, hogy tagad, üresen, ostobán, mint a megrögzött bűnözők általában?

Robin vállat vont.

- Belátom, hogy így van. Mégis úgy áll a dolog, hogy Tex Brandont nem öltem meg, Rowerre sem én lőttem rá hátulról, és a többi állítólagos áldozatról sem tudok.

Olyan tiszta, becsületes, őszinte szeme volt. És olyan nyugodtan állt ott a leány előtt. „Ha komédiázik, akkor a világ legnagyobb komédiása” - gondolta Molly.

Ha már megtisztelt bűneim felsorolásával - folytatta-, nem mondaná el, hogy kik voltak a további áldozataim?

- Fred Norwich és Jimmy Hall! - kiáltotta indulatosan a leány. Közben a későn érkező lapokból elolvasta Robin bűnlajstromát. Reggelig olvasta. Tízszor, hússzor, százszor, és még mindig ott feküdt az ágyán a két újság.

Robin olyan hökkenten nézett rá, mintha fejbe ütötték volna...

- Ezek... akik az apámat elfogták...

- Igen! Itt az újság! Ne higgye, hogy errefelé nem ismerik a bűneit.

Robin felvette az újságot, és elolvasta. Azután sokáig állt, nagyon szomorú arccal.

- Nos? Tagadja?!

- Nem - felelte rekedten. - Nem tagadom. Most már beismerem. Ezeket én öltem meg!

Érdekes. Most először érezte Molly, hogy itt van valami... Valami, ami titok, amit nem ért... Most érezte először határozottan, hogy Robin hazudik. *Most, amikor beismerte a gyilkosságot.*

- Maga... bevallja?

- Igen. Ezeket az embereket én öltem meg.

- És a többit?... Tex Brandon?

Robin elgondolkozott.

- Azt is... - mondta azután... - És az apját is... én lőttem le hátulról.

Olyan derűsen, szája szélén rezdülő szelíd, kissé szomorú mosollyal nézte a leányt, mintha enyelegne vele.

Molly eléje állt, és felnézett rá.

- Robin - mondta, és megijedt attól, hogy keresztnevéen szólította a Tigris. - Mondja meg az igazat...

- Igazat mondtam. Én öltem meg mindazokat, akikről beszélt. Jimmy Hallert és...

Molly hisztérikusan nevetett.

- A nevét sem tudja? Hiszen vérrel írta a falra, hogy: „*Jimmy Hall!*”

Robin nem felelt, és Molly egy székre roskadt, azután az asztalra borult, és keservesen sírt.

A férfi torkát, mellkasát szorongatta valami. Kinyúlt a keze és megsimogatta a leányt. Nem érezte Molly? Vagy tűrte?

Annyi bizonyos, hogy nem mozdult, csak sírt.

Kopogtak.

Molly felugrott. Robinra nézett, de az nyugodtan állt.

- Ki az?

- Bob. Valami baj van, Miss Rower? Mintha sírni hallottam volna.

Molly habozott. Mély lélegzetet vett. Azután Robinra nézett, majd az ajtóra.

- Semmi... - felelte erőltetett nyugalommal - mindjárt jövök, Bob apó!

A lépések távolodtak.

- Miért nem hívta be? Ne féljen. Nem lesz lövöldözés. Megadom magam ellenkezés nélkül.

- És felkötik!

Molly az ujjait tördelte. Egyre őrzítőbben érezte, hogy itt valami szörnyű titok van... Az nem lehet, hogy Robin... először tagad... aztán beismeri...

Az apja! Vállalni akarja, amit az apja tett!

- Az... apja tette a többit is?

Robin nemet intett.

- Én követtem el mindent, Miss Rower.

- Nem igaz!

- Furcsa. Amikor tagadtam, nem hitt, most, hogy beismerem, ismét nem hisz...

- Nem!

Hallgattak. Azután a lány izgatottan kérdezte:

- Ki tud jutni innen?

- Könnyen. Ha egyszer bejöttem, akkor azon az úton vissza is mehetek.

- És a mérnök?

- Ezt az ügyet az apjával elintéztam. A zsilipet építsék fel.

- Tehát?

- A mérnök este itt lesz.

- Menjen... siessen... én nem akarom... hogy elfogják!

Robin egy pillanatra nézte.

- Kár... - mondta azután.

- Mire mondja ezt?

- Hogy... én sohasem... szerethetek... senkit. Nem lehet házam, földem...

- Miért...

- Mert nincs értelme... Asszonyt nem köthetek magamhoz...

- Azt hiszi... nincs olyan... aki minden... bizonyítéknál jobban hisz a maga szavában?

Egymással szemben álltak. Robin szomorúan megfogta a leány kezét.

- És ha hisz... valaki? Mit használ?... Tudom, hogy a véremben rablóösök ösztöne lappang... Mikor tör ki, ezt ki tudja... Asszonyt nem köthet magához egy Tigris. És gyerek?... Elég volt a fajtámból.

Molly nem felelt. A keze, amelyet Robin elengedett, csüggedten lehullott.

- Menjen - suttogta azután.

Molly lement az apjához.

- Estére itt lesz a mérnök - mondta.

Este csakugyan ott volt a mérnök.

Holtan.

Átlőtt fejvel találták meg a ház közelében.

3.

Barker görcsösen fogta a pisztolyt, és szemben ült a kövér mérnökkel.

- Micsoda maga? - kérdezte kissé ijedten Clayton.

- Én?...

Az ördög vigye el. Most nem tudja az emberi bestia nevét, amelytől retteg a környék. Megvan!

- Én... a Párduc nevű híres rabló vagyok.

Clayton vállat vont.

- Ilyen nevű rablóról nem hallottam.

„Baj van” - gondolta az öreg. Gúnyos mosollyal próbálta javítani a baklövést.

- De a Leopárdról bizonyára többet tud?

- Nem én...

- Hm... És hogy állunk a Foltos Hiénával?

Clayton azt gondolta magában, hogy az idős úr itt vele szemben hülye.

- Azért mondok mindenféle neveket, hogy eszébe juttassam az igazit - folytatta Barker. Önnek fogalma sincs, hogy milyen nagy állatnak ismernek engem ezen a környéken.

- Nem csodálom.

- Sejtelve sincs, hogy miféle néven vagyok itt közismert?

- Ló? - kérdezte a mérnök kíváncsian.

- Víz, víz... Vérengzőt mondjon, amitől rettegnek.

- Bölény...

Barker érezte, hogy nem az.

- Melyik a legveszélyesebb vad az Államokban?

- A szürke medve.

- Nem... De hagyjuk. Ha nem találja el, akkor maradjon meg tudatlanságban. Én megvetem önt.

Clayton szívesen eltalálta volna a bestia nevét, mert szelíd természeténél fogva szerette, ha nem bánt meg senkit. Különösen ezt a revolveres öregurat.

- Miért fogtak el? - kérdezte.

- Ez hivatalos titok. Ön itt fogoly.

- És... mit szabad csinálnom?

- Kanapékat... De még nincs hozzávaló.

„Csakugyan elmebeteg lehet az öreg” - gondolta Clayton.

- Ha nem lenne megkötve a keze, ajánlanám, hogy készítsen papírzacskót.

- Kedves Vadmacska úr - kérlelte a mérnök.

- Víz, víz... Olyan vadról van szó, amelyik nesztelenül oson, és mindenki elkerüli...

- Görény?... Az nagyon nesztelen, és igazán elkerülik.

- Miért?! - horkant fel Barker - Talán van bennem valami görényszerű?

- Hát... nem sok - hebegte a mérnök.

- Szóljon, ha enni akar.

- Vegye úgy, hogy szóltam.

Miután enni adott a mérnöknek, ismét elhelyezkedett szemben.

- Meddig leszek fogva? - kérdezte Clayton.

- Nem kérdezősködhet - felelte szigorúan. - Tilos olyan holmit magánál tartani, ami testi sértésre alkalmas, és látogatókat csak külön engedéllyel fogadhat.

- Nézze, Vaddisznó úr...

- Elég! Később elveszem majd a nadrágszíját és a cipőfűzőit. Ezt a szabályzat előírja.

A mérnök ettől nagyon elszomorodott, és nem szólt többet.

- Ha akar, alhat is... - biztatta később Barker, mert elálmosodott.

- Addig nem alszom, amíg eszembe nem jut az ön állatneve.

- Hát ki a legnagyobb rabló az Államokban?

- A Tigris! - mondta valaki az ajtóban.

A Tigris állt a küszöbön. Az igazi!

4.

Hasonlított kissé Barkerre. Ritkás, macskaszerű bajusza, szabálytalan, fél szemöldöke, majdnem ugyanolyanok voltak.

És mégis!

Ez az arc a Tigrisé volt. Ott állt szemben a karikatúrájával. Lazán fogta hóna alatt a puskáját, ujjai a ravaszon pihent és a cső mintegy véletlenül Barkerre irányult.

Az ál-Tigris nyomban kiejtette a revolvert kezéből. Clayton nem értette az ügyet.

- Mi baja magának, maga csaló? - kérdezte Barkert, akinek az egyik lába a levágott csizma helyett rongyokba volt bugyolálva.

- El... törött a lábam... - felelte rémülten. A gyáva emberek eltúlozzák a bajukat szorult helyzetben, hogy részvétet keltsenek abban, akitől félnek. Így lett a gyógyuló ficamból törés.

- És maga? - fordult a Tigris Claytonhoz.
- Fogoly vagyok. Nem tudom, miért, és nem tudom, kinél.
- Hol fogták el?
- A Rower-farmon. Én végzem a zsilipépítést, mérnök vagyok.
- Úgy...

Valamin tűnődött. Azután hirtelen megfordult. Barker szívét jeges rémület szorította össze:

Az igazi! Ez a Tigris! A fiát becsapta, az apát kicsúfolta ezzel a maszkkal. Halála befejezett tény. Talán csak azt várják, hogy teljesen lábra álljon, mert az előírás szerint beteg embert nem szabad kivégezni, és ezek tartják magukat a börtön szabályokhoz.

A Tigris belépett a szobába.

- A fiam érkezik. Nem akarok találkozni vele. Ide húzódok a sarokba a gerenda mögé. Ha csak egy jellel elárulják ittlétemet, lelövöm magukat - mondta csak úgy, mintha beszélgetne, azután odament a kunyhó homályos sarkába, a gerenda mögé.
- Most már tudom, hogy milyen fenevadat gondolt - jegyezte meg Clayton, aki nem volt tisztában a helyzet komolyságával -, nyilván tigrist, nem?
- Ne fecsegjen! - mondta ijedten.
- Csak beszélgessenek - szólt a sarokból a Tigris -, ha Robin fülel, mielőtt bejön, legalább nem gyanakszik. Rajta! Beszélgetni!

Barker rémülten engedelmeskedett.

- Hogy van? - kérdezte hebegve Claytont.
- Na... nagyon... jól... - felelte a másik most már kissé ijedten. - Szép... időnk van...
- Izé... De múlt héten kissé... fújt a szél...
- Ön azt mondta, hogy híres rabló, akinek állatneve van - feszegette a problémát Clayton. - Most úgy rémlik, hogy ez... az úr, aki elbújt, ez a tulajdonképpeni állat...

Barker mélabúsan csóválta a fejét:

- Nem. Az állat én vagyok. Ez kétségtelen.

Valaki vágatva érkezett. Ledobbant a lóról és bejött. Robin volt.

- Mérnök úr - mondta gyorsan. - Velem jön. Szabadon bocsátom. Arra kérem csak, hogy ne árulja el ezt a rejtekhelyet, mert ezt a bolondos sebesültet nem akarom cipelni ilyen állapotban.
- Efelől nyugodt lehet - egyezett bele örömmel Clayton.
- Visszamegy Rowerékhez, és folytatja a zsilip felépítését.

Odalépett, elvágta a köteléket, és felsegítette, mert a mérnök tagjai kissé elgémberedtek a mozdulatlanságtól. Azután a nyeregtáskájából élelmiszereket hozott be, és odadobta Barkernek.

- Itt van, maga szélhámos, holnap hozok ismét.
- Mondja kérem - kérdezte a mérnök -, ezt a kérdést nem tudtam megoldani, és szeretném, ha a jövőben elkerülném a hasonló kényelmetlen helyzetet: miféle állat ez az úr!

Robin végignézte Barkert.

- Egy nagy ló!

- Hát ezt mondtam - csodálkozott a mérnök, és nem értette az esetet, de Robin nem tárgyalt tovább, hanem vitte.

Gyalog vágtak neki Claytonnal. Rimbowlal lassan követte őket...

Amikor elindultak, kilépett rejtekhelyéről a Tigris.

- Még visszatérek - suttogta Barkerhez, és kisurrant. Barker egyedül maradt a sötét kunyhóban. Robintól már nem félt komolyan. Titokban talán úgy érezte elhagyott, vén szívében, mintha csakugyan a fia lenne, hiszen gondoskodott róla.

A fia!

Van is valahol egy fia Pittsburgban vagy New Orleansban, és egyszer küldött is neki a fegyházba húsz dollárt, de a legközelebbi címét gondosan eltitkolta.

De mi lesz, ha ez a sátnéképű főtigris visszatér? Most nem merte lelőni, mert a távozók hallották volna, de esetleg rövidesen visszatér, és egy golyóval elintézi...

Ez biztos! De nem sietett vele, mert az hitte, hogy eltörött a lába. Úgysem menekülhet tehát. No de nincs törés!

Az ajtóig csúszott, azután megpróbált felállni. Kissé nyilallt a bokája. De ha a testsúlyát a másik lábára helyezte, akkor bicegve elindulhatott.

Hm... már alig dagadt, és nem is fáj nagyon. Megkísérelhette volna előbb is, hogy lábra álljon. De az ember olyan szívesen hever betegen.

Tiszta holdfény világított. Beragyogta a völgyet. Valahol a távoli ezüstködbe mosódó láthatáron Country vasútállomás fehér kőkerítése látszott, és alatta a Folkston felé kanyargó serpentinén éppen leért a két férfi a nyomukban baktató lóval.

Kissé megáztatta véraláfutásos bokáját a patak hideg vizében, és ahogy csak bicegésétől tellett, igyekezett tovább.

Ha ismét találkozik Tigris szeniorral, akkor ez végez vele. Biztosan. Arrafelé Country irányába vezet egy ösvény a hegygerincen.

Amikor felért az ösvény előtti emelkedésre, ismét lenézett. A Rower-farmot látta és nem messze apró, piros foltok: a zsilipnél dolgozók fáklyái. A farmhoz vezető úton egy kövér alak poroszkál a holdfényben. Egyedül. Robin tehát magára hagyta.

Most egy lovas bukkan fel vágtatva az útra, egy félkör végén, amellyel megelőzte a mérnököt. A ló, mint egy lefékezett autó, szinte átmenet nélkül a rohanásból megáll...

Barker felkiált!

A lovas felkapja a puskáját és lö!

A mérnök lebukik! A gyilkos bevágat a sűrűbe. De Barker jól látta. Az öreg Tigris volt.

Lelőtte Claytont!

Most már nem törődött semmivel, futott... Futott, és a bokáját mintha éles késsel döfködnék!

FELCSAP A LÁNG!

1.

Amikor a halott mérnököt hozták, Molly úgy érezte, hogy megőrül.

- Mi történt vele? - kérdezte Bobot.

- Nem lehet tudni. Itt találták a farm felé vezető úton. Még meleg volt, de már nem élt...

- Láttak valakit a közelben?

- Mit kellett látni? - szólt közbe a cowboy vállat vonva. - Tudjuk ki volt.

- Honnan?! - kiáltotta élesen Molly, és valamennyien furcsán néztek rá.

- Hát... aki elrabolta. Aki a gazdára is lőtt...

- A gazdára hátulról lőttek! Ő nem láthatta, ki volt!

Különösen pislogva álltak ott. Furcsa. Talán Miss Rower védi a gyilkost?

- Hát ki lehetett volna? - kérdezte Bob.

A leány erélyesen, de gyors, izgatott szavakban beszélt:

- Van egy öreg Tigris is! Nem tudjátok, hogy él, és itt van a környéken?

Meglepett csend támadt. A mérnök teteme ott feküdt az udvarban egy terítón. - A Miss honnan tudja ezt? - szólalt meg az öreg cowboy.

- Én is Tigris foglya voltam. És tudom, hogy az apját is szabadon bocsátották. Láttam.

Érezte, hogy valamivel valószínűsíteni kell, amit állít. És végre is nem hazudott. Csakugyan azt hitte az öreg Barkerre, hogy az a Tigris.

- Mindegy, hogy mi volt és hogy volt. Mind a két Tigris megérett a kötélre! - kiáltotta Bob apó.

Erre nem szólhatott semmit.

- Az apám előtt titkolni kell, ami történt. Legalább addig, amíg lábra áll!

- No de... mérnök kell!

- Az apám tegnapelőtt írt a kormányzónak... Lehet, hogy holnap vagy két nap múlva új mérnök jön. Addig van mit dolgozni olyan, amihez nem kell mérnök. Vigyék el szegény Claytont, és...

- Ne vigyék!

Egy látogató lépett észrevétlenül a kertbe. Ötven év körüli, szikár, napbarnított ember volt. Hasig sáros lovat vezetett száron, és látszott rajta, hogy messzi útról jön.

- Patterson vagyok, a birkhami seriff.

- Aki sürgönyözött?!

- Igen. Úgy látom azonban, hogy mégsem vigyáztak eléggé. - A halotthoz lépett. - Ki ez az ember?

- Clayton, a mérnök.

Letérdelt a halott mellé, és megvizsgálta.

- Fogságban volt - mondta azután. - A csuklóin látszik a kötél nyoma.

- A Tigris elrabolta a tábor közepéről, ahol a zsilipet építik.

- Maga őt üldözi?

- Igen. Ha nem kellett volna visszatérnem közben Birkhamba és onnan a kormányzóságra, akkor már fogoly lenne.

- Egyedül akarja elfogni?

A seriff felnézett Bobra.

- Mit gondolt, hogy egy lovashadosztály vár kinn? Vigyék el a halottat. A gazdával szeretnék beszélni.

- Az apám beteg.

- Miss Rower...?

- Igen. Az apám megsebesült.

- Pedig figyelmeztettem. Nem kapta meg idejében a sürgönyt?

- De igen. Jöjjön be a házba, uram - mondta Molly, és elindult. Patterson követte. A leány a saját szobájába vezette.

- Mondjon el mindent, Miss Rower. Mi történt azóta, hogy a Tigris feltűnt a vidéken? Illetve amióta önt elfogta.

Molly elmesélte a fogság történetét. Úgy mondott el mindent, ahogy volt. Patterson időnként csodálkozva felhúzta szemöldökét, mintha nem várt volna Robintól ennyi emberséget és tapintatot egy fogoly hölgygel szemben. Végül rátért az idősebb „Tigrisre”.

- Az nem a Tigris volt, hanem egy öreg színész, aki notórius okirathamisító.

- Tudom.

- Honnan?

A leány elpirult és hallgatott. A seriff kutatóan nézte. De nem szólt.

- Azután... itt bukkant fel - folytatta Molly. - A zsilip körüli háborúról hallott talán?

- Igen, valamit meséltek a kormányzóságon, és egy fiatal mérnök útnak indult.

- Ó, ez nagyszerű!

- Nem is oly nagyszerű. Fiatal ember. Kár érte.

- Maga is... feleslegesnek tartja, amit az apám... tervez?

- Én fontosnak tartom. De bolond emberek élnek errefelé. Folytassa, Miss Rower.

- Nincs sok hátra. Elrabolta megfoghatatlan módon a mérnököt, az embereink közül.

- Hm... És azután?

- Azután az apám lement Folkstonba, és... Valaki hátulról lelőtte, miközben lóra ült.

- Valaki? Kétséges talán, hogy ki volt az illető?

- Én... nem vagyok olyan bizonyos abban, hogy... Rob... Ő tette.

Most a seriff tartott szünetet. Azután megkérdezte.

- Van más is, aki gyanúsítható?

- Az... öreg Tigris...

Patterson elmosolyodott.

- Ez a vén ripacs Barker?

- Nem. Az igazi Tigris, az öreg.

A seriff felállt.

- Miss Rower! Mielőtt elmennék - egy titkot bízok önre, amit kevesen tudnak az Államokban. Én is csak most értesültem róla a kormányzótól: Az öreg Tigris öt éve halott.

2.

Molly elfehéredett. Azután ő is felállt, lassan, mintegy hipnotizálva.

- Mi?... Azt mondja, hogy...

- Meghalt...

Virradt. A szobában lassan halványult a lámpafény.

- Öt év előtt - kezdte Petterson - megkegyelmezték neki. Jól tudjuk hogy odafenn az urak között sokan voltak, akik sajnálták a Tigrist, hiszen már jó útra tért, amikor elfogták. Felesége sorsa csak fokozta ezt a részvétet. Öt év előtt a legnagyobb titokban szabadlábra helyezték. Súlyos tüdőbaj támadta meg a börtönben. Szánalmas roncs volt. Egy rendőrtisztviselővel Havannába utazott, ahol szintén hatósági felügyelet alatt állt. Négy év előtt meghalt. Egy évet töltött mindössze szabadlábon. Láttam a halottas képét, amit az ottani hatóságok küldtek. Kétségtelen az azonosság.

Mollyban ismét felerősödött az a csendes fájás, amely nyomban enyhült, ha Robin bűnössége kétségessé vált.

- Ön... tehát... bizonyos... a bűnös személyében?

- Sajnos, kétséget kizáróan. Boldog lennék, ha nem így volna. Ezt elhiheti. Nem mondta el a leánynak, hogy Robin nem a Tigris fia: szegény Jeff Olsent minek bemártani, ha egyszer úgysem segíthet a fiún? Pedig Olsen ostoba története okozta a bajt. Ha Robin idejében értesül, hogy egy Weller nevű orvos gyermeke, akkor nincs semmi baj.

De így legalább a jóhiszemű bűnös, szegény Jeff, maradjon háttérben.

- Végére járok az ügynek, kisasszony.

- Kérem, Mr. Patterson, maradjon addig a mi vendégünk. Úgyis kell valaki, aki intézkedni tud baj esetén. Az apám még nagyon erőtlen.

- Köszönöm, Miss. Elfogadom. Kérem azonban, hogy ne titkoljon előttem semmit. Bízhat bennem.

Molly gondolkozott.

- Nincs mit titkolnom - mondta azután nagyon szomorúan, de a seriff látta, hogy könnyekkel küszködik.

Hat nap múlva Rower már felült az ágyban. A seb nem volt mély, gyorsan gyógyult, és a vasszervezet könnyen gyűrte le a vérveszteség okozta gyengeséget.

- Gazda - jelentette Bob. - Most már rövidesen megáll a munka, ha nincs mérnök.

Rower, aki előzőleg mindenféle hízélgéssel egy szivart próbált kicsalni Mollytól csak most ébredt újra tudatára, hogy mi volt körülötte, mielőtt megsebesült. Azt már közölték vele, hogy Clayton meghalt, de valahogy nem kötötte le eddig más, csak a betegsége. Most újra ráészmél mindenre.

A zsilip!

- Várni kell, Bob. A kormányzó megígérte, hogy új mérnököt küld.

- De addig...

- Valami baj van?

- Az emberek... hogy is mondjam...

Megvakarta a fejét.

- Beszélj!

- Szóval, hát... Amíg maga közöttük volt... Addig hát a pokolba is elmentek volna kérdezősködés nélkül. Mert hisznek abban, hogy erős, és...

- És most?

- Nézze, bossz... őszintén fogok beszélni. Az új emberek egy része, vagy tíz, elszökött, amikor az az ördög elrabolta Claytont... Félnék... a Tigristől.

- Pusztuljanak! Aki fél, az nem kell itt.

Bob topogott.

- Nos?! Ki vele! Mi van még?!

- A többiek sottognak.

- Mi a fene? Mit sottognak?

- Hát... némelyik látta, hogy a zsilip miatt csakugyan... kiszáradt néhány legelő. És... régimódi emberek... Ők sem értik, hogy mi szükség a szép, életet adó rétség kiszáraitására... amikor...

- Bob!

Az öreg cowboy zavarában a földet nézte. Rower összevont szemöldökkel figyelte:

- Talán... neked is ez a véleményed?

- Én kitartok maga mellett az utolsó leheletemig... Ezt jól tudhatja, kérem.

- De nem kell az olyan ember, aki nem hisz abban, amit csinál!

- Magyarázza meg, bossz, úgy, hogy ők is értsék... Minek a zsilip, minek a sok szerencsétlenség, és minek kiszáraitani a legelőt, ahol már a nagyapáink is...

- Bob - mondta Rower elgondolkozva. - Vedd fel a fizetésedet és még háromszáz dollárt. A raktárból meg amit akarsz. Derék ember vagy, isten áldjon...

- El... küld?

- Igen. Öreg vagy, eleget dolgoztál. Utazz a leányodhoz Wyomingba. A többieknek is mondd meg, hogy aki el akar menni, az jelentkezze nálad, fizesd ki őket.

- Azt hiszi, hogy én elmegyek innen? - kiabálta durván. - Engem nem küldhet el, érti?! Én addig vagyok itt, amíg maga. A többi mehet, ahová akar, de engem ne küldözzön, a mindenségit!! - kiabálta nekivörösödve.

Rower elfojtott egy nevetést.

- Mégis úgy lesz, hogy elbocsátlak, Bob, mert nem szabad olyan munkát végezni, amiben nem hisz az ember.

- Ez mind ostobaság! - lármázott az öreg.

- Azt mondtam, elmész!

- Nem vitatkozom magával! Vén bolond - üvöltötte, és miközben kiment úgy bevágta az ajtót, hogy a ház megrezdült. Még az udvaron is izgatott magánbeszélgetést folytatott, és élénk taglejtésekkel kísérte a monológját.

4.

Rower kiült az ágy szélére. Kissé szédült. Azután felállt, hogy a nadrágjáért nyúljon, de visszaesett ültében. Harmadik próbára sikerült. Miután felöltözött, ismét ült néhány percig. Azután átment a másik szobába.

Szerencséjére Molly nem volt ott. Szivarra gyújtott, és kinézett az udvarra. Egy ismeretlen férfit látott a kerítésnél, éppen a lovát vezette ki. Szikár, napbarnított alak.

Ki lehet?

Odament a szekrényhez, és felhajtott egy pohárka pálinkát, azután kilépett a szobából.

A friss levegőtől ismét elszédült kissé. A vér zúgva feltódult az agyára, és elsötétedett előtte minden, hogy meg kellett kapaszkodnia az ajtóban.

De azután felszívódott ez a fekete köd, és kihúzta magát. A frissen gyógyult sebe nyilallt. Remélte, hogy nem kap tüdővérzést. Csak begyógyult tán a lövés?

Határozott léptekkel az idegenhez ment.

- Rower vagyok. Azt hiszem, nem találkoztunk még.

Az idegen megszorította a kezét.

- Patterson seriff.

- Aki sürgönyözött?

- Az. Örülök, Mr. Rower, hogy talpon látom. Nem korai még ez a felkelés?

- Nem. Hamarabb kellett volna, de nem tudtam. Most már, azt hiszem, megállok a lábamon. Amint látom, menni készül?

- Igen. Most kapott értesítést a leánya, hogy holnapután érkezik Countryba az új mérnök. Úgy hiszem, ebből az alkalomból találkozhatom a Tigrissel.

- Gondolja, hogy tervez valamit a mérnök ellen?

- Biztosra veszem. Ha ide betört, hogy elrabolja a szerencsétlen Claytont, akkor nem mulasztja majd el az alkalmat, hogy kedvezőbb terepen ártalmatlanná tegye az utódját.

- Ez könnyen lehet. Ne jöjjenek én is?

- Azt hiszem, hogy önre itt is nagy szükség lehet... hm... Bizonyára nem azért kelt fel, hogy Countryba menjen.

Szóval a seriff is megfigyelte, hogy valamiféle bomlás van itt folyamatban az emberek között.

- Igaz. De talán egy-két megbízható cowboyt adnék...

- Köszönöm... Egyedül járok vadászni.

- Azt hiszi, bír... vele?

A seriff legyintett.

- Csak megtaláljam. Elöttem nincs olyan veszett híre. Hajszálon múlt, hogy ártalmatlanná tegyem. Háromkor értem Backford Lane-be, és fél háromkor végzett Fred Norwichcsel, négykor sürgönyöztem Torontonba, és háromkor lőtte le Jimmy Hallt.

- Álmában! Engem hátulról puffantott le! Az öreg Tigris nem tett ilyet. Más ember volt.

A seriff bólintott.

- Így van! Figyelmeztetem önt, hogy a peon gazemberek mozgolódnak. Néhány folkstoni farmer indián legelőkre hajtotta az állatokat, és a főnök figyelmeztette őket, hogy ezt nem tűri.

- Legfőbb ideje, hogy elpusztuljanak a környékről. Ahány rablás és gyilkosság történt az utóbbi időben, azt ők követték el. Két éve készülök rá, hogy leszámoljak a peonokkal.

- Azt hiszem - mondta szomorúan a seriff - most itt lesz az alkalom.

- Hogy érti ezt?

- A peonok jól tudják, hogy ha kiszáradnak a legelők, a folkstoniak elűzik őket a folyó túlsó vidékéről. Tehát igyekeznek majd megakadályozni a zsilip megnyitását.

- Meglesz a zsilip! - szakította félbe elszántan Rower. - Minden csirkefogóval leszámolok!

- Ezt szívből kívánom önnek.

A seriff elnyargalt. Rower erőteljes léptekkel ment az istállóhoz.

- Bill! A lovamat.

- Szent isten, a gazda!

- Ne tátsd a szádát! Gyerünk!

Bill kivezette a lovat. A hanyatló nap langyos, rozsdaszínű sugárnyalábjai odahullottak a makacs ember kemény, elszánt arcába. A leánya jött arra. Ijedten felkiáltott.

- Apa! Hogy merte... azonnal feküdjön vissza!

- Nincs semmi bajom, Molly. Egészséges vagyok - felelte nyugodtan. Azután nyeregbe ült és elügetett. Vaseróval kényszerítette magát, hogy egyenes tartással üljön a lován.

AZ ÖSSZECSAPÁS

1.

Az öreg Rower megjelenése új erőt adott a kishitűeknek. Mindössze ketten kérték ki a fizetésüket. De az új munkások nélkül erősen megfogyatkozott Rower tábora.

Lapátoltak, ástak, elhordták a homokot, de nem végezhettek olyan munkát, amihez mérnök kellett. Rower késő estig ott járt közöttük. Sokszor gyengeségi roham fogta el, de tartotta magát.

Amikor visszatért, Molly aggódó arcát pillantotta meg először. Mosolyt erőltetett.

- Semmi baj, Molly. Már egészséges vagyok.

A leány kutatva nézte az apját.

- Nem fáj?

- A seb... nem... - felelte komoran. Leült, és szivarra gyújtott.

- Gazda! - jelentette Bob. - Folkstoniak vannak itt.

- Nem tárgyalok velük - mondta mereven.

- Várjon, Bob apó! - kiáltotta Molly, és az apja felé fordult. - A folkstoniak eddig nem tettek ellenünk semmi rosszat...

- Gazemberek!

- Mindenkit meg kell hallgatni...

Rower dühösen rágt a szivarját.

- Jöjjenek! - mondta Bobnak.

Csak Allan jött. A többi kinn várt.

- Lehet veled okosan beszélni, Rower?

- Ha van hozzá okos ember.

Allan elengedte a füle mellett a sértést.

- Megkíséreltük, hogy a peonok földjén legeltessünk. Te mondtad.

- Tudom.

- A peonok azt mondták, hogy megölnek minden betolakodót.

- És ti persze féltetek tőlük.

Nem erről van szó.

- Hát miről?

- A peonok jogosan tiltakoznak. Te sem engednél a földjeiden mást legeltetni.

- Ti mindég el akartátok üzni a peonokat, mert lopnak és orgyilkosságokat követnek el.

- Ez igaz. De most nem loptak.

- Mi közöm ehhez nekem?

- A peonok is azt akarják, hogy hagyd abba ezt a zsilipőrültséget.

- Lehet, hogy ti hallgattok rájuk és féltek tőlük. Én nem törődöm a peonokkal.

Allan a földet nézte:

- Hát akkor még csak egyet, Rower. Bármilyen történjék: nekünk semmi közünk a Tigrishez! Ha ellened van, azért nincs velünk! Orgyilkosokkal nem szövetkezünk.

- De peonokkal igen!

Allan hallgatott.

- Felelj. Szövetkeztetek a peonokkal?

- A peonok érdeke is az, ami a miénk. Nem kell a zsilip.

- Meglesz a zsilip!

- Jól van, Rower! Ha azt hiszed, hogy az egész világ köteles szót fogadni a te makacs koponyádnak, hát csak rohanj fejjel a falnak!

- Azt hiszem, Allan, eleget tárgyaltunk.

- Én is azt hiszem.

Sarkon fordult és ment. Amikor a léptek alatt csikorduló kavicsok zöreje elmúlt, egy ideig sem Molly sem Rower nem szólt.

- Azt hiszed... - mondta végül a leány - hogy... bírsz velük... mindenkivel?

- Nem tudom - felelte sóhajtva, és nagy öklét az asztalra helyezte -, de az bizonyos, hogy megteszem, amit hitem szerint tennem kell!

Bob apó jött, kissé ijedt arccal.

- Gazda!...

- Mi van?

- Egy cowboy megtalálta kinn a mezőn... A seriff lovát... Elhozta...

- És Patterson?...

- Nincs sehol...

A cowboy hozta a nyugtalan, poros lovat. A nyergére vastagon tapadt az alvadt vér.

2.

A seriff nyugodtan lovagolt a Country felé vezető úton. Elszörnyedve látta, hogy Jeff Olsen ostobasága milyen tragédiát idézett elő. Az bizonyos, hogy ez a látszólag szelíd és okos Robin egy szörnyeteg. De ha nem hallja az ostoba mesét, hogy az apja a Tigris, akkor nem ölne halomra vakmerően és gyáván, szemben és orvul mindenkit, aki az útjába akad.

Este lett. A csendes vidéken nagy ívben kellett megkerülnie a drótsövénnyel zárt Rower-földeket. Most Countryba megy, és egy állomással a mérnök elé utazik. Ez a legbiztosabb...

Egyszerre nyugtalan lett. A környező vidék alig látható, mozdulatlan kontúrjai között semmi sem mukkant. És mégis.

A ló felhorkant, hátravetette a fejét, és nem akart tovább haladni. Patterson megveregette az állat nyakát, és körülnézett. Semmi... De mégis... Ott a hegyi ösvény felé, ahol a bozontos síkságról szerpentin indul... mintha egy ló patája kőre ütött volna... De messze lehet, az bizonyos.

Fülett.

Semmi. A lova lassan hátrafelé lépegetett. Fújt, és a zablát rágta. Patterson tudta, hogy az állat fél.

- No... mi az? Sun... - suttogta, és ismét megveregette az állatot, azután leszállt, és... És ennek köszönhetné az életét.

Bumm! Bumm!

Két lövés villant fel, és tompa dörrenés kísért. Patterson leszállás közben, mielőtt földet ért volna, erős lökést érzett a válla körül, és a nyeregbe dőlt. Úgy függött keresztben néhány másodpercig, mint valami zsák, azután a földre zuhant. Ha nyeregben ülve éri a lövés, akkor a golyó éppen a szívébe fúródik. Érezte, hogy a sebe elég súlyos, folyik a vére, de nem veszítette el az eszméletét.

Aki a lövést leadta, hosszan figyelt a bokrok között guggolva. Készen arra, hogy ha valami mozdul a mezőn, újra tüzel. De csend volt.

A seriff tehetetlenül feküdt és Sun lehajtott fejjel állt mellette. A guggoló orgyilkos halkan fütttyentett. Csendes neszt hallott oldalról. Tudta, hogy a lova lép melléje.

A Tigris felugrott!

Egy ember állt közvetlenül mellette a vaksötétben. Bizonyára revolver is van a kezében.

- Ki vagy? - suttogta.

- Robin. A fiad.

- Mit akarsz itt?! Mondtam, hogy hagyj békén - suttogta a másik.

- Nem akarom, hogy orvul gyilkolj!

- Te...!

- Nem akarom! - ismételte Robin hangosan - Kire lőttél?

A Tigris csak suttogva beszélt. Ez a furcsa, sípoló, fojtott torokhang már akkor meglepte Robint, amikor nyomon követte a Tigrist, és egy barlang mélyén először beszélt vele. Mintha gégebaja lenne, olyanformán suttogta, krákogva, nyújtott hangon:

- Pusztulj az utamból, kölyök! - sziszegte -, mert téged sem kíméllek.

Robint végtelen szomorúság fogta el.

- Menj innen - mondta csendesen -, mindenki azt hiszi, hogy én vagyok a tettes, valamennyi szörnyűségben. Vállalom, és ha kell, bűnhődöm érte.

- Örült vagy - sípolta a torz hang. - Nem vállalod, vagy vállalod -, mindegy! De az utamat ne keresztezd, kölyök!

- Én vagyok az oka az egésznek! Bizonyára a kormányzó bocsátott szabadon, és azért küldte helyetted azt a szélhámost, mert elszöktél.

- Ostoba vagy! - felelte a Tigris, és vihogott. - Jimmy Hall és Fred Norwich már előbb felfordultak. Akkor a kormányzó még nem is álmodta, hogy a világon vagy.

- És Tex Brandon, a vendéglős Birkhamben...

- A gazember! Hitvány uzsorás... Aznap érkeztem Birkhambe, hogy leszámoljak vele és Olsennel...

Robin felkiáltott.

- Őt is megölted?

- Nem! Elszökött a gazember! Láttam, amikor Textet lepuffantottam... Már nem érte el a golyóm!... De ő is sorra kerül... és mind! Mind! - lihegte rekedt, ugató hangon.

- Mit vétett ellened... Olsen...

- A főemberem volt! Cliffort néven rettegett rabló! Amikor elfogtak... Ő megmenekült... és megígérte, hogy végez... Rowerrel... De futni hagyta. Ezért meghal! Most tudsz mindent! Menekülj... Én mindenkin... bosszút állok... vér!... Vér!

Elhúlten állt Robin az apja előtt. A Tigris örült... Ez kétségtelen.

- Nézd - mondta csendesen -, Rowerrel leszámolhatsz, ha felépítette...

- Nem! Nem lesz meg a zsilipje!

- Megígértem neki!

- Akkor sem. Dőljön romba mindaz, amit egy életen át nagy küzdelemmel tervezett...

- A zsilip megszűnik - mondta Robin.

- Haha! - kacagott nyersen a színtelen, torz hang. - Talán te véded meg ellenem Rowert?

- Könnyen lehet!

- Úgy?! Hát idehallgass, te tacsók! - súgta a torz hang. - Öt év előtt... Havannába vittek félholtan... roncsolt tüdővel... Négy év előtt meghaltam! Eltemettek! És most itt áll a Tigris, aki úgy kívánta a bosszút, hogy legyőzte a halált!! Megölöm őket, akik elpusztítottak! Érted, - súgta, harsogva. - A halott Tigris bosszújától megborzad a világ... Ezt a titkot nem fejt meg senki! Érted?!

Robin elborzadt.

- Rowert kíméld, amíg a zsilip kész - felelte, és elővette az öngyújtóját, hogy rágyújtson. - Én megígértem, és...

Csak néhány szikra látszott, de mielőtt a láng fellobbant volna, Robin egy ökölcsapást kapott, hogy megszédült, és oldalt tántorodott.

Ez mentette meg az életét. Két lövés dörrent a gyomra irányában, ahol állt. És Robin megértette, hogy az apja lőtt rá...

Egy pillanatra megbénította a görcsös iszonyat... a szörnyűséges, szinte fizikai sajtó a szívében: az apja megöli!

És ennek a borzadásnak az erejével, mielőtt még a Tigris megismételhette volna a lövést, rávetette magát, elgáncsolta, és olyat lökött rajta, hogy elrepült a bokrok közé...

Robin rövid idő alatt félelmetesen gyors harcos lett. A Tigris sem lehetett külön fiatal korában. A hit egy hazugságban, hogy félelmes, rendkívüli erők lappanganak benne, csodálatos elszántságot és valóban félelmetes erőt adott neki.

Mire a Tigris felugrott, egy vasmarok csavarta ki a karját, és viisszaszorította.

- Meg akartál ölni! - mondta Robin.

- Eressz - suttogta a Tigris -, az apád vagyok.

- Figyelj! Én úgysem szívesen élek. Rendes nőt nem szerethetek soha, mert tudom, hogy a gyermekem egy Tigris lesz. Ne legyen gyermekem. De apám se legyen! Lehet, hogy kiírtlak téged, magamat, hogy elpusztuljon a Tigris-faj. Meg kéne tennem. És ha Rower zsilipje ellen mész, akkor meg is teszem, elhiheted!

Magához vette a Tigris puskáját, pisztolyát és ellovagolt. Így nem kellett attól tartania, hogy az apja lelövi hátulról.

A VÉG KEZDETE

1.

Robin arrafelé vágatott, ahol a nyári ég sugárzásától egy árnyalattal enyhébb sötétben terült el a síkság. Sokáig kereste a sebesültet. A lövéstől megriadt ló már elfutott, a földön fekvő ember árnya nem látszott az éjszakai rétség magas fűvében.

Szerencséjére kibukkant a hold, a fehér fény beragyogta a mezőt, és megpillantotta távol a seriff mozdulatlan testének sötét árnyát.

Patterson lehunyta szemmel feküdt. Sok vért vesztett, a seb mély volt és elég súlyos. Robin néhány csepp rumot töltött a sebesült foga közé, kimosta a sebet, és amennyire tudta, bekötötte.

Patterson lassan felnyitotta a szemét.

- Te vagy... - lihegte. Nem érezte, hogy bekötözték. Azt hitte, hogy a fiú megöli. - Jöttél... hogy befejezd... Tudd meg, Robin...

- Hallgasson és feküdjön nyugodtan, hogy ne veszítsen több vért. Folsktonból küldök segítséget.

Nem értette. Miért köti be, és miért hoz segítséget Robin, ha lelőtte? Mert ő lőtte le, az kétségtelen... Ott fekszik a földön a fiú puskája, mellette.

Robin felugrott a lovára, és elvágatott.

A puskát ottfelejtette. Patterson nagy erőfeszítéssel odakúszott... megszagolta a csövet. Érződött a lőpor szaga... Megnézte a tárat: hiányzott egy golyó...

Semmi kétség... ez a golyó itt van benne, a válla alatt, ebből a fegyverből lőtték...

De miért kötözte be?

Elájult...

A folsktoni kocsmában néhányan még együtt voltak. Amióta a zsilip miatt napról napra nőtt az izgalom, és egyre nagyobb folton ette ki a mocsár a zöld legelőt, sokszor hajnalig is együtt voltak, hogy megtanácskozzák a teendőket. Mert ha kell, fegyver fegyver ellen intézik el... Valaki megzörgette a kocsmá hátsó ablakát. A kövér kocsmáros felkiáltott meglepetésében, amikor kinyitotta.

Robint pillantotta meg, lóháton, lihegve, verejtékezve.

- Patterson seriff ott fekszik súlyos sebbel a Két hód-hegység serpentinjével szemben, a rétségen.

- Ki lőtte le?

- Én!

Egy sarkantyúzással az út menti mezők felé szökellett, és mire kirohantak a kocsmából, már messze nyargalt. Csak távoli dobogás hallatszott...

Barker nagy nehezen elvergődött Countryba. Mit csináljon? Tudni kéné, hogy mi vár rá a hatóságok előtt... Ez a mérnök, akit megöltek, ezt voltaképpen ő, Barker őrizte és tartotta a Tigris fogságában. Hogy tisztázza magát? És ha igaz, hogy ez az ifjú, állatnevű rabló mindenfélét elkövetett, amivel őt is gyanúsítják, akkor vége!

Szegény öreg nem tudta, mit tegyen. Country mezőváros, vasúti megállója kissé élénkebb forgalmú, mint az átlag nyugati helységek.

A város egyik terén óvatosan leült kalapját az arcába húzta, és aggódó szívvel pihent egy keveset. Elsősorban megborotválkozik, hogy ne hasonlítson arra a vén rablóra.

Nem, nem!

Ez beismerése annak, hogy titkolnivalója van. Esetleg azt hiszik, hogy ő a rabló, és meg-lincselik. Ezt szerette volna elkerülni, mert úgy érezte, hogy sem mint csaló, sem mint színész, ilyen elbánásra nem szolgált rá.

Viszont lehet, hogy a kormányzó a hatóságok tudomására hozta hogy a szörnyeteg körözött cinkosa egy szabadult rab, akiben eleinte megbízott. Neve Barker, egynolcvan magas, arca kerek, orra tojásdad, feltűnő ismertetőjele: intelligens ember. Bárki nyugodtan lelőheti, csak jelentse az esetet a hatóságnak, ahol nyugta ellenében készpénzjutalomban részesül.

Igen. Ez valószínű. Jobb, ha nem ismerik fel, hogy ő Barker, ha egyszer jutalmazták azt, aki lelövi.

- Halló, Barker! Csakhogy megvagy! - kiáltotta valaki, és a vállára csapott hátulról.

Először úgy érezte, hogy meghal rémületében. Azután rohant, mintha puskából lőtték volna ki.

- Barker! - üvölti egy vészesen diadalmas hang utána, és fut az illető is! Hallja jól.

Egy főúton rohan végig. Néha még belenyilall a bokájába, de már nem akadályozza a gyógyult ficam, csak öreg tüdeje zihál, mint valami rozzant fűjtató...

A sarkon egy kis iparvágány halad át a fordulón és a pályaudvarról néhány csille gurul a tárna felé. Mielőtt a kereszteződéshez ér, egy cowboy, akinek ez a hivatala odaáll szétárt karral a közepre, de Barker azt hiszi őt akarja feltartóztatni. Elsötétedik előtte a világ, a pisztolyához kap és ezt hörgi:

- Félre vagy lövök.

A cowboy a két megoldáson kívül egy harmadik lehetőséget is felismert, és úgy kapta szájon visszakézzel Barkert, hogy ez belezuhant fejjel a vegyeskereskedő gyékényajtájába, és magára döntött egy hordó mézet. De bámulatos gyorsasággal felugrott, egyszersmind a kenőolajnak döntve a tulajdonost, és néhány hemperedés után elérte az ablakot, ki az utca másik felére, és két revolvert szegezve maga elé, rohant!

- Barker - üvöltötte az üldöző.

- Aki hozzám ér, lelövöm!

Felborított egy zöldségeskordét és nyargalt!

A lakosság egy része tisztában volt vele, hogy ez az az örült ebtenyésztő, akit vidékről hoztak Mincker doktorhoz.

De mitől ragad úgy?...

A végzet azonban ellene volt. Hiába futott, ugrott, mászott, bukdácsolt, az üldöző utolérte rávetette magát hátulról, és Barker elnyúlt, mint egy szétlapított béka. Nem mozdult. Hunyt szemmel feküdt.

- Barker!

Nem felelt. Jön a golyó. Biztos!

- Barker!... Kelj már fel, a mindenedet... Mi a fenét rohansz? Ismét vaj van a fejedben?

Az öreg felült. Csodálkozva ismerte fel az üldözőjét.

- Nelson!... Te...

- Én hát. Örültem, hogy megtaláltalak, mert Morwille megbetegedett, és nincs színészem helyette.

- Nézd... és én azt hittem...

- Akármit hittél, ilyen bolondul rohanni képtelenség. De azt hiszem, okosabb, ha lemegyünk a Takarékpénztár tetejéről.

Mert ott ültek. És most a kémény mellett társalogtak. Lentről sokan nézték...

- Hát... itt játszik a társulatod?

- Csodálkozol? Ponyvás szekéren járunk, de még mindig a „Csillagos lobogó” című hazafias daljáték megy. És Morwille az ezredes szerepében megbetegedett.

- Ez egy szerencsétlen szerep! Engem letartóztattak benne.

- Emlékszem. A fináléban már kihagytuk a szólódat. Hát most újra játszhatod, a régi feltételek mellett.

- Az nem jó. Valamit fizessél is.

- Nem bánom. Fél dollár, de akkor te is kiállsz a színészekkel együtt katonaruhában a „színház” elé, reklámnak.

- Itt a kezem!

- Látom, de vidd előlem, mert utálok azt a ragadós izét, ami lecsöpög róla.

3.

Este Barker eljátszotta Wilson ezredest, a „Csillagos lobogóban”. A hatalmas dalmű amerikai katonadalok gyűjteménye volt, háttér az ég, pontosan annyi csillaggal, ahány állama van Amerikának.

Időnként egy katona szaval majd bejönnek sokan és énekelnek. Végül négyen, közöttük Nelson, elől egy hatalmas tubával Nyugat hőskorából fennmaradt énekeket játszanak. A zenekart a direktorné kíséri harmóniumon, amit napi egy dollárért a tanító adott kölcsön, és nem minden lenyomott billentyű ad hangot. De csekélységekkel itt nem törődtek. A nézők padon ülnek egy ponyvával körülfogott térségen, szemben a deszka színpaddal, és élvezik a művészetet. Csak egyszer fordult elő, hogy a félszemű Hickes három másodpercet adott a tenoristának arra, hogy abbahagyja a szólóját, azonban már kettőnél tüzelt, és kilőtt egy csillagot az égről. De mondom, csekélységekkel itt nem törődtek, és egészébe véve nagyon jól szórakozott mindenki. Az egyenruhák szépek, az amerikai katonát szeretik, és ritkán vetődik erre társulat.

- Egy hétig is eljárszunk itt - mondta Nelson a kocsmában Bakernek.

- Annyi a lakos?

- Bejárnak mindenfelől a vasút miatt. Tegnap is tizenkét néző volt. Szép ház erre felé.

Barker meglegedetten vette tudomásul az új helyzetet. Leborotváltatta a Tigris-szakállát, és elhatározta, hogy nem törődik semmivel.

- Te hol jártál amióta beszüntetted vendégszereplésedet a fegyházban?

- Nagy titok de neked elmondom. Ismersz te egy híres állatot, bizonyos Leopárd?

- Leopárd...? Ismerem. Hogyne.

- Illetve olyan állat ez, amelyen Amerikában nincs.

- Kenguru.

- Vadabb és vérengzőbb. Megvan: Hiéna!

- Az van Amerikában is. De mindegy, szóval etető voltál egy állatseregletnél.

- Fenét! Ez az állat... egy ember.

- Mutatványos?

- Rabló! Állatnevű rabló, de Amerikában nincs.

- Akkor hol találkoztál vele? Máshol is voltál bezárva?

- A rabló itt van, de a neve más világrészben vérengző.

- Hm... Strucc? Van egy színmű, „Strucc, a haramia”, abban játszottál?

- Ostoba vagy! Lóháton jártam a prérin egy rablóval. Bizonyos csörgőkígyó van ilyen...

Nelson részvétellel nézett vén kollégájára.

- És mióta van ez neked? - kérdezte.

- Nelson, hallgass meg. Ha nem vagyok hozzád őszinte, téged is bajba keverhetlek.

- Ragályos?!

- A kormányzó megbízásából eljátszottam egy rabló szerepét.

Nelson megértően bólintott.

- Értem. Buffalo Billt adták karácsonykor a fegyházban.

- Nem!!!

- Azért ne üvölts. Ha nem, akkor nem.

- Egy rabló ki akarta szabadítani az apját.

- Aha! A fiad mégis érdeklődött utánad... Ez szép tőle.

Barker sóhajtott. Letett arról, hogy bármit is megértessen Nelsonnal.

- Hagyjuk - mondta legyintve -, mindegy. Csak annyit hogy halálos veszélyben vagyok mert ha bármelyik a kettő közül meglát, ledurrant. A fiatalabb az ugyan kétszer az életemet megmen-
tette, de elszöktem. Az öreg az tudja, hogy láttam...

- Próbálj hideg fürdőket venni...

- Értsd meg Nelson... Halott ember vagyok, ha meglát valamelyik.

- Jó napot, Barker. - Valaki a vállára csapott.

Barker kezéből kihullott a pohár, és csörrenve esett a padlóra.

Robin állt mellette.

4.

- Nem jönne sétálni néhány lépést?

Barker hebegve felemelkedett.

- Kérem, én...

- Csak jöjjön - mondta szelíden Robin, és megfogta a karját. Ettől elzsibbadt ijedtében. Nelson nem tudta, hogy mi történik, de nem is tudhatta meg, mert Barker gépiesen követte Robint.

- Hová... visz? - hebegte, amikor kinn voltak.

- Csak jöjjön...

- Nem megyek a hegyek közé... Nem tudok... fogolyra vigyázni. Nem vagyok fegyőr...

- Nézze csak... Maga becsapott engem... Megérdemelte a halált!

- Most megöl...?

- Ezt régen megtehettem volna már. Ehelyett néhányszor megmentettem az életét.

- Igaz - motyogta Barker -, kutya lennék, ha ezt letagadnám... De hát mit akar?

- Semmit. Tisztuljon erről a vidékről. Nincs belekeverve bűnügybe, futhat, amerre akar...

- Hát nem igaz, hogy engem is... köröznék?

- Nem. Csak megijesztettem... De ha nem viszi a bőrét, van itt valaki, akivel megjárja...

- Aki a mérnököt...?

Robin élesen szembefordult vele.

- Honnan tudja?

- Láttam.

- Hát akkor tartsa a száját, és ne fecsegjen erről, ha kedves az élete.

- Én senkinek... - hebegte Barker.

Lassanként egy csendesebb részére értek Countrysnak.

- Egy szívességet kérek magától. Ha úgy érzi, hogy tettem önért valamit...

- Igen, igen... csak nem lovon... és nem verekedni.

- Olyasmi, ami a mesterségéhez tartozik. El tudja változtatni kissé az arcát?

- Uram! Leart, a mesebeli vörös királyt játszottam térdig érő szakállal.

- Hát nem kell térdig érő szakáll.

- Van rövidebb is...

- Változtassa meg a külsejét, és üljön lóra.

- Muszáj?
- Nem kell messzire lovagolnia.
- Akkor talán lehetne gyalog...
- Figyeljen, Barker, és ne szakítson félbe. Ragasszon szakállt és bajuszt. Elutazik a vasúton Cubsonba. Ott felad egy sürgönyt, ezzel a szöveggel:

Country vasútállomás. Értesítsék Rowert, hogy közbejött akadályok miatt nem vállalom a megbízást.

Hilton mérnök.

- És... *mi lesz a mérnökkel?*... - kérdezte aggódva.
- Semmi, amiért félnie kell, Barker! Megbízhat abban, hogy ha bűnt akarnék elkövetni, azt magam tenném, és nem rántanék bele mászt. Feleljen: vállalja?
- Igen!
- Akkor azonnal fogjon hozzá! A négyórai vonattal induljon.

Mielőtt Barker tovább érdeklődhetett volna, Robin eltűnt egy másodperc alatt a járókelők között.

A vén színész még soká tűnődött. Akárhogy is áll az ügy, eddig csak ő csapta be ezt a fiút. Robin mindig emberséges és jó volt hozzá. Azután pedig... akárhogy is van: megszerette az állatnevű rablót.

Hiába.

Elindult, hogy engedelmeskedjék.

Azt már nem látta, hogy a házfal mellett, ahol Robinnal beszéltek, egy fél szemöldökű, macskabajuszú, ősz ember áll, és meglegedett vigyorral húzódik vissza. Azután a legközelebbi fához siet, ahová a lovát kötötte.

Az igazi Tigris volt.

A NAGY HŐSTETT

1.

Barker bement a cubsoni állomás postájára, és feladta a sürgönyt. A távírdász ablakában jól látta az arcát és gyönyörködött a kitűnő maszkban. A „Tóbiás vagy a két napernyő” című dalmű vikáriusát alakította ilyen szőrzettel.

Egy ideig még ödöngött a peronon azután eszébe jutott, hogy szomjas. Beült az étterembe, és hála Nelson bőkezűségének, egyheti szereplés után majdnem teljes háromnapi fizetését megkapta, amire évek óta nem volt példa ennél a társulatnál. Később kissé elaludt a bor és a szokatlan út hatása alatt, és csak arra az éles csengőberregésre riadt fel, amely a Denverből érkező vonatot jelezte.

Hopla! Lekési az esti előadást!

Fizetett és indulni akart, de megállt. Az ablakon keresztül, egy oszlop mögül állva Robint pillantotta meg.

Nézd csak! Figyelte.

Amikor befutott a vonat, a fiatalember felkapaszkodott... Sokan leszálltak, néhányan felfelé igyekeztek, úgyhogy a fiatalember rövid időre eltűnt a szeme elől, de nyomban ismét meglátta, egy hosszú, csontos, sovány alakkal, akin nyugati öltözeke dacára messziről szaglott a zöld-fülű.

A mérnök!

Barker kisietett a kocsmából, és a közelükbe furakodott. Ezt hallotta:

- De miért nem sürgönyözték Denverbe?

- Mert csak ma tudta meg, hogy terveznek valamit a mérnöke ellen. Én azért jöttem, hogy kerülő úton Folkstonba vezessem önt.

Barker megrémült. Miben vett részt? Robin elrabolja a mérnököt, és megöli. Már kiléptek a pályaudvarról.

Mit tegyen?

Fütyültek. Indul a vonat! Ez huszonöt perc alatt Countryban van. Majd ott!

Felugrott az egyik III. osztályú kocsira.

Már mozgásban volt...

Az eltűnő állomásépületen túl megpillantotta Robint, amint lóra ül, és a mérnök elkötött egy kipányvázott vezetéklövet.

2.

A hegyek felé vágattak. Robin úgy-ahogy nógatta, sőt néha megütötte Hilton paripáját, hogy együtt maradjanak.

- A hegyekbe megyünk?

- Igen. Az egyetlen mód, hogy elkerüljük azokat, akik leskelődnek önre. A Rower-farm körül sima hegylánc zárja el az utat. A hegyek közé Folkstonból nem vezet út.

- Hogy jutunk akkor a szikláról a farmra?

- Egy helyen alacsonyabb az egyik szint, ott lasszóval leereszkedünk.

- Miért lesnek rám? Hiszen a zsilip itt csak áldást jelent.

- De ezt nem értik - dörmögte Robin.

A mérnök nem gyanakodott. Már elég kollégájával megtörtént, hogy a nép valamilyen oknál fogva görbe szemmel nézte a szabályozást, méricskélést, és kis híján meglincselték.

Robin udvariasan bemutatkozott a vonatban, mint Rower intézője, és megkérte, hogy szálljon ki Cubsonban a vonatból, majd kerülő úton mennek a farmra, mert a nép egy része haragszik a mérnökre, és a Country felől vezető úton lesnek rájuk.

Éjfél felé hegyek közé értek és hűvös lett. Mesze lenn a völgyben kis házcsoport látszott.

- Az ott Folkston - mutatta Robin.

- Csakugyan innen nem vezet út a völgybe.

- A túlsó oldalon sok kis ösvény van Folkston felé, ez a rész gránit és bazalt. Egyetlen ösvényt sem vághattak benne...

Bumm!

Egy lövés dörrent, és a mérnök lova keserves nyerítéssel végigzuhan.

Bumm! Bumm!

Valahonnan fentről tüzelt rájuk egy láthatatlan ellenfél.

A mérnök egy bokorra zuhan, még azt sem tudta, hogy eltalálták-e, amikor Robin megragadta, és berántotta egy szikla mögé.

- Megsebesült?

- Nem tudom... - lihegte gyorsan Hilton.

- Akkor semmi baj... Már érezné, ha sebet kapott volna...

A halódó ló keservesen nyerített és vonaglott. Robin egy pisztolylövéssel megszabadította a kínjaitól.

Rimbow már ott állt mellette, a szikla árnyékában, sértetlenül.

- Ki lőtt?...

- Még nem tudom. Van revolvère? - kérdezte Robin.

- Van.

Több lövés nem hallatszott.

A mérnök moccani sem mert. Robin kereste fenn, a magasban fekvő sziklák között, hogy honnan lőttek. De semmit sem látott.

- Ért maga a fegyverhez? - kérdezte Robin a mérnököt.

- Tűrhető céllövő vagyok.

- Akkor figyeljen. Egy esélyünk van a menekülésre. Ha én elindulok.

- Kimegy a fedezékből?! Hiszen akkor azonnal lelövi...

- Nincs idő fecsegésre! Ha elindulok, maga lövésre kész fegyverrel figyel. Aki üldöz bennünket, az tüzelni fog. Akkor a villanás célpontot ad, és maga nyomban lő. Ahányszor villanást lát, tüzel. Ha talál, megmenekültünk. Ha nem, akkor végünk. Érti?

- Értem. De miért nem én megyek? Maga jobban céloz.

- De nem tudok zsilipet építeni.

Azt nem mondta, hogy képtelen lenne az apját célba venni.

- És... ha magát baj éri? - kérdezte habozva a mérnök.

- Ha elesek, akkor maga a legelső keleti sziklapárkánynál lasszón leereszkedik, és igyekszik a keleti irányt megtartani. Rövidesen eléri a folyót. Kész?

- Kész.

Robin kiugrott a szikla mögül, és néhány gyors szökelléssel egy másik gránittömb felé igyekezett.

Bumm! Bumbumm!

Bang! Bang!

Három gyors pisztolydurranás. Majd két dörrenés a mérnök fegyveréből. Robin egy lökést érzett a karján, és valami forró futott végig az arcbőréen.

De elérte a sziklát. Az arcáról vér folyt. Súrolta a golyó. A karjára megsebesült. Gyorsan, ahogy tudta, a fogával tépést csinált az ingéből és elkötötte a karját.

Minden csendes. Eltalálta a mérnök a Tigrist?

Még egy próbát kell megkísérelni.

Felugrott és futott.

Bumm! Bumm! Bumbumm!

Bang! Bang!

Most már nem keresett fedezéket. A golyók ott vágódtak el mellette, hogy a szikla az arcába porzott, hallotta sivítésukat.

Mindegy! Legyen vége!

Bumm! Bumbum! Bum!

Bang! Bang!

És azután:

- Jaj! Az ördög...!

Valahonnan a magasból egy hang kiáltotta ezt, és egy revolver hullott le csattogva szikláról sziklára, a mélybe...

A mérnök talált. Robin ott állt szabadon, a sziklaplató közepén, de nem jött több lövés.

- Másszon ki, és vezesse a lovamat száron, óvatosan - kiáltotta a mérnöknek.

De Rimbow, ahogy meghallotta a gazdája hangját, ment magától.

Robin vállán felszakadt a ruha, a véres ing látszott. Ott is súrolta a golyó. Valóságos csoda volt, hogy megmenekült.

- Jöjjön - mondta Hiltonnak. - Siessünk.

A hold már összeért a távoli hegycsúcs fehér izzásával. Mire elérték a Rower-birtokkal párhuzamos sziklaperemet, lebukott az ezüst karéj, és vaksötét borult a tájra. Távol a hold utolsó fénynyalábja még megcsillant a folyó ezüstszalagján.

Robin két lasszót egymáshoz kötött, és megerősítette egy fa derekán.

- Másszon le!

Hilton engedelmeskedett. Alig ért földet a lába, máris melléje siklott Robin.

- Mostantól tartsa lövésre készen a puskáját - suttogta -, és jöjjön szorosan mögöttem. Előre!

A sziklától a sűrű fák között siető folyóig vagy háromszáz lépést sík mezőn kellett áthaladni. Ez volt a veszélyes terep.

Robin előregörnyedve, minden árkot, gödröt fedezékül használva, futólépésben igyekezett a folyóhoz. A mérnök szorosan mögötte haladt. Elérték a kimosott partrészt. Itt Robin már járt egyszer.

- Állj, mert lövök!

Egész közélről kiáltott rájuk valaki. Úgy látszik, amióta Robin belopódzott ezen az úton, az alsó partra is őrt állítottak.

- Rowerrel akarok beszélni.

- Ki vagy?

- Nem mondom meg. Rowerrel kell beszélnem személyesen. Áttörtem a peonok és folkstoniak gyűrűjét. A mérnökről hozok hírt.

Az őrszem habozott néhány másodpercig.

- Rower nincs itt - mondta végül. - Kiment néhány emberrel, hogy a mérnököt hozza.

- Miss Rowerrel kell akkor beszélnem, sürgős, életbe vágóan fontos.

- Dobd le a pisztolyodat, és gyere ide a fák közé. Egyedül vagy?

- Nem, de a kísérem itt marad.

Ledobta a fegyvereit, és követte az őrt. Csak Molly ismerheti fel. A Rower-farm emberei sohasem látták. Valaki fáklyát gyújtott és az arcába világított, de kis híján elejtette.

- Ember! Te... valahol nagy cécióba keveredtél! Ki vagy?

- Miss Rowerrel kell beszélnem.

- Odavezetlek. Miss Rower éjszaka nem járkal a zsilip körül.

Innen, egy ugrásnyira az elhagyatott éjszakai vidéktől, még könnyen menekülhetett volna.

Egy másodpercig habozott.

- Jól van - mondta -, menjünk.

Ismét ott állt Molly előtt, a leány szobájában. Ketten voltak. A cowboy, aki bejelentette, nyomban visszalépett. Molly egyetlen hangot sem bírt szólalni. A poros, zúzódasokkal borított, véres arcú ember még jobban elrémitette, mintha csak egyszerűen lép eléje Robin.

- A fegyvereimet elvették - mondta Robin csendesen.

- Mit akar? - hebegte Molly.

- Elhoztam a mérnököt. Kerülő úton. A peonok és a folkstoniak szövetkeztek. Megszállták a Country felé vezető utakat.

- Mi történt az apámmal?

- Bizonyára semmi baja, miután nem hozta el a mérnököt. A peonok esetleg megtámadnák, de a folkstoniak nem hagyják ezt. Túlságosan nagy szégyen lenne ez, és nagy felelősség, ha nincs rá ok. Csak a mérnök ellen tiltakozhattak volna úgy, hogy némileg igazuk legyen.

- És maga...

- Én Cubsonban lecsaltam a mérnököt a vonatról, és elhoztam a hegyeken át. Útközben egyetlen... támadónk volt... és ezt elintéztük.

A leány ismét végignézte a férfit, tetőtől talpig... és megszorította a torkát valami...

- Maga... elhozta?

- Igen. És azért jöttem előre, hogy egy tanácsot adjak. Senkinek sem kell tudnia, hogy mérnök megjött. Még a munkásoknak sem. A mérnök itt valamelyik szobából irányíthatja a munkát. Önnek vagy az apjának megmondhatja, hogy kell mérni, mit kell tenni, hiszen az alapterv, a főbb számítások már együtt vannak. Akkor pillanatnyilag engedni fog a feszültség...

- De a mérnököt... várják.

- Sürgőnyt küldtem Countryba, hogy Hilton nem jön. A mérnöknek tehát titokban kell itt élni.

Molly az ujjait morzsolgatta kínjában. Mi fáj? Nem tudta. Itt állt előtte az a nyílt arcú, nyugodt fiatalember... A világ valamennyi férfija között ez lenne a legkedvesebb neki, de...

De ez egy szörnyeteg! A Tigris fia.

- Miért... tette... mindezt? Hiszen gyűlöl bennünket és mindenkit...

- Egyetlen kérdésére sem felelhetek.

- Maga sebesítette meg Pattersont?!

- Igen.

- Akkor... miért... értesítette a folkstoniakat?

- Én követtem el mindent...

Molly eléje lépett, egész közel. Tágult szemmel nézett egyenesen a férfi szemébe. Sokáig álltak így.

Robin lassan elfordította a fejét. A szája szélén fájdalmas rándulás vibrált át.

- Robin - suttogta a leány -, beszéljen őszintén... nem tudom... nem akarom hinni...

Hogy szerette volna átkarolni a leányt, magához szorítani, hiszen szerette! Szerette már ott fenn a menedékházban, amikor mint foglyot őrizte... És nem tette... nem tehette...

- Robin - mondta most már enyhébben, könnyes szemmel, és két kezét a fél vállára tette.

- Mit akar?... - kérdezte rekedten, türelmetlenül - nem mindegy, hogy mi az igaz? A Tigris fia vagyok! Tigrisvérem van. Kerülnöm kell, ha szeretek valakit! Minden ősöm rabló volt, és minden utódom rabló lenne... Tigris-vér folyik az ereimben! Menjen tőlem, Molly... Elátkozott, ha hozzám ér...

Nézték egymást. És mindketten egy arcot láttak: a fél szemöldöke lepörkölve, macskabajusz, borostás áll...

A Tigris vigyorgott rájuk. Az ős!

- Menjen, Molly, Hilton a folyóparton vár. Siessen.

A leány kiment. Mire visszatért Hiltonnal, a szoba üres volt. Robin az ablakon és a háztetőn keresztül, azon az úton, amelyen egyszer már beszökött, eltűnt búcsú nélkül, nyomtalanul.

4.

Hajnalodott.

Hilton mindent elmesélt a leánynak, hogyan jöttek a hegyek között bujkálva, hogyan történt az orvttámadás.

- Örült ez a fiatalember, nem is vakmerő. Épeszű ember ilyesmire nem vállalkozik. Molly szinte felsikoltott, amikor Hilton elmondta Robin futását a revolvergolyók pergőtűzében.

- És... az üldözőt nem látták? Egy pillanatra sem, Mr. Hilton?

- Én láttam, de igazán csak egy pillanatra. Miközben a kísérem a második szikla mögé futott... Akkor találtam el... Kibukkant a feje egy gránittömb mögül...

- Milyen volt... az arca?

Hilton megorzongott.

- Sohasem felejtem el. Furcsa, ritkás ősz bajusza volt, a fél szemöldökét lepörkölhette valami, és gondozatlan, borostás szakáll... De Miss Rower! Rosszul van?!

Molly megnyílt szájjal, tágult szembogárral meredt rá, mintha kísértet volna. Közben fényes reggel lett. Barátságos napfény ömlött el a farm udvarán, és sokféle madárhanggal telt meg a szoba.

- Parancsol... vizet?...

De a leány csak állt... nem szólt, azt az arcot nézte a levegőben, valahol.

- Jöjjön! - kiáltotta azután hirtelen. - Kérem... jöjjön... azonnal... Szent Isten!

Egyenesen Patterson szobájába vezette a mérnököt.

A seriff már a gyógyulás útján volt. Régen felébredt, és éppen a pipáját tömté. Ha egészséges, akkor a hajnal már a szabadban találja.

A leány elmondta sorjában az éjszakai eseményeket. Patterson majd kiesett az ágyból, amikor meghallotta, hogy Robin a farmon járt.

- És hagyta, hogy elmenjen?

- Igen! - felelte izgalmaiban kiáltva Molly. - Igen! Mert eddig csak hallották a szörnyetteit, de ha látták, akkor mindig segített éppen valakin. Magán is segített! Miért lőtte le, ha azután megmentette?

- Hogy harcképtelenné tegyen? De Clayton mérnökkel nem volt ilyen kíméletes. És Rowerrel sem.

- Lelőhette volna orvul apát is, amikor belopódzott. Öt embert ártalmatlanná tett, elrabolta a mérnököt, és nem gyilkolt!

- Beláthatja, Miss Rower, hogy mindez nem valami meggyőző, ha mondjuk a bíró elé állítják. Én valamikor szerettem azt a fiút, és magam sem hittem volna... De hát mivel indokolja? Ki ölt? És miért vállalná Robin, ha nem ő volna?

- Mr. Hiltont kétszáz peon és valamennyi folkstoni várta a Countryből vezető úton. Ma éjjel hozta egyedül, és ha érdekli, hogyan...

- Ahogyan nem sok férfi lenne képes rá az Államokban, ezt elhiteti, Mr. Patterson - szólt közbe a mérnök.

- Ismétlje a seriffnek kérem, amit nekem elbeszélte. - kérte Hiltont Molly. Hilton elbeszélte az eseményeket, ahogy lejátszódtak Cubsonról a Rower-birtokig. Patterson felkönyökölt, és kifürkészhetetlen arckifejezéssel hallgatta. A „csel”, amelyben Robin, mint élő céltábla magára vonta a láthatatlan ellenfél revolvertűzét, ezen az arcon is előidézett egy rándulásnyi meglepett csodálkozást.

- Azt mondja el, amit akkor látott - szólt közbe Molly -, amikor eltalálta az ellenfelet.

- Ijesztő arcú, fél szemöldökű, macskabajuszú, borostás fej.

Egy koppanás hallatszott.

Patterson szájából kihullott a pipa.

- Mit mond?! Ember, maga csak álmodta tán...

Hilton vállat vont.

- Nem láttam azelőtt soha ezt az arcot. Nem is emlékeztem senkire.

A seriff kétkedve nézett, hol a leányra, hol a mérnökre.

- Nem hallotta még soha a Tigris nevét?

- Mint képletes elnevezést, nem hallottam még. Két hét előtt érkeztem a New York-i főiskoláról Denverbe...

A seriff a szék karfájáról odahúzta a kabátját, régi, nagy bőrtárcát vett elő, és egy fényképet mutatott Hiltonnak.

A Havannában készült felvétel volt a Tigrisről, a ravatalon.

A mérnök felkiáltott:

- Ez volt! Egy pillanatra láttam, de akár megesküszöm rá! Ez volt az a bajusz, a szemöldök!... Csak nem ilyen beesett, sovány az arca! Esküszöm...

Döbrent csend volt. A seriff megnedvesítette nyelve hegyével a száját.

- Csakugyan... itt valami különös van... ebben az ügyben... Kár, hogy nem bírok azonnal felkelni.

Ismét megfordult az agyában, hogy elmond Molynak mindent Robinról. De a fiún nem segít, és Jeff Olsen nagy bajba keverednék, szegény öreg bolond.

- És - fejezte be hangosan a gondolatait - Tex Brandon, a vén uzsorás, Jimmy Hall és Fred Norwich az ő lelkén száradnak, akárhogy is áll az ügy...

Molly felállt. A szeme furcsán ragyogott.

- Én ezt nem hiszem. Semmit, de semmit sem hiszek, amiből az derül ki, hogy Robin rossz ember.

- Pedig a tények, Miss Rower... Ámbár, ahogy a mérnököt idehozta... És a tanácsát is megfogadnám Mr. Rower helyén. Ha azt hiszik hogy nincs mérnök, akkor nem félnek, hogy felépül a zsilip, és megnyugosznak. Titkolni kell.

- Mr. Patterson... - mondta Molly - derítse ki az igazságot. Robin vállalni akarja az apja bűnét, és ártatlan. Tudom! Érzem.

A seriff közben ismét felvette a pipáját, és rágyújtott. - Jól van, Miss Rower. Igazságot derítetek erre az ügyre, ha lehet...

Molly arca lassanként ismét elkomorodott. „*És azután?* - kérdezte magában. - *Ha nem gyilkos?... Mit várok, mit remélek? Hiszen...*”

Tigrisvér!

A TIGRIS NYOMÁBAN

1.

Robin visszatért a sziklához, és sebesen mászott a lasszón... Rimbow türelmesen állt a helyén ugyanahhoz a fához kötve, amelyre a lasszót erősítette.

Szeretettel megveregette az, állat nyakát, azután elindult az egyik magasba kanyargó ösvényen.

Megkeresi!

Szeretet, vérségi kapcsolat elmúlt benne. A vakmerő rablóós legendája egy aljas orgyilkosban meghalt, mikor megismerte az apját.

De mégis az apja!

Megsebesült, talán meg is halt. Keresésére indult. Milyen furcsa, hogy egyszer sem látta szemtől szembe, és lehet, hogy már nem is látja, vagy csak holtan...

A mérnök lovának a hullája még ott feküdt. A golyó kissé rézsút balról érte az állatot. Tovább haladt a lövés irányában, fel a kacsaringós ösvényen.

A sziklaplatón két üres töltényhüvelyt talált. A nyomok szerint a Tigris tovább osont innen, bizonyára azért, hogy megkerülje őket. Így jutott el Robin egy nagy bazaltkiugróhoz.

Ott visszahőkölt.

Vér!

Itt érte találat a Tigris. Erősen vérzett, ez látszott a nagy, sötét folton. Néhány töltényhüvely hevert a földön, és eltépett rongyfoszlányok, ahogy gyorsan bekötözte a sebet... Ilyen állapotban nem juthatott messzire.

A szikla tulsó felén vezető úton Robin ismét lóra ült. Könnyen követhette a Tigris. Itt is, ott is vérnyomok. Azután egy pisztoly. Bizonyára kiejtette lovaglás közben. Nagyon gyenge lehetett, félig eszméletlen. Különbem nem veszítette volna el az egyik pisztolyát.

Ahogy az ösvény aljához közeledett, egy helyen feltúrt földre lett figyelmes. Itt megállt, és a ló kikötve várakozott.

Ismét vér és foszlányok.

A Tigris, úgy látszik, szorosabbra igazította a kötet, és lóra ült! Ilyen vérveszteséggel! Micsoda fizikum!... Követte a patanyomokat. Bizonyosra vette, hogy a halódó rablót ott találja valahol az útfélen, a nyeregből lefordultan. De tévedett. Kilométereken keresztül követte a holtra sebzett Tigris nyomát, egyre álmélkodva. Még mindig bírja!

...Egy kis patak mellett, már közel a völgyhöz, újra feltúrt föld és vértől ázott rongyok. Itt megállt a Tigris, és kimosta a sebet... Friss tábornok maradványa látszott, kormos fű, hamu... Evett és pihent bizonyára.

A völgy felé lejtő mély talajban még könnyebben követte a ló nyomát. Balra kanyarodott, nem a vasút felé, hanem a lakatlan, végtelenbe nyúló, bozotos rétség irányába.

Eh! ha akárki is: az apja. Ápolni fogja, ételmet hoz neki, és amikor lábadozik, de még nincs ereje védekezni, elviszi innen a Tigris. Ha kell, erőszakkal is...

Az apja!... Hiába!

Még egy teljes óráig követte a csodálatosan szívós ember nyomát. Azután megpillantott a távolban egy deszkabódét. Valami indiánus vagy csavargó lakhatott benne, ki tudja, milyen régen. A patanyomok egyenesen a kunyhó felé vezettek.

Ott van, ez biztos. Nem mehetett tovább. Mit tegyen?

Még halálra sebzetten is kerüli az embereket. Nem kér segítséget. Ő a Tigris!

Sebes ügetésre ösztökélte Rimbow-t. Bármit is tett, bármennyire hideg itt belül minden, ha rágondol, mégiscsak az apja fekszik ott benn, magára hagyatva, súlyos sebbel... A kunyhó elhagyatottnak látszott, az ablaka mögött semmi, az ajtó nyitva. Vágtatva igyekezett el érni.

Bumm!

Lövés dörrent az ablak mögötti sötétből. A golyó ott zizzent el a füle mellett.

Megrántotta a szarát. Elzsibbadtan az iszonyattól ült a nyeregben; és a ló felágaskodott, mintha ő is elszörnyedne...

Az apja!

Bumm! Bummbumm!

Robin szinte sikoltva kiáltott, mint aki megőrült e pillanatban, hogy ilyen szörnyetegtől lett! Azután megsarkantyúzta a lovát, és ököllel verte az állat fejét, úgy nyargalt eszeveszetten a kunyhó közeléből.

Bumm! Bumm!

Még két golyót küldött utána a Tigris, és az egyik igazán csak milliméterekkel hibázta el a fejét.

2.

Folkstonban helyreállt a nyugalom. A lakosok közben megegyeztek a peonokkal, hogy az egyre hatalmasabb folton elmocsarasodó legelők helyett az indiánok földjére terelhetik a marhákat.

Ez volt az első eset, hogy a rossz hírű rabló peonok barátkozhattak a folkstoniakkal. Nem valami szívélyes barátság volt, ez meglátszott a fehéreken, ha a városban bevetődött egy indián, de mégiscsak jó viszonynak nevezhetjük a régebbi állapotokhoz képest. Még azt is megszokták, hogy Mikhuwian, a főnök, beüljön közéjük a kocsmába. A közös ügy sok mindent áthidal.

- Azt hiszem - mondta a szeplős Hiron -, hogy Rower hiába vár új mérnököt a városból. Híre ment Clayton esetének, és nem akaródzik a denveri uraknak idejönni, méricskélgni.

- Aljas gaz volt, aki megölte Claytont - mondta a kövér kocsmáros -, de a mi ügyünket jól szolgálta. Ez bizonyos.

- Adj whiskyt és szódát - mondta Mikhuwian...

A kocsmáros dühösen töltött, és a főnök elé tette.

- Rosszkedvűnek látszol, Allan - mondta a seriff, egyetlen hosszú kisujja körmét két foga közé ékelve -, pedig aszondom, inkább odaát a zsilipnél van ok a rosszkedvre.

- Nem tetszik ez a csend. Rower nem az az ember, aki így visszavonul.

- A mérnököt várja - vigyorgott Hiron.

- Miért nem utazik Denverbe, hogy elhozza? És... miért dolgozik éjjel-nappal most is? A hegyről jól látni a fáklyákat...

- Hát van ott olyan munka is, homokelhordás, partfeltöltés.

- Hm... És ha szép lassan készül valahogy a zsilip?

- Mérnök nélkül?

Allan hallgatott. Nyomott hangulatban ültek.

- Peonok szívesen támadni fehér gonosz embert, amikor akartok - szólt közbe a főnök.

- Csak úgy a vak világba nem ontunk vért - mondta a kocsmáros.

És várakozás közben lassanként minden legelő mocsár lesz! - kiáltotta Hiron indulatosan.

Ez igaz volt. Komoran ültek.

- Azután - szólt közbe egy másik - úgy tudom, Rower katonákat is kért a kormányzótól. Ha katonákat küldenék, akkor késő. Nem tehetünk semmit.

Nyomott hangulatban ültek. Alig nyúlt időnként a pohárhoz valamelyik. Most egy ló állt meg nagy vágatásból a vendéglő előtt, és hallatszott, amint leugrik valaki. Azután egy poros, lihegő cowboy jött be. Valamennyien felugráltak, mert megismerték Rower egyik legényét.

- Üljetek le... - lihegte - egyedül jöttem, és elhatároztam, hogy hozzátok állok. Nem bírom. Szerettem mindig Rowert, de ezt nem akarom... A legelőt teszi tönkre.

Nagyot fújva leült.

- Adj innom - mondta a kocsmárosnak. A folkstoniak még mindig kevés bizalommal nézték.

- Mit akarsz?... Valami újabb ravaszság Rower részéről?

- Nincs benne ravaszság. És Rowernek semmi köze az üggyhez. Már nem egy legénye otthagya. De én egyenesen idejöttem, mert nem akarom, hogy készüljön a zsilip.

- Hogy készülne el?

- Öt nap alatt kész! Hát nem látjátok itt lenn napról napra lepocsolyásodni a folyót, arra fent meg előtti Rower legszebb legelőit, olyan duzzadt. Isten ellen való vétek.

- Hát a mérnök nem hiányzik? - vetette közbe Hiron.

- A mérnök itt van. Előttünk is titkolták eleinte, de már mindenki tudja.

Halotti csend lett.

- Becsempészték - folytatta a legény. - Becsaptak mindnyájukat. A hegyeken át, éjszaka hozták. Azért jöttem, mert öt nap múlva már készen lesz a zsilip, és nem akarom, hogy meghaljon a rétség.

- Mivel... bizonyítod, hogy ez igaz? - kérdezte a kocsmáros.

- Én hiszek neki! - kiáltotta Allan, és nagyot csapott az asztalra. - Fiúk! Estére készen álltok?

- Akár egy perc múlva.

- Az lenne hamar - mondta az indián. - Este jönni emberekkel és megtámadni őket oldalról... Van nyíl száraz fűvel... Felgyújtani farm...

- Eredj! - mondta Allan -, és este légy itt a peonokkal. Ma leszámolunk.

- Küldjétek előbb üzenetet - mondta a cowboy -, talán lehet vele okosan...

- Eh! Pokolba a sok tárgyalással!

Egy perc alatt teljes volt az elhatározás. Szedelőzködtek és elindultak, hogy megszervezzék az esti kirándulást.

...Valaki, aki a hegyoldalból látta, amint Rower legénye Folkston felé nyargal, és idáig követte, végighallgatta a tanácskozást lóhátról, a kocsmá ablakából. De az izgatott folkstoniak nem vették észre.

Amikor Mikhuwian lóra kapott, hogy a peonokért menjen, megveregette a paripa nyakát és odasúgta:

- Gyerünk, Rimbow! Azt hiszem, kezdődik a tánc.

3.

Mikhuwian, a törzsfőnök, indiánsebességgel nyargalt a kanyon felé, ahol a peonok földje kezdődött. Hirtelen surranó zajt hallott a feje felett, jól tudta, mi ez, oldalt hajolt, visszarántotta a lovát, de már elkésett...

A lasszó ráhullott, összerándult a felsőtestén, és Mikhuwian kibukott a nyeregből. Csak azt érezte, hogy vágat vele a hurok sebesen, földön, bokron, köveken át, azután elvesztette az eszméletét.

Robin nem vonszolta halálra a főnököt. Néhány ugrást tett még Rimbow ellenkező irányba, azután a cowboy leszállt a nyeregből. A megkötözött indiánt lóra pányvázta, és elnyargalt.

Délután volt. Egyenesen Rower farmjához lovagolt. A fegyveres őr lába elé dobta a törzsfőnököt.

- Küldd a gazdát! Gyorsan!

- A zsilipnél van.

- Akkor Pattersont! Gyerünk! Egy-kettő!

Amikor Patterson meglátta, pisztolyt rántott.

- Add meg magad...

- Most ne velem bíbelődjék! Örüljön, ha megússza a fejbőrével a mai napot.

- Szállj le a lóról.

- Nem szállok le! Figyeljen, maga fajankó! Este a folkstoniak támadnak. A peon főnök a harcosaiért ment, amikor elfogtam. Amíg Folkstonban megtudják, hogy Mikhuwian nem értesítette a törzset, és elmennek az indiánokhoz, éjfél lesz. Nem sok idő, de elég ahhoz, hogy felkészüljenek.

- Ha csakugyan így van, akkor most derék ember voltál.

- Rowert elárulta egy legénye. Követtem és kihallgattam a tanácskozást. Tudják, hogy itt a mérnök, és öt nap múlva meglesz a zsilip. Irgalomra nem számíthatnak. Sok szerencsét!

- Állj!

- Megyek Countryba, talán sikerül egypár legényt összeszedni, ha nem, akkor visszatérek magam.

Megsarkantyúzta Rimbow-t, és elvágatott.

A seriff ott állt revolverrel a kezében, de nem lőtt utána.

A NAGY ÖSSZECSAPÁS

1.

Már nem játszották a „Csillagos lobogót”. A társulat útra készen állt, csak az útiköltség hiánya tartotta vissza őket. És a vendéglős, akinek tartoztak. Nelson egy utolsó, úgynevezett „fő-díszjutalom-előadást” tervezett vasárnapra, de nem sok reménye volt. Akármilyen szép is az amerikai katonaélet vidám és borús dalaival, a nézők megunták, és alig számíthatott bevételre.

Barker már napok óta búskomor volt. Senki sem tudta, mi a baja. Alig evett, és ami még feltűnőbb volt: alig ivott. Végül úgy érezte, hogy nem bírja egyedül elviselni a titkot. Megkereste az igazgatót.

- Nelson! Beszélnem kell veled. Sürgős szükségem van rád.

- Öregem, tudod, hogy nekem sincs.

- Nem pénzről van szó.

- Ami a vacsorát illeti...

- Eh! Nem érdekel... Egy bűn terheli a lelkiismeretemet.

Leültek az elhagyatott ponyvás kocsi lépcsőjére.

- Nelson... Tudod, hogy ki volt az a fiatalember, aki a múltkor megszólított?

- Nem. Te tudod?

- Igen. De megint elfelejtettem...

- Súly nélkül nem vagy ember.

- Ez az illető az állatnevű rabló!

- A Kenguru!

- Nem, nem... vérszomjas és villámgyors...

- Szúnyog?

- Lehet. Mindegy - legyintett mélabúsan. - Az az ember a szemem láttára eltűntetett egy mérnököt. Én sürgönyöztem, hogy az illető nem jön. És... egy mérnököt már megölték a szemem láttára...

- Minek avatkozol ilyesmibe?

- Most... nem tudok aludni... Hátha... talán... megölték... és én segítettem.

- De hát ki ez az állatnevű ember?

- Híres rabló? Sok pénz van kitűzve rá...

- Ha feljelentetted volna - mondta Nelson -, a kitűzött díjból már régen úton lehetnénk.

- Ostobaság! Ez az ember olyan volt hozzám, mint a fiam.

- Egy okkal több, hogy feljelentsd. A fiadat ismerem.

- Megmentette az életemet.

Nelson vállat vont:

- Most csak ülj le és fogd be a szádat, még bajba kerülsz, és az rossz reklám lenne a társulatnak.

Nelson mindent a színház működése szempontjából nézett. De hívták már a színpadra, tehát otthagya barátját. Barker egyedül maradt kétségbeesetten töprengve. Micsoda élet öreg napjaira!

- Barker!

Robin állt mellette. Felugrott, hogy elfusson vagy mondjon valamit, de csak állt, és a feje enyhén rezgett.

- Még mindig fél tőlem...?

- A... a mérnökkel... mi van?

- Hogy érti ezt?

- Mit?

- Semmi baja. De ma este meg akarják ölni, és akkor maga is belekeveredik.

- Tudtam! - nyögte.

- Én becsempészttem Rower farmjára. Ez istenes cselekedet volt, és büszke lehet rá. Zsilipet épít titokban.

- És ezt tiltja a törvény?!

- Nem. De a nép ellene van. Öreg Barker, ráfér magára egy kis nyugalom végre. Megcsinálhatja a szerencséjét. Ez a Rower gazdag ember. Akar olyant tenni, hogy egy életre lekötöztessen?

- Ha nem zárnak be miatta. Nem csinállok több kanapét.

- Olyat kell tennie, amiért kitüntetik! Ide hallgasson...

Leült mellé a lépcsőre. Az öreg először figyelemmel hallgatta. Később hevesen tiltakozott, a mellét verte, és megesküdtött valamire, sőt egy kicsit sírt is.

De végül Robin meggyőzte.

- Eddig nem érte baj, ha nekem szót fogadott. Ezt jegyezze meg. Szóval, este itt találkozunk.

- Maga mindenre rávesz... Mit csináljak?

- Fogadjon szót.

Robin sietett a kocsmába. Egypár legényt esetleg talál, aki eljön vele harcolni... Mindenesetre segíteni kell. Ha másképp nem, hát egyedül is visszatér. Egy éles hang kiáltott most a közelében.

- Fogják el! A Tigris!

2.

Nelson volt. Felismerte az illetőt, aki annak idején a kocsmában Barkerrel suttogott. És ebben a pillanatban a név is eszébe jutott. A vérengző, akit hírből ő is ismer, de mennyire ismeri, köröztényből, újságcikkekéből! De bolond is volt, hogy nem tudta: a Tigris! Nyomban az útiköltségre gondolt és kiáltott:

- Fogják meg! A Tigris!

Egyszerre tíz revolver ugrott ki a tokjából. Ha Robin egy lépést vagy egy mozdulatot tesz szitává lövik. Tehát megállt.

Nelson egész testében remegve mondta, rámutatva:

- Maga... maga a Tigris!

- Az hát. Na és?

Tíz perc múlva bilincsek között ült a börtönben. Csak azt kérte, hogy Barkerrel beszélhessen. De a seriff megtagadta a kívánságát.

3.

Csendes és békés völgy ez a Folkston. Innen a hegyekből olyan, mint valami kis paradicsom. Apró fehér házaival, farmjaival, dús fáival. Túloldaltól a kopár sziklák csipkeháttérére, csupa derű, hangulat, harmónia.

...És a Rower-farm körül serényen hordták a torlaszokat. Minden cowboy a fegyverét nézegette. A kerítést homokzsákokkal erősítették meg, és a zsilip körül kidöntött fákkal zárták el az utat.

A peon törzsfő a huszadik korbácsütés után mindent bevallott.

- Nem akarják a zsilipet, és mi sem akarjuk.

- Szóval a folkstoniak egyesülnek a peonokkal?

- Igen.

- Felkötni! - javasolta Bob apó.

- Sőt - mondta Rower -, szabadon bocsátjuk.

- Tessék?! - hüledezett Patterson, aki szintén ott állt a puskájával harcra készen. - Ezt a gazembert, akinél csak a folkstoniak alantasabbak, mert indiánokkal szöveteznek a fehérek ellen?

- Visszamehetsz Folkstonba - mondta Rower a főnöknek. - Azt üzenem neki hogy szívesen elkerülöm a vérontást, ezért tudják meg, hogy felkészülten várunk. Vágjátok el a kötelét.

A cowboyoknak nem tetszett ez a megoldás, de engedelmeskedtek.

A törzsfőnök szeme dühösen villogott, és szó nélkül elnyargalt.

- Ostobaság! - mondta Patterson -, egy megkorbácsolt törzsfőnökkel a visszatérő halált bocsátotta szabadon.

- Mindegy. Tudják meg, hogy várjuk őket! Talán akkor észbe kapnak.

- Dehogyan! Hiszen túlőben vannak!

- Meglátjuk - mondta elszántan Rower.

- Fiúk, aki fél, az elmehet békében. Senki se áldozza fel az életét, aki nem hisz abban, hogy fontos és jó, amit teszünk.

A maroknyi csapat azonban kitartott gazdája mellett hűségesen.

Jóval éjfél után csend volt a farm vidékén. Három cowboy előőrsnek ment. A környék magaslatairól figyelték a tájat. Egy óra felé egy csapat madár kezdett keringeni dél felől. Ezeket felriasztotta valami... Egy fegyver is csillan...

Az előőrs kilövi a fegyverét, hogy jelt adjon másik két társának, és nyargal vissza.

- Jönnék!

A farm keleti oldalán az indiánok kezdték a támadást... Bokrok és dombok fedezéke mögül tüzeltek, és elszórt rajvonásban kúsztak a ház felé.

- Ne pazaroljátok a golyót - mondta Rower. - Csak biztos célra löni!

A folyó felőli részen a fehérek százfőnyi csapata várakozott. Ha az indiánok magukra vonják az erő nagy részét, akkor ők innen rohamoznak.

- Rowert keressétek - mondja Allan. - Ha őt leterítjük, akkor nem fognak küzdeni. Nyomasztó csend volt a füledt éjszakában. Csak az indiánok lőttek néha, és előbbre kúsztak. Rowerék viszonozták a tüzet. Ha néha eldörrent a puska, akkor valamelyik túl merészen kúszó indián felordított, és egy ellenséggel kevesebb volt. Azért lassan mégis közeledtek.

Amikor a peonok a meredek hegyoldal közelébe értek, fentről, ahonnan nem várták, sűrű sortűz ropogott rájuk hirtelen.

Fedetlenül érte őket a tűz! Akit nem talált golyó, az meglepetten felugrott, de erre a farm felől is megnyitották a tüzet.

Patterson ötlete volt, hogy a szikláról, ahonnan Robin jött a mérnökkel, oldalba kapják az indiánokat. Ordítás, jajgatás és zűrzavar.

- Rajta! - kiabálta Rower -, rohanjuk meg őket! Kíméletlen puskatus- és revolverharc kezdődött, de nem tartott sokáig. A meglepett vörösök első csoportja megfutamodott.

A folkstoniak a folyó felőli oldalon nem láthatták, mit történt. A lövés és ordítozás azonban jól hallatszott.

- Valami baj lehet odaát - mondta nyugtalanul Allan.

Egy fehér jött futva. Ezt összekötőnek küldték a peonokkal.

- Visszaszorították a vörösöket! A szikláról is lőttek!

- Talán segítséget kaptak? - kérdezte idegesen a seriff.

- Dehogy! Felmászott egypár ember lasszón, és onnan rájuk cserdítettek! - mondta Hiron.

- A mindenségit! Most mi lesz?

- A főnök szedje össze az embereit, és kezdjen új támadást! - parancsolta Allan.

- És mi?

- Nem várunk tovább! Előre!

Sortűz! A lovascsapat nekirúgtatott. Ugyanakkor néhány nyílvevő égő fűnyalábbal a farm irányába roppent... Most már szüntelenül ropogtak a fegyverek, és egyik égő fűcsomó a másik után repült felettük.

- Két ember... vízzel és pokróccal... a tetőre...

Öten már holtan vagy harcképtelenül feküdtek. Az istálló kigyulladt, és az udvar felőli részen betörték a torlaszt!

- Nincs tovább, uram! - mondta lihegve Bob, és a vállára szorította a kezét, mert megsebesült.

- Mi van?...

- Elvesztünk...

- Lőni az utolsó golyóig!

A vad lövöldözés elől kissé megtorpantak a támadók... De hiába. Nem lehetett reményük a túlerő ellen.

A fehérek egy kis csoportja Hiron vezetésével átgázolt a folyón, és már benn volt a farmudvarban, egy gazdasági épület mögé húzódtak, és onnan tüzeltek.

Rower emberei közül már vagy húszan feküdtek súlyos sebbel. A tűz az istállóról áterjedt a cselédépületre...

- Rower! Tegyétek le a fegyvert! - harsogta egy hang a puskalövések másodpercnyi szünetében. Allan volt.

A válasz vagy húsz lövés volt a hang irányába... A tűzfényben fetrengő sebesültek, a puskaporfüst fojtó szaga pokollá tették a farmot.

Rower egy biztos lövéssel leterítette a szeplős Hiront.

- Magad kerested ezt a golyót, gazember!

Egy gazdasági épület mögött védte magát a maroknyi csapat, de fogytán volt a töltényük is... Az ellenség egyre közelebbi fedezékek mögül tüzelt... a kör bezárult.

Vége!

És ebben a legválságosabb pillanatban megszólalt egy trombita! Élesen, messze hangzóan recsegett a rohamra hívó jeladás, és a fehéredő ég hajnali világosságában szuronyok és egyenruhák tűntek fel! Egy lovastiszt kardja villan.

Itt vannak a katonák! A szoroson át amerikai uniformisok közeledtek futólépésben...

Lövésre kész fegyverrel, szuronyt szegezve...! A trombita recsegett. Az egyik dombon lecsatolják a gépfegyvert... A többit nem várta meg senki. Először az indiánok futottak. Lóra kaptak, és elvágattak rémulten.

Jól tudták, hogy mit jelent az Államokban a katonai segítség. A folkstoniak döbbenten álltak, mintha csodát bámulnának. Nem menekültek, de nem is moccantak.

- Dicsőség az Istennek - suttogta Patterson, és levette a kalapját. Valamennyien födetlen fővel álltak...

Miután eltisztultak az indiánok, a folkstoniak is igyekeztek elkerülni a katonák közeléből.

A csatának vége volt... A tiszt lóra ül, villan a kardja, és a menet jön a Rower-farmhoz, ahol boldog emberek éljeneznek.

A katonaság szép rendben befordult az udvarra. És a tiszt méltóságteljesen fogadta Rower üdvözlését, azután így felelt:

- Mr. Rower! A társulat öntől várja útiköltségét. Nincs egy huncut centünk!... Nevem Barker.

Egy katona kezében büszkén lengett a *csillagos lobogó*.

5.

Az eset előzményei:

Robin elfogatását megelőzően rábeszélte Barkert, hogy jöjjön el a társulattal este, egy szabadtéri előadáson, bemutatni a „Csillagos lobogó” című dalművet.

- Hol?

- Folkstonban, Rowernek.

- De hisz azt mondta, hogy ott harc lesz?

- Ha maguk megjelennek a dalmű jelmezeiben, akkor nem lesz. Ki mer itt a katonasággal harcolni?

- És ha valaki mer? Akkor mit csinálunk mi a katonaruhában?

- Nézze, ha megteszi, és a társai is beleegyeznek, akkor Rower hálájára egy életen át számíthat. Nagyot tett akkor, Barker...

- Hm...

Megbeszélték, hogy este találkoznak. De közben Robint elfogták. Barker tanácsot kér a tenoristától és az apaszínésztől.

Végül is úgy döntöttek, hogy megpróbálják.

- Jó reklám lehet belőle - vélte Nelson, akit később szintén beavattak.

És este útnak indultak, élükön Bakerrel az ezredes szerepében.

6.

És megérkezett az igazi katonaság...

A peonokat áttelepítették a veszélyes törzsek számára kötelező elkerített indiánterritoriálisra. A zsilip készen állt, és semmi sem hátráltatta többé a befejezést.

A kormányzó jelen volt a duzzasztógát felavatásánál, de az ünnepség a folkstoniak részvétele nélkül folyt le.

És Molly... Ő ugyan részt vett az ünnepségen, de igen sápadt volt és a szemei vörösek. És a Rower-farm nagy ünnepi ebédjén csak kínnal nyelt le néhány falatot.

A kormányzó egyedül maradt a szobájában, hogy lepihenjen az utazás előtt. Kopogtak.

Molly lépett be sírva:

- Mr. Hunton... Robint... halálra ítélték...

- Tudom. Holnap végre is hajtják!

Amikor a leány sírásban tört ki, kissé megenyhült.

- Legyen okos, Molly, csak nem hiszi, hogy megkegyelmezhetek...

- De... de igen... Ártatlan! - kiáltotta zokogva, és remegett egész testében. - Ártatlan!

- Látja. Gyáva orgyilkos. Ő maga is beismerte, hogy hajnali háromkor megölte Fred Norwichot, utána Jimmy Hallt...

- Ártatlan.

- Patterson mindent kiderített.

- Ő is tudja, hogy Robin apja a gyilkos! A Tigris! Azért vállalja ő!

- Ezt nem bizonyítja semmi... Molly kérem, nálunk, Amerikában a kegyelemhez legalább annyi indok kell, mint egy felmentő ítélethez...

- Patterson tudja!

- Hol van Patterson?

- Nem tudom... - sírta kétségbeesetten Molly.

- Patterson fent járt a sziklán, Hilton mérnökkel. Elmeséltette a támadást... Azután elindult a nyomok után, mint Robin. Ennek egy hete. Azóta nem tért vissza.

- Azután emlékezzen a hajnali támadásra... A vonat ellen... Mit tudna itt felhozni a fiú mentségére Patterson? - mondta a kormányzó.

- Nem ölt meg senkit!

- Mégis, én magam láttam, beszéltem vele! Hajnali fél négykor feltartóztatta a kormányzó vonatát... Nagy bűn ez!

Molly mozdulatlanul állt. Az agya sebesen dolgozott. Azután felkiáltott:

- Ártatlan! És maga a tanú, Mr. Hunton!

- Hogy érti ezt?

- Backford Lane félnapi út Birkhamtól!... Nem?

- Ez igaz... de mit használ a fiúnak?

- Ártatlan! Mr. Hunton! *Mert hogyan ölhetette meg Fred Norwichot Backford Lane-ben, háromnegyed háromkor, és egy órával később Jimmy Hallt Torontonban, amikor Brikham előtt feltartóztatta a vonatot három órakor?*

A kormányzónak nyitva maradt a szája meglepetésében.

- Az... ördögbe...

- Ön a mentő tanú! Fél négykor beszélt vele sok mérföldnyire a tett színhelyétől!!! - kiáltotta. - És holnap kivégzik!

- Jimmy! Hej, Jimmy! - A kormányzó egy ugrással kinn volt az udvaron. - Vágtass Countryba... Várj... Írok... Így... Vidd azonnal...

A kivégzés elhalasztását rendelte el. Újrafelvétel Robin ügyében! Az utolsó percben... A kormányzó verejtékező homlokkal nézett a vágató után... Kínos lenne, hogy ő, a kormányzó ismerte az alibit, és most kivégeznék...

Visszament a szobába:

- Ez igazán okos volt öntől, Miss... Vizet! Hé!... Jöjjön valaki segíteni!

Molly ájultan zuhant a padlóra.

7.

Robin perének második tárgyalása bővelkedett az izgalmakban.

Az elnök neuraszténiás lett. Ilyen még nem volt! A felmentő bizonyítékok dacára a vádlott konokul beismer.

- Én öltem meg Fred Norwichot és Jimmy Hallt is.

- Hogy lehetett ön Backford Lane-ben gyilkos, amikor Birkhamben volt és feltartóztatta a vonatot?

- Tévedés van az időben.

- Maga ölte meg Fred Norwichot?

- Igen.

- Ember! Ne hazudjon!

A vádlott csökönyösen vallott.

A hallgatóság körében zűrzavar és izgatottság lett úrrá. Most felállt a védő:

- Új tanú jelentkezett az imént. Kérem, hogy azonnal hallgassuk meg.

- Az elnök helyt adott az indítványnak. Feszült várakozás...

Jött Patterson. Nagy utat tehetett meg a seriff, mert csupa por volt, a ruhája szakadt. Így állt a bíró elé.

- Mit kíván? - kérdezte az elnök.

- Vallomást akarok tenni, amely világosságot derít az ügyre.

- Kicsoda maga?

- Patterson, a birkhami seriff; ismerem a gyilkost.

- Ez az ember azt állítja, hogy ő ölte meg Norwichot és Hallt.

- Hazudik, mert azt hiszi, hogy az apját védi.

- Maga tudja, ki a bűnös?

- Tudom! A bűnös lediktálta a vallomását, tessék!

- Hol van az illető és kicsoda?

- Tegnap este meghalt, és Jeff Olsennek hívták a kutyát, amíg élt.

8.

Kellemes, hűs, nyári este volt. Együtt ültek a Rower-farmon, és Patterson mesélt.

- Elindultam a szikláról a nyomok után, és megérkeztem a kunyhóhoz, ameddig te is követted a Tigris nyomát, Robin. Egy halódó sebesültet találtam ott szörnyű állapotban. Azonnal felismertem. Jeff Olsen! Ezért tartott távol téged, amíg a Tigris szerepét játszotta itt. Bajuszt növesztett közben, és lenyírta kissé a fél szemöldökét... de te megismerted volna azonnal, és én is felismertem. Mindent bevallott. Ő a Tigris alvezére volt. Az apádat, Weller doktort, megölte, mert az is részt vett a Tigris elleni expedícióban Rowerrel. Ez az a támadás, amelyre olykor visszaemlékezel. Olsen és a banditák rátörtek az apádra. A Tigris fia csakugyan nála volt, de a gyerek meghalt. Olsen félt, hogy a Tigris egyszer még bosszút áll ezért, ha kiszabadul. Weller

leégett háza és legyilkolt háznépe között egy síró gyermeket talált, Robint! Kapóra jött neki az orvos fia! Ezt neveli tovább a Tigris elhunyt gyereke helyett. Magához vette a kisfiút, és elmenekült vele. Azután más néven letelepedett Birkhamben, mint tisztességes ember. Robint a bosszúnak nevelte. Hogy egy napon, ha majd közli vele a Tigris történetét, akkor megölje Rowert és a többit. De az a nap, amikor az apját megölték, félenkké tette Robint. Tex Brandon, aki uzsorás is volt, mostanában szorongatta Olsent az adósságaiért. Ez fontos indítókoka volt, hogy Olsen elkezdje a leszámolás nagy komédiáját. Robin gyávasága reménytelenné tette a bosszút. Érezte, hogy öregszik, és terveiből nem lesz semmi. Akkor kezdett bele a szörnyű játékba. Robint azzal a mesével, hogy a Tigris az apja volt, nekihajtotta a világnak. És ő, Olsen Jeff ölt. Természetesen Robinra esett a gyanú. Olsen végzett Tex Brandonnal a kocsmá közelében, miután Robin veszekedett vele. Azután vágatott tovább Robin útvonala. Időközben megváltoztatta az arcát, hogy a Tigrisre emlékeztessen. Így halt meg sorban Fred Norwich, Jimmy Hal és Clayton. Olsen ölte meg valamennyit, és Robinnal fedezte magát. Amíg Hilton mérnök golyója véletlenül halálra sebezte. Ott haldokolt egyedül, amikor rátaláltam. Mindent beismert. Igazi bárányszőrbe bújtatott fenevad volt. És évekig mint türelmes képmutató élt, hogy megvalósítsa bosszúját, a Tigriséért.

- Most mi a teendő? - kérdezte Rower.

- Szerintem - jegyezte meg halkán Barker, aki szintén jelen volt -, legfőbb ideje, hogy vacsorázzunk...

...Molly kint állt a tornácon.

Jól hallotta, hogy melléje lép valaki, de nem fordult meg.

- Molly...

Az a bizonyos valaki átkarolta. Most sem fordult meg, csak lehunyta a szemét.

- A legenda - folytatta a mellette álló - szétfoslott... A Tigrisvértől nincs mit tartani... Most...

- Most?

- Kérdeznék valamit...

De nem kérdezett semmit. Csak álltak ott. Azután csendesen megcsókolták egymást, és távolról odahallatszott a zsilipen átzúgó víz tompa harsogása a jó szagú estében...

*

Azóta húsz év telt el. Sok ház épület és még több farm. Kiderült, hogy a legelőnek és földnek csak áldás a zsilip, mert lehetségessé teszi a mesterséges öntözést.

És kiderült, hogy a zsilip mindenkinek áldás.

A vasút olcsóbbá tette az árucikkeket, és nem kellett csaló jenki ügynökök ócskaságait drágán megvenni.

A kisváros bekerült a Kelet vérkeringésébe, mert a zsilip után vasútállomást is kapott. Barker, akit Rower többet nem hagyott többé a sorsára, most azon fáradozik, hogy színházat alapítson, de ez a lépcsőfoka a haladásnak még várat magára.

Folkston fellendült, boldog, megelégedett emberek lakják, és a városka képviselőtestülete Allan javaslatára zúgó helyesléssel megszavazta, hogy a pályaudvarhoz vezető útvonal, hálájuk jeléül legyen Folkston jótevő zsilipjének megépítője után:

JACK ROWER UTCA.

.oOo.